STEPHEN KING

TURNUL ÎNTUNECAT

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N", pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie,* iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2006 venitul său anual a fost estimat la 40 de milioane de dolari.

STEPHEN KING

PISTOLARUL

Traducere din limba engleză
MIRCEA PRICĂJAN

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KING, STEPHEN
Pistolarul / Stephen King; trad.: Mircea Pricăjan. -
București: Nemira Publishing House, 2009
ISBN 978-606-8073-06-4

I. Pricăjan, Mircea (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Stephen King
THE GUNSLINGER
© by Stephen King, 2003

© Editura Nemira Publishing House, 2009

Lector: Ioana STĂNESCU
Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-8073-06-4

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Lui

ED FERMAN

care a riscat cu aceste povești, una câte una

Introducere

Despre cum e să ai nouăsprezece ani (și despre alte câteva lucruri)

i

Hobbiții erau mari când eu aveam nouăsprezece ani (număr cu o anumită importanță în poveștile care urmează).

În timpul Marelui Festival de Muzică de la Woodstock, prin noroaiele de la ferma lui Max Yasgur trebăluiau probabil vreo șase Merry și Pippin, de două ori mai mulți Frodo și nenumărați Gandalfi hippy. *Stăpânul inelelor* al lui J.R.R. Tolkien avea o popularitate răsunătoare în zilele acelea și, deși n-am ajuns nici o clipă la Woodstock (regrete, regrete), presupun că eram și eu măcar pe jumătate hippy. Suficient, în orice caz, încât să fi citit cărțile și să mă fi îndrăgostit de ele. Cărțile din seria *Turnul Întunecat*, asemenea celor mai multe povești fantasy de mare întindere scrise de bărbați și femei din generația mea (*The Chronicles of Thomas Covenant*, de Stephen Donaldson, și *The Sword of Shannara*, de Terry Brooks, sunt doar două dintre multe astfel de exemple), s-au născut sub auspiciile operei lui Tolkien.

Dar, cu toate că am citit cărțile în 1966 și 1967, m-am abținut de la scris. M-a impresionat (și încă într-un mod de-o sinceritate cât se poate de duioasă) amploarea imaginației lui Tolkien – ambiția poveștii lui –, însă eu voiam să scriu genul meu propriu de poveste și, dacă m-aș fi pus atunci pe treabă, aș fi scris-o pe a lui. Asta, cum îi plăcea răposatului Dick Nixon cel Viclean să spună, ar fi fost o greșeală. Grație domnului Tolkien, secolul douăzeci era populat deja de toți elfii și vrăjitorii pe care putea să-i încapă.

În 1967, nu aveam nici o idee despre ce gen de poveste ar putea fi, dar asta nu conta; eram convins că voi ști s-o recunosc atunci când avea să-mi taie calea. Aveam nouăsprezece ani și eram arogant. Categoric suficient de arogant să simt că mai pot aștepta puțin să-mi vină muza și să-mi scriu capodopera (căci eram convins că asta va fi). La nouăsprezece ani mi se părea că e dreptul meu să fiu arogant; la vârsta aceea, cel mai adesea, timpul încă nu apucă să-și pună pecetea asupra ta. Mai apoi îți rărește părul și-ți taie avântul, după spusele unui cântec country în vogă, dar adevărul e că te văduvește și de altceva. Nu știam asta în 1966 și 1967, iar dacă aș fi știut, nu mi-ar fi păsat. Îmi puteam imagina – cât de cât – cum e să ai patruzeci de ani, dar cincizeci? Nu. *Șaizeci?* Niciodată! Șaizeci de ani, ca vârstă, ieșea din discuție. Iar la nouăsprezece ani exact așa trebuie să fii. Nouăsprezece ani e vârsta la care spui: *Păzea, oameni buni, că eu trag în piept TNT și dau pe gât dinamită, așa că, dacă țineți la viață, ștergeți-o din calea mea – vine Stevie.*

Nouăsprezece ani reprezintă vârsta egoismului, când grijile personale sunt limitate ca număr. Aveam bătaie lungă, și de asta îmi păsa. Aveam ambiție cu carul, și de asta îmi păsa. Aveam o mașină de scris pe care o căram după mine de la o mizerie de apartament la altul, mereu cu un pachet de țigări în buzunar și cu zâmbetul pe buze. Compromisurile vârstei mijlocii erau departe, povara bătrâneții – dincolo de orizont. Aidoma protagonistului din cântecul acela al lui Bob Seger care e folosit acum la vânzarea de camioane, simțeam că am o putere fără margini și un optimism aș ijderea; buzunarele îmi erau goale, dar capul îmi era plin de lucruri pe care voiam să le spun și inima îmi era plină de povești pe care voiam să le istorisesc. Sună dulceag acum; mi se părea minunat atunci. Mi se părea extrem de mișto. Mai mult decât orice voiam să trec de barierele mentale ale cititorilor mei, voiam să le fac praf și să

le schimb pentru vecie folosindu-mă doar de poveste. Și simțeam că pot face lucrul acesta. Simțeam că mă *născusem* pentru a-l face.

Sună a îngâmfare ce spun? Îngâmfare crasă sau pasabilă? Oricum ar fi, nu-mi cer iertare. Aveam nouăsprezece ani. Nu aveam nici măcar un fir cărunt în barbă. Aveam trei perechi de jeanși, o pereche de ghete, ideea că lumea e a mea și nimic din ce s-a întâmplat în următorii douăzeci de ani nu mi-a dovedit că n-ar fi așa. Apoi, în jurul vârstei de treizeci și nouă de ani, problemele au început să se adune: băutura, drogurile, un accident de mașină care a schimbat felul în care umblu (printre alte lucruri). Am scris despre ele pe larg și nu e nevoie să le tratez și aici. Pe lângă asta, pentru voi e totuna, nu? Lumea trimite până la urmă un polițai nervos care să vă pună puțin frână și să vă arate cine-i șeful. Voi, cei care citiți aceste cuvinte, fără îndoială că v-ați întâlnit cu el (sau că o veți face); eu l-am întâlnit și sunt sigur că se va întoarce. Îmi știe adresa. E un tip rău, un copoi nervos, dușmanul de moarte al moftului de moment, al poznelor de tot felul, al mândriei, al ambiției, al muzicii date la volum maxim și al tuturor lucrurilor care țin de vârsta de nouăsprezece ani. Dar încă sunt de părere că aceea este o vârstă neprețuită. Poate cea mai bună vârstă. Te poți distra cât e noaptea de lungă, dar când muzica tace și berea se evaporă, mai poți încă să gândești. Și să ai vise mărețe. Polițaiul cel rău oricum îți retează până la urmă din lungul nasului, iar dacă de la început îți lipsește elanul, ei bine când își termină treaba cu tine nu mai rămâi nici cât să te vezi sub lupă. „Am mai prins unul!“ strigă el și se apropie cu pași mari, cu carnetul de amenzi în mână. Așa că puțină aroganță (sau chiar multă) nu-i un lucru atât de rău, deși fără îndoială că mama v-a spus exact opusul. Mie mi-a spus. *Trufia prăbușirea prevestește, Stephen*, mi-a spus ea... și apoi am aflat – cam pe la vârsta care rezultă din operația 19 x 2 – că până la urmă oricum te prăbușești. Sau dă cineva cu tine într-un șanț. La nouăsprezece ani poți fi amendat în baruri și ți se poate spune să speli dracului putina, să-ți vezi naibii de ale tale în stradă, dar nu poți fi amendat când stai jos și pictezi un tablou, scrii o poezie sau spui o poveste, pentru Dumnezeu, iar dacă voi, cei care citiți acestea, sunteți foarte tineri, nu le permiteți adulților, cei care se cred mai buni decât voi, să vă convingă de contrariu. Sigur,

n-ați fost niciodată la Paris. Nu, n-ați alergat niciodată cu taurii în Pamplona. Da, sunteți niște mucoși care până acum trei ani n-au avut pic de păr la subsuoară – și ce dacă?

Dacă de la început idealurile nu vă depășesc puterile, cum o să vă descurcați când o să creșteți mari și tari? Dați-vă frâu liber orice v-ar spune alții, asta-i filozofia mea; stați jos și *rupeți* zăgazurile.

ii

Cred că romancierii sunt de două feluri, iar aici mă refer și la genul de romancier cu caș la gură care eram eu în 1970. Cei sortiți pentru latura mai literară sau „serioasă" a meseriei examinează fiecare subiect posibil prin prisma următoarei întrebări: *Ce ar putea să însemne pentru mine scrierea genului ăstuia de poveste?* Cei al căror destin (sau ka, dacă vreți) este acela de a scrie romane populare sunt înclinați să-și pună o întrebare foarte diferită: *Ce ar putea însemna pentru alții scrierea genului ăstuia de poveste?* Romancierul „serios" caută răspunsuri și soluții pentru sine; romancierul „popular" caută un public. Amândoi acești romancieri sunt la fel de egoiști. Am întâlnit destui și mă pun zălog pentru asta.

În orice caz, cred că și la vârsta de nouăsprezece ani am înțeles că povestea lui Frodo și a încercărilor sale de a scăpa de Inelul Suprem aparține celui de-al doilea grup. Erau, în definitiv, aventurile unei găști de pelerini englezi desfășurate pe fundalul unei mitologii vag nordice. Îmi plăcea ideea aventurii cu aer cavaleresc – o *adoram*, de fapt –, dar nu mă interesau deloc nici țărănușii voinici ai lui Tolkien (asta nu înseamnă că nu-mi plăceau, pentru că nu ar fi adevărat), nici sumbrul decor scandinav ales de el. Dacă aș fi încercat să merg pe direcția aceasta, mi-aș fi dat cu stângu-n dreptul.

Așa că am așteptat. În 1970 aveam douăzeci și doi de ani, primele fire cărunte îmi apăruseră în barbă (cred că de vină pentru asta erau și cele două pachete și jumătate

de Pall Mall pe care le fumam zilnic), dar și la douăzeci și doi de ani îți permiți să aștepți. La douăzeci și doi de ani timpul este încă de partea ta, chiar dacă și atunci polițaiul ăla rău bântuie prin cartier punând întrebări.

Apoi, în cinematograful aproape complet gol (cinema Bijou din Bangor, Maine, dacă are vreo importanță), am văzut un film regizat de Sergio Leone. Se numea *Bunul, răul și urâtul* și înainte ca acesta să ajungă măcar la jumătate, știam deja că vreau să scriu ceva ce conținea sentimentul de aventură și magie din seria lui Tolkien, dar pe fundalul western aproape absurd de măreț al lui Leone. Dacă ați văzut westernul acela bizar doar la televizor, nu înțelegeți despre ce vorbesc – nu vă fie cu bănat, dar așa este. Pe un ecran de cinematograf, proiectat prin lentilele Panavision potrivite, *Bunul, răul și urâtul* e o epopee din tagma lui *Ben-Hur*. Clint Eastwood pare înalt cam de cinci metri și jumătate și fiecare fir sârmos de păr de pe obrajii lui pare mare cam cât un sequoia tânăr. Ridurile de la colțurile gurii lui Lee Van Cleef par adânci cât niște canioane și pe fundul fiecăruia s-ar putea afla câte o deșirare (vezi *Vrăjitorul și globul de cristal*). Deșertul din cadre pare să se întindă cel puțin până la orbita planetei Neptun. Iar butoiașul fiecărui pistol rivalizează ca mărime cu tunelul Holland.

Mai mult decât cadrul acesta, îmi doream senzația de epopee, acea *măreție* apocaliptică. Faptul că Leone habar nu avea de geografia Americii (după unul dintre personaje, Chicago e situat undeva în apropiere de Phoenix, Arizona) sporea senzația de dislocare uriașă a filmului. Și în entuziasmul meu – entuziasm pe care numai un tânăr îl poate atinge, cred – voiam să scriu nu doar o carte *lungă*, ci *cel mai lung roman popular din istorie.* N-am reușit să fac asta, dar am sentimentul că strădania mea n-a fost de prisos; *Turnul Întunecat*, volumele 1-7, cuprinde într-adevăr o singură poveste, iar primele patru volume însumează puțin peste două mii de pagini în ediție de buzunar. Ultimele trei volume însumează alte două mii cinci sute în manuscris. Nu încerc să sugerez aici că lungimea are vreo legătură cu calitatea; spun doar că am vrut să scriu o saga și că, într-un fel, am reușit. Dacă m-ați întreba *de ce* am vrut asta, nu v-aș putea răspunde. Poate că asta înseamnă să crești în America: ridică cea mai înaltă clădire, sapă cea mai adâncă groapă, scrie cea mai lungă carte. Iar expresia aia

nedumerită de pe fața mea atunci când vine vorba de motivația gestului? Am impresia că și asta se explică prin natura americanului. Într-un final, nu putem spune decât: *La vremea aia mi s-a părut o idee bună.*

iii

Încă un lucru despre vârsta de nouăsprezece ani, dacă nu vă e cu bănat: este vârsta, cred, la care mulți dintre noi rămânem cumva încremeniți (mental și emoțional, chiar dacă nu și fizic). Anii trec și într-o zi te uiți în oglindă nedumerit de-a binelea. *Ce caută ridurile astea pe fața mea?* te întrebi. *De unde a apărut burtica asta nenorocită? La naiba, eu n-am decât nouăsprezece ani!* Ce spun nu e nici pe departe un concept original, însă asta nu reduce cu nimic efectul de surpriză.

Timpul vă aduce fire cărunte în barbă, timpul vă taie elanul și în tot acest timp voi vă spuneți – prostuților – că timpul încă este de partea voastră. Partea rațională din voi știe că nu e așa, însă inima refuză să creadă. Dacă aveți noroc, polițaiul care v-a amendat pentru că ați depășit viteza și pentru că vă distrați prea bine vă mai dă și o doză de săruri mirositoare. Într-o oarecare măsură, asta mi s-a întâmplat mie aproape de finele secolului douăzeci. A venit sub forma unei furgonete Plymouth care m-a răsturnat în șanțul de pe marginea unui drum din orașul meu de domiciliu.

Cam la trei ani după acel accident am ținut o ședință de autografe pentru *Dintr-un Buick 8* la o librărie Borders din Dearborn, Michigan. Când i-a venit rândul, un tip a spus că se bucură tare, tare de tot că sunt încă în viață. (Mi se întâmplă asta des și *al naibii* să fiu dacă nu-i o declarație mai bună decât: „De ce dracu' n-ai murit?")

„Eram cu un prieten bun când am auzit că ai fost lovit", a zis el. „Măiculiță, am clătinat atunci din cap și-am rostit: «S-a zis cu Turnul, se înclină, cade, aaa, căcat, acum n-o să-l mai termine *niciodată*.»"

O versiune a aceleiași idei îmi trecuse și mie prin gând – neliniștitoarea idee că, după ce am clădit Turnul Întunecat în imaginarul colectiv al unui milion de cititori,

am totuși responsabilitatea de a-l ține în picioare atât timp cât oamenii vor dori să citească despre el. Asta s-ar putea să însemne doar cinci ani; în ce mă privește, ar putea însemna și cinci sute. Scrierile fantasy, cele nereușite laolaltă cu cele reușite (chiar și-n clipa aceasta cineva probabil că citește *Vampirul Varney* sau *Călugărul*), par să aibă viață lungă pe rafturi. Metoda prin care Roland încearcă să protejeze turnul este să înlăture factorii care amenință Grinzile de susținere ale Turnului. Imediat după accident mi-am dat seama că asta va trebui să fac și eu, ducând la bun sfârșit povestea pistolarului.

În cursul lungilor pauze dintre scrierea și publicarea primelor patru volume ale sagăi *Turnul Întunecat*, am primit sute de scrisori „înverșunate". În 1998 (când, cu alte cuvinte, trudeam sub falsa impresie că încă am nouăsprezece ani), am primit una din partea unei „bunicuțe de opșdoi de ani, nu vreau să Vă Deranjez cu Problemele mele DAR sunt foarte Bolnavă în Ultima Vreme." Bunicuța îmi spunea că probabil nu mai are de trăit decât un an („14 Luni cel Mult, mă roade Cancerul") și, chiar dacă nu se așteaptă de la mine să termin povestea lui Roland la timp doar pentru ea, vrea să știe dacă nu pot (*vă rog frumos*) să-i spun pur și simplu cum se va sfârși. Cuvintele care mi-au strâns inima (deși nu destul cât să mă reapuc de scris) erau cele prin care promitea că nu va „spune nici măcar Unui Suflet". Un an mai târziu – probabil după accidentul care m-a aruncat în spital –, una dintre asistentele mele, Marsha DiFilippo, a primit o scrisoare de la un individ care aștepta aplicarea pedepsei capitale într-o închisoare din Texas sau Florida și care voia să știe, în esență, același lucru: cum se va sfârși? (El promitea că va lua secretul în mormânt cu el, lucru care pe mine m-a înfiorat.)

Le-aș fi dat amândurora ceea ce voiau – un rezumat al aventurilor viitoare ale lui Roland – dacă aș fi putut, dar, vai, nu puteam. Habar nu aveam cum urmau să se sfârșească lucrurile pentru pistolar și prietenii lui. Pentru a ști, trebuie să scriu. Cândva am avut o schiță, dar am pierdut-o pe drum. (Probabil că oricum nu valora nici cât o ceapă degerată.) Nu aveam decât niște notițe („*Chussit, chissit, chassit*, bla-bla-negreșit" spune una de pe masă în clipa în care scriu acestea). În cele din urmă, începând cu iulie 2001, m-am reapucat de scris. Știam deja că nu mai am

nouăsprezece ani, și nu doar din cauza urmelor pe care timpul le lăsase asupra trupului meu. Știam că voi împlini șaizeci de ani, poate chiar șaptezeci. Și voiam să-mi închei povestea înainte ca polițaiul cel rău să vină o ultimă dată. Nu simțeam deloc dorința de-a fi pus la index alături de *Povestirile din Canterbury* și *Misterul lui Edwin Drood.*

Rezultatul – de bine, de rău – se află înaintea voastră, Cititori Fideli, fie că începeți ciclul cu volumul întâi, fie că vă pregătiți pentru volumul cinci. Că vă place au ba, povestea lui Roland este acum gata. Sper să vă bucurați de ea.

În ce mă privește, m-am distrat cât pentru o viață întreagă.

Stephen King

25 ianuarie 2003

PREFAȚĂ

Bună parte din ceea ce scriitorii spun despre opera lor sunt niște porcării neinspirate*. Din cauza aceasta nu ați văzut niciodată o carte intitulată *O sută mari introduceri ale civilizației occidentale* sau *Cele mai iubite prefețe ale poporului american*. Acesta este un decret subiectiv din partea mea, desigur, dar după ce am scris cel puțin cincizeci de introduceri și prefețe – ca să nu mai zic de o carte întreagă despre arta scrisului – cred că este un decret pe care mi-am câștigat dreptul să-l dau. Și cred că mă puteți lua în serios când vă spun că aceasta s-ar putea să fie una dintre rarele ocazii când chiar am ceva important de spus.

În urmă cu câțiva ani am stârnit o oarecare vâlvă în rândul cititorilor mei oferindu-le o versiune revizuită și extinsă a romanului *Apocalipsa.* Aveam în mod explicabil emoții pentru cartea aceea, deoarece *Apocalipsa* a fost dintotdeauna romanul pe care cititorii mei l-au iubit cel mai tare (în ceea ce-i privește pe cei mai pasionați „*fani Apocaliptici*", puteam să mor în 1980 și lumea n-ar fi rămas cu mult mai săracă).

Dacă există o poveste care să rivalizeze cu *Apocalipsa* în imaginația cititorilor mei, aceasta probabil că este povestea lui Roland Deschain și a călătoriei sale spre Turnul Întunecat. Iar acum – fir-ar să fie! – uite că am procedat la fel.

---

* Pentru o discuție comprehensivă asupra Factorului Porcărie, vedeți *Despre scris*, carte publicată de Scribner în anul 2000 (Ed. Nemira, 2007) (n.a.).

Doar că nu e chiar așa și vreau să știți și voi asta. Și mai vreau să știți ce *anume* am făcut totuși și de ce. S-ar putea să nu fie important pentru voi, dar este *foarte* important pentru mine, așa încât prefața aceasta reprezintă (sper) o excepție de la Regula Porcăriilor a lui King.

Mai întâi, vă rog, aduceți-vă aminte că *Apocalipsa* a înregistrat amputări ample în faza de manuscris nu din motive editoriale, ci din cele financiare. (Erau limite impuse și de legătorie, dar nici nu vreau să discut despre asta.) Ceea ce am dat înapoi publicului la sfârșitul anilor optzeci erau porțiunile revizuite ale manuscrisului preexistent. Am revizuit de asemenea lucrarea în întregul ei, mai mult pentru a pune în lumină epidemia de SIDA care a înflorit (dacă acesta este cuvântul potrivit) între prima ediție a *Apocalipsei* și publicarea versiunii revizuite, opt sau nouă ani mai târziu. Rezultatul a fost un volum cu aproximativ 100.000 de cuvinte mai lung decât originalul.

În cazul *Pistolarului*, volumul original era subțirel, iar materialul adăugat în această versiune însumează doar treizeci și cinci de pagini sau în jur de nouă mii de cuvinte. Dacă ați citit *Pistolarul* înainte, veți găsi doar două sau trei scene complet noi aici. Puriștii Turnului Întunecat (din care există un număr surprinzător de mare – căutați doar pe internet) vor dori să citească din nou cartea, sunt sigur, și majoritatea o vor face cel mai probabil cu un amestec de curiozitate și iritare. Înțeleg asta, dar e musai să spun că ei mă preocupă mai puțin decât cititorii care nu i-au întâlnit niciodată pe Roland și al său ka-tet.*

În pofida adepților ei fervenți, povestea Turnului este mult mai puțin cunoscută cititorilor mei decât *Apocalipsa*. Uneori, când țin lecturi în public, le cer celor prezenți să ridice mâna dacă au citit vreun roman de-ale mele. Dacă tot s-au sinchisit să vină – uneori depășind inconvenientul suplimentar de a angaja un baby-sitter și cheltuind în plus cu un plin de benzină pentru bătrânul lor sedan –, nu mă surprinde deloc că majoritatea ridică mâna. Apoi îi rog să țină mâna sus pe cei care au citit una sau mai multe povești din seria *Turnul Întunecat*. Când le cer asta, cel puțin jumătate dintre

* Cei pe care îi unește destinul (n.a.).

mâini invariabil coboară. Concluzia e destul de clară: deși am petrecut exagerat de mult timp scriind cărțile astea în cei treizeci și trei de ani scurși între 1970 și 2003, relativ puțin oameni le-au citit. Totuși, cei care le-au citit au dezvoltat o pasiune față de ele. Eu însumi sunt pasionat – în orice caz, destul cât să nu-l fi putut lăsa niciodată pe Roland să se retragă în acel exil reprezentat de nefericitul cămin al personajelor neîmplinite (gândiți-vă la pelerinii lui Chaucer în drum spre Canterbury sau la oamenii care populează ultimul roman neterminat al lui Charles Dickens, *Misterul lui Edwin Drood*).

Cred că am presupus întotdeauna (undeva în străfundul minții, căci nu-mi amintesc să mă fi gândit vreodată conștient la asta) că voi avea timp să duc munca la capăt, că poate Dumnezeu îmi va trimite la momentul potrivit o telegramă cântătoare: „Tra-la-li și tra-la-lu/ Treci la treabă, Stephen,/ Și termină cu Turnu'." Și, într-un fel, ceva asemănător chiar s-a întâmplat, deși ceea ce m-a pus din nou în mișcare a fost nu o telegramă cântătoare, ci o întâlnire neprevăzută cu o furgonetă Plymouth. Dacă vehiculul care m-a izbit în ziua aceea ar fi fost puțin mai mare sau dacă lovitura ar fi fost puțin mai frontală, ați fi putut citi un anunț de genul: „Participanții la slujba funerară sunt rugați să nu aducă flori, familia King vă mulțumește pentru condoleanțe." Și aventura lui Roland ar fi rămas pe veci neterminată, cel puțin de mine.

În orice caz, în 2001 – pe când deja reîncepeam să mă simt mai bine – am decis că a sosit timpul să închei povestea lui Roland. Am pus orice altceva deoparte și m-am apucat de lucru la ultimele trei volume. Ca întotdeauna, am făcut asta nu atât pentru cititorii care mi-o cereau, cât pentru mine însumi.

Deși acum, când scriu rândurile de față, în iarna anului 2003, încă mai sunt de făcut revizii la ultimele două volume, cărțile în sine au fost terminate vara trecută. Și, în timpul scurs între redactarea volumului cinci (*Lupii din Calla*) și a volumului șase (*Cântecul lui Susannah*), am hotărât că a sosit momentul să mă întorc la început și să fac ultimele revizii generale. De ce? Pentru că aceste șapte volume n-au reprezentat de fapt niciodată povești distincte, ci segmente ale unui singur roman lung intitulat *Turnul Întunecat*, și pentru că începutul nu se mai potrivea întru totul cu finalul.

Felul în care fac revizii nu s-a schimbat mult de-a lungul anilor. Știu că sunt scriitori care revizuiesc pe măsură ce scriu, dar metoda mea de atac s-a rezumat întotdeauna

la asta: pornește la drum și păstrează un ritm cât mai susținut, menținând tăișul narativ cât mai ascuțit posibil prin utilizare constantă, și încearcă să depășești cel mai insidios dușman al romancierului, și anume îndoiala. Când te uiți în urmă ți se ivesc prea multe întrebări: Cât de credibile sunt personajele? Cât de interesantă e povestea? Cât de bun e, de fapt, textul? O să miște pe cineva? Pe mine însumi mă mișcă?

Când termin prima ciornă a unui roman, îl pun deoparte, așa bubos cum e, la maturat. După ce trece o perioadă – șase luni, un an, doi ani, nu prea are importanță –, mă pot întoarce la el cu un ochi mai rece (dar încă afectuos) pentru a mă apuca să-l revizuiesc. Și chiar dacă fiecare volum din ciclul Turnului a fost revizuit ca entitate separată, nu mi-am privit niciodată lucrarea ca un întreg decât după ce am terminat volumul șapte, *Turnul Întunecat.*

Când mi-am aruncat ochii peste primul volum, cel pe care îl ții acum în mâini, am înțeles clar trei lucruri. Primul era acela că *Pistolarul* fusese scris de un om foarte tânăr și că avea toate problemele cărții unui om foarte tânăr. Al doilea era acela că, mai cu seamă în lumina volumelor următoare, conținea o mulțime de erori și piste false.* Al treilea era acela că *Pistolarul* nici măcar nu *suna* ca volumele din urmă – era, cu toată sinceritatea, destul de greoi la lectură. De prea multe ori m-am auzit cerându-mi scuze pentru el și spunându-le oamenilor că, dacă vor persevera, vor descoperi că povestea își găsește cu adevărat vocea în *Alegerea celor trei.*

La un moment dat în *Pistolarul*, Roland este descris ca fiind genul de bărbat care ar îndrepta tablouri în camerele de hotel. Eu sunt genul ăsta de tip și, într-o oarecare măsură, la asta se reduce tot procesul de rescriere: îndreptarea tablourilor, aspiratul podelelor, frecatul toaletelor. Am dereticat pe brânci în cursul acestei revizii și am avut ocazia să fac ceea ce orice scriitor vrea să facă în privința unei lucrări încheiate, dar care încă mai are nevoie de un ultim lustru și acordaj: *să o pun pur și simplu la punct.* Odată ce știi cum se sfârșesc lucrurile, ești dator potențialului cititor – și ție însuți –

* Un exemplu în acest sens probabil că va fi concludent pentru toate. În textul celeilalte ediții a *Pistolarului*, Farson este numele unui oraș. În volumele din urmă, acesta a devenit, cine știe cum, numele unui *om*: rebelul John Farson, care se află în spatele căderii Gileadului, orașul-stat în care Roland își petrece copilăria (n.a.).

să te întorci și să le pui în ordine. Asta am încercat să fac aici, având mereu grijă ca nici un adaos ori schimbare să nu dea în vileag secretele ascunse în ultimele trei volume ale ciclului, secrete pe care le-am păstrat cu tenacitate, în unele cazuri, chiar și treizeci de ani.

Înainte să pun punct, ar trebui să spun o vorbă despre tânărul care a cutezat să scrie cartea aceasta. Tânărul acela a fost expus la mult prea multe seminare de scriere și era obișnuit mult prea tare cu ideile pe care acele seminare le propovăduiesc: că scrii pentru alții și nu pentru tine însuți; că limbajul e mai important decât povestea; că ambiguitatea e de preferat clarității și simplității, care de obicei sunt semne ale unei minți simple și prozaice. Drept urmare, n-am fost surprins să găsesc un grad ridicat de prețiozitate în prima înfățișare a lui Roland (fără a mai pomeni ceea ce par a fi câteva mii de adverbe inutile). Am înlăturat cât de mult am putut din vorbăria asta goală și nu regret nici măcar o singură tăietură făcută în acest sens. În alte locuri – invariabil acelea în care uitasem ideile de la seminarele de scris, sedus fiind de vreun fragment de poveste deosebit de fermecător – am putut lăsa textul aproape neatins, cu excepția acelor uzuale îndreptări pe care orice scriitor simte nevoia să le facă. Așa cum am mai spus într-un alt context, doar lui Dumnezeu i-a ieșit totul bine din prima.

În orice caz, n-am vrut să înăbuș sau să modific cu adevărat felul în care povestea aceasta este spusă; cu toate hibele ei, are un farmec aparte – mie așa mi se pare. A o modifica prea drastic ar fi însemnat să reneg persoana care a scris întâia dată despre pistolar, la sfârșitul primăverii și începutul verii anului 1970, iar asta nu am vrut să fac.

Ceea ce *am vrut* să fac – și asta înainte ca ultimele volume ale seriei să fie lansate, pe cât posibil – a fost să le ofer celor care citesc pentru prima dată povestea Turnului (dar și vechilor cititori care doresc să-și împrospăteze memoria) un început mai clar și o intrare puțin mai lină în lumea lui Roland. Mai voiam și ca ei să aibă un volum care să prefigureze mai bine întâmplările viitoare. Sper că am reușit să fac asta. Iar dacă vă numărați printre cei care n-au vizitat niciodată strania lume prin care se mișcă Roland și prietenii lui, sper că vă veți bucura de minunățiile pe care le găsiți acolo. Mai mult decât orice, am căutat să spun o poveste minunată. Dacă veți cădea

sub vraja Turnului Întunecat, fie și numai un pic, socotesc că-mi voi fi făcut treaba – care a început în 1970 și s-a încheiat în bună parte în 2003. Totuși, Roland ar fi primul care să atragă atenția că o perioadă ca aceasta înseamnă foarte puțin. De fapt, atunci când te afli în căutarea Turnului Întunecat, timpul nu are absolut nici o greutate.

– 6 februarie 2003

...O piatră, o frunză, o ușă neaflată; despre o piatră, o frunză, o poartă. Și despre toate chipurile uitate.

Goi și solitari venirăm în exil. În pântecul ei umbros n-am cunoscut chipul mamei noastre; din temnița făpturii ei venirăm în închisoarea neîmpărtășită și de negrăit a acestui pământ.

Care din noi și-a cunoscut fratele? Care din noi a iscodit inima părintelui său? Care din noi n-a rămas pururi un ferecat? Care din noi nu-i pururi străin și însingurat?

...O, rătăcit și de vânt jelit duh, întoarnă-ți pașii.

THOMAS WOLFE, *Privește, înger, către casă*[*]

[*] Traducere de Marcel Corniș-Pope, Ed. Polirom, Iași, 2008.

19

REÎNCEPERE

1

PISTOLARUL

i

Omul în negru fugea în deșert și pistolarul se ținea după el.

Deșertul era apoteoza tuturor deșerturilor, nemărginit, se înălța spre cer parcă la infinit, în toate direcțiile. Era alb și orbitor și uscat ca iasca și plat, cu excepția nedeslușitei pâcle, ca un nor, a munților care se schițau la orizont și a ierbii-diavolului care aducea vise dulci, coșmaruri, moarte. Din loc în loc, câte o lespede funerară indica drumul, căci odinioară cărarea suflată de nisip care-și croia drum prin crusta groasă a solului alcalin fusese un drum mare. Trăsuri și căruțe îl străbătuseră. Dar de atunci lumea mersese mai departe. Lumea se golise.

Pistolarul fusese atins, pentru un moment, de amețeală, o senzație ca de derivă, care făcu lumea întreagă să pară efemeră, un lucru pe care aproape îl străbați cu vederea. Momentul trecu și, asemenea lumii pe fața căreia umbla, el merse mai departe. Străbătu kilometrii cu nepăsare, fără a se grăbi, fără a trage de timp. La brâu avea agățată o ploscă de piele ca un cârnat umflat. Era aproape plină. Progresase în *khef* de-a lungul multor ani și ajunsese poate la al cincilea nivel. Dacă ar fi fost un preot sfânt manni, probabil că nici nu i-ar fi fost sete; ar fi putut privi procesul de deshidratare a propriului trup cu o detașare clinică, udându-i fisurile și adânciturile întunecate doar atunci când rațiunea îi spunea că trebuie s-o facă. Nu era un manni însă, și nici adept al Omului Iisus nu era, și nu se considera sub nici un chip sfânt. Era doar un

pelerin de rând, cu alte cuvinte, și tot ce putea spune cu reală certitudine era că-i este sete. Și, cu toate acestea, nu simțea o nevoie stringentă de a bea. Într-un fel vag, asta îl bucura. Asta cerea ținutul, era un ținut însetat, iar el, în lunga lui viață, știuse să se adapteze mai presus decât orice.

Mai jos de ploscă erau armele, amândouă atent calibrate pentru mâinile sale; atunci când îi rămăseseră de la tatăl său, care cântărea mai puțin și nu era atât de înalt, la fiecare fusese adăugată câte o plăcuță. Cele două curele i se încrucișau peste vintre. Tocurile erau unse prea bine pentru ca până și soarele acela filistin să le poată crăpa. Mânerele pistoalelor erau din lemn de santal, galbene și cu granulație fină. Cureluțe din piele aspră țineau tocurile legate lejer de coapse, și acestea se legănau puțin la mers; îi șterseseră albastrul jeanșilor (și subțiaseră materialul) în două semicercuri care parcă semănau cu niște zâmbete gemene.

Tuburile de alamă ale cartușelor vârâte în ochiurile curelelor reflectau lumina soarelui. Erau mai puține acum. Pielea scârțâia moale.

Cămașa de ne-culoarea ploii sau a prafului era descheiată la gât, cu o cureluță de piele atârnând larg prin butoniere făcute manual. Nu mai avea pălărie. La fel, nu mai avea nici cornul de odinioară; îi lipsea de ani de zile cornul acela, scăpat din mâna unui prieten aflat în pragul morții, îi lipseau amândouă.

Urcă o dună domoală (deși nu era fir de nisip acolo; deșertul era o suprafață compactă și nici vânturile aprige care băteau la lăsarea întunericului nu ridicau în aer decât un praf aspru, sâcâitor, ca pudra de curățat) și, în partea adăpostită de vânt, partea unde umbrele se lăsau cel mai devreme, văzu vestigiile împrăștiate ale unei vetre mici. Astfel de semne mărunte, care trădau încă o dată posibila umanitate a omului în negru, îl bucurau fără greș. Buzele i se întinseră pe rămășițele scobite, scorojite ale feței. Rânjetul era înfiorător, dureros. Se lăsă pe vine.

Cel pe care îl urmărea arsese iarba-diavolului, desigur. Era singurul lucru de pe acolo care *putea* să ardă. Ardea cu flacără unsuroasă, stinsă, și ardea

încet. Locuitorii de la graniță îi spuseseră că diavolii sălășluiesc până și în flăcări. Aceștia ardeau iarba-diavolului, dar refuzau să se uite în flacăra ei. Spuneau că diavolii te hipnotizează, te ademenesc și până la urmă te înhață dacă te uiți în flăcări. Iar următorul om atât de nechibzuit încât să se uite în foc te poate vedea.

Iarba arsă era așezată încrucișat în felul acela ideografic de-acum familiar și se nărui într-un morman amorf sub atingerea îndrăzneață a pistolarului. În cenușă nu rămăsese altceva decât o bucată carbonizată de șuncă, pe care el o înghiți meditativ. Așa era mereu. Pistolarul îl urmărea deja de două luni pe omul în negru prin deșert, prin nesfârșitele pustietăți purgatoriale de-o monotonie sfâșietoare, și încă nu dăduse peste alte urme în afara ideogramelor sterile rămase de la focurile sale. Nu găsise nici măcar o conservă, o sticlă ori o ploscă (pistolarul lăsase patru în urma sa, aidoma unor piei moarte de șarpe). Nu găsise excremente. Bănuia că omul în negru le îngropa.

Poate că vetrele erau un mesaj, unul ce se alcătuia din câte o Literă Nobilă odată. *Nu te apropia, partenere*, putea însemna. Sau: *Sfârșitul se apropie*. Sau poate chiar: *Vino și prinde-mă.* Nu conta ce spuneau sau ce nu spuneau. Pe el nu-l interesau mesajele, dacă asta erau. Ce conta era faptul că rămășițele acelea erau la fel de reci ca toate celelalte. Și totuși câștigase teren. Știa că este mai aproape, dar nu știa de unde știe asta. Îi spunea poate un miros anume. Dar nici asta nu conta. Avea să-și continue drumul până când ceva se schimba, iar dacă nu se schimba nimic, el tot avea să-și continue drumul. Va fi apă dacă asta va fi vrerea Domnului, cum spuneau bătrânii. Apă, dacă asta va fi vrerea Domnului, chiar și în deșert. Pistolarul se ridică în picioare, își scutură mâinile.

Nici o altă urmă; vântul, tăios ca lama unui brici, șterse cu siguranță orice dâră superficială ar fi putut ascunde pământul solid al deșertului. Nici urmă de excremente omenești, nimic aruncat pe jos, nici un semn al vreunui loc în care acestea să fi fost îngropate. Nimic. Doar vetrele acelea vechi risipite de-a

lungul drumului antic ce ducea spre sud-est și neîntreruptul semnal de direcție pe care îl purta în sine. Deși, desigur, era mai mult de atât; atracția spre sud-est era mai mult decât senzația unei direcții, era mai mult chiar decât o atracție magnetică.

Se așeză și își dădu voie să bea lung din ploscă. Se gândi la momentul acela de amețeală de la începutul zilei, senzația că este aproape detașat de lume, și se întrebă ce putuse însemna. De ce să-l ducă amețeala aceea cu gândul la cornul său și la ultimul dintre vechii săi prieteni, amândoi pierduți atât de demult pe Jericho Hill? Rămăsese cu pistoalele – pistoalele tatălui său – și mod sigur acestea erau mult mai importante decât orice corn... ori chiar decât prietenii.

Nu era oare așa?

Întrebarea era neliniștitoare într-un chip ciudat, dar cum nu părea să existe alt răspuns în afara celui evident, o lăsă deoparte, poate pentru altă dată. Scrută deșertul și apoi ridică ochii spre soarele care aluneca acum spre cvadrantul îndepărtat al cerului, un cvadrant ce, tulburător, nu reprezenta întru totul vestul. Se ridică, își scoase mănușile deșirate de la curea și începu să smulgă iarba-diavolului pentru a aprinde și el un foc. Așeză plantele peste cenușa lăsată de omul în negru. Găsea că această ironie, aidoma setei, avea asupra lui o tristă atracție.

Nu scoase amnarul din desagă decât după ce rămășițele zilei se mai simțeau doar în căldura evanescentă a pământului de sub el și în sâcâitoarea linie portocalie întinsă la orizontul monocrom. Șezu cu lucrurile sale în poală, privind răbdător spre sud-est, spre munți, nesperând să vadă dâra subțire și dreaptă de fum a vreunui nou foc în aer liber, neașteptându-se să vadă scânteierea portocalie a vreunei flăcări, dar privind totuși pentru că asta era o parte a misiunii sale și pentru că îi dădea o anumită satisfacție tristă. *Nu vei vedea niciodată ceea ce nu cauți să vezi, vierme,* ar fi spus Cort. *Deschide ochii cu care te-au înzestrat zeii, fă bine.*

Dar nu se vedea nimic. Era aproape, însă doar puțin mai aproape. Nu destul de aproape încât să vadă fum la apus sau lumina instabilă și portocalie a vreunui foc.

Apropie cremenele de tija de oțel și scăpără amnarul lângă iarba uscată, făcută bucăți, bolborosind în același timp vechile și puternicele cuvinte fără sens: „Întunericul scânteie, unde-i al meu părinte? Aici mă voi întinde? Aici noaptea se încheie? Ai milă și un foc aprinde." Era ciudat cum unele dintre cuvintele și obiceiurile copilăriei cădeau din șa și rămâneau în urmă, în vreme ce altele se țineau bine și îl însoțeau pe viață, devenind tot mai grele la purtat odată cu trecerea timpului.

Se întinse pe jos lângă mica sa vatră, în partea din care bătea vântul, lăsând fumul-viselor să sufle peste pustiu. Vântul, cu excepția sporadicelor vârtejuri care ridicau praful, sufla constant.

Deasupra, stele nu pâlpâiau, luminau constant și ele. Sori și lumi cu milioanele. Constelații ametitoare, focuri reci în toate nuanțele primare. Cum îl privea așa, cerul se preschimbă din violet în negru-abanos. Un meteorit îl brăzdă într-un arc scurt, spectaculos pe sub Mama Bătrână și se stinse. Focul arunca umbre stranii în timp ce iarba-diavolului ardea în felul ei lent și alcătuia noi forme – nu ideograme, ci o simplă încrucișare vag înfricoșătoare în simplitatea ei fără sens. Aranjase iarba nu într-un fel artistic, ci doar într-unul eficient. Amintea de negru și alb. Amintea de un om care ar îndrepta tablourile strâmbe într-o cameră de hotel. Focul arse cu flacără molcomă, egală, și fantome dănțuiau în miezul lui incandescent. Pistolarul nu văzu. Cele două tipare, arta și măiestria, se contopiră în timp ce el dormea. Vântul se tânguia, o vrăjitoare cu cancer la stomac. Din când în când, o capricioasă pală descendentă făcea fumul să se rotească și să sufle spre el, iar el îl inspira. Dădea naștere la vise așa cum un mic corp străin dă naștere la o perlă într-o scoică. Pistolarul gemu de câteva ori odată cu vântul. Stelele se arătară la fel de indiferente la aceasta cum se arătau față de războaie, crucificări, învieri. Și asta l-ar fi mulțumit pe pistolar.

ii

Coborâse ultimele coline trăgând după el catârul care deja avea ochii morți și bulbucați de la căldură. Cu trei săptămâni în urmă trecuse de ultimul oraș și de atunci nu văzuse înaintea ochilor decât drumul de trăsuri pustiu și câte un cătun format din colibele sărăcăcioase ale locuitorilor de la graniță. Cătunele se răsfiraseră și rămăseseră ici-colo colibe solitare, majoritatea locuite de leproși sau nebuni. Considera că nebunii sunt o companie mai bună. Unul îi dăduse o busolă Silva din oțel inoxidabil și-l rugase să i-o ofere Omului Iisus. Pistolarul o luase cu o mină gravă. Dacă avea să-L vadă, avea să-i dea busola. Nu se aștepta la asta, dar orice era posibil. O dată văzuse un taheen – acesta, în speță, era un om cu cap de corb –, dar nemernicul fugise la chemarea sa, croncănind ceva ce-ar fi putut fi cuvinte. Ceva ce-ar fi putut fi ocări.

Cinci zile trecuseră de la ultima colibă și el începuse să creadă că altele nici nu vor mai fi, când trecu creasta ultimului deal erodat și văzu familiarul acoperiș înierbit și povârnit pe spate.

Locuitorul deșertului, un om surprinzător de tânăr cu o chică zbârlită de păr roșcovan care-i ajungea aproape până la brâu, plivea cu un aer de abandon desăvârșit un lan de porumb sfrijit. Catârul scoase un mormăit șuierat și locuitorul ridică privirea, ochii lui albaștri scânteietori ațintindu-se într-o clipă asupra pistolarului. Locuitorul era neînarmat, nu avea la el nici piroane și nici alm din câte vedea pistolarul. Ridică spre străin ambele mâini într-un gest scurt de salut, după care se aplecă iar în porumb, încovoindu-se peste șirul de lângă coliba sa, aruncând peste umăr iarba-diavolului și câte un lujer necrescut. Părul lui flutura în vântul care venea acum direct dinspre deșert, fără a întâmpina vreo opreliște.

Pistolarul coborî încet dealul, trăgându-și măgarul pe care ploștile lui clipoceau. Se opri la marginea lanului mic de porumb parcă ars, trase o gură de apă dintr-o ploscă pentru a-și trezi glandele salivare și scuipă pe solul arid.

– Viață pentru recolta ta.

– Viață pentru viața ta, răspunse locuitorul deșertului și se ridică. Îi pocni spatele. Îl scrută semeț pe pistolar. Mica porțiune din fața sa vizibilă între barbă și păr părea neatinsă de lepră, iar ochii, deși puțin înflăcărați, păreau ai unui om întreg la minte.

– Zile lungi și nopți ușoare, străine.

– Și ție de două ori pe-atât de multe.

– Puțin probabil, răspunse locuitorul și scoase un râset scurt. N-am altceva decât porumb și fasole, zise el. Porumbu-i gratis, da' pentru fasole tre' să dai ceva. Mi-o aduce cineva o dată la câtva timp. Omu' nu stă mult aici. Locuitorul râse în treacăt. Se teme de spirite. Se teme și de omul-pasăre.

– L-am văzut. Pe omul-pasăre, adică. A fugit de mine.

– Mdie, și-a rătăcit calea. Zice că e-n căutarea unui loc numit Algul Siento, numai că uneori îi spune Rai Albastru ori simplu Rai, nu-mi dau seama care. Auzit-ai tu de el?

Pistolarul clătină din cap.

– Păi... nu mușcă și nu-mpușcă, așa că ducă-se dracului. Ești tu viu au mort?

– Viu, zise pistolarul. Vorbești cum vorbesc oamenii manni.

– Am stat cu ei o vreme, da' aia nu era viață pentru mine; prea prietenoși sunt și mereu cu ochii după găurile din țesătura lumii.

Asta așa era, reflectă pistolarul. Oamenii-manni erau mari călători.

Un moment, se priviră reciproc în tăcere, după care locuitorul întinse mâna.

– Brown este numele meu.

Pistolarul îi strânse mâna și-i spuse cum îl cheamă. Când făcu asta, corbul costeliv croncăni de pe vârful jos al acoperișului de iarbă. Locuitorul gesticulă spre el scurt:

– Cela-i Zoltan.

La auzul numelui său, corbul croncăni din nou și își luă zborul spre Brown. Ateriză pe capul locuitorului și se cuibări cu ghearele împletite ferm în chica lui zbârlită.

– În mă-ta, croncăni Zoltan vesel. În mă-ta cu tine și calu' ce te-aduse aci.

Pistolarul încuviință din cap cu bunăvoință.

– Fasole, fasole, al muzicii fruct, recită corbul, pradă inspirației. Cu cât mănânci mai mult, cu atât mai mult te-ascult.

– Tu l-ai învățat asta?

– Altceva nu vrea să învețe, bag sama, zise Brown. Am încercat o dată să-l învăț Tatăl Nostru. Ochii i se pierdură un moment dincolo de colibă, spre deșertul aspru și plat. Bag sama că ăsta nu-i un loc bun pentru Tatăl Nostru. Tu ești pistolar. Am dreptate?

– Da.

Se lăsă pe vine și își scoase hârtia și tutunul. Zoltan își luă zborul de pe capul lui Brown și ateriză pe umărul pistolarului.

– Credeam că cei ca tine au dispărut.

– Vezi bine că nu-i așa.

– Din Lumea Dinăuntru venit-ai?

– Acum mult timp, aprobă pistolarul.

– Mai rămas-a ceva acolo?

La aceasta, pistolarul nu răspunse, însă chipul său sugera că era un subiect ce nu trebuie dezvoltat.

– 'L urmărești pe cela, bag sama.

– Da. Și inevitabil urmă întrebarea: E mult de când a trecut pe aici?

Brown ridică din umeri.

– Nu știu. Timpu' curge ciudat aci. Ciudate-s și distanțele și direcțiile. Mai bine de două săptămâni. Mai puțin de două luni. Omu' cu fasolea a venit de două ori de cân' a trecut el. Aș zice șase săptămâni. Da' probabil că greșesc.

– Cu cât mănânci mai mult, cu atât mai mult te-ascult, zise Zoltan.

– A zăbovit? întrebă pistolarul.

Brown încuviință din cap.

– A stat la cină, așa cum o să stai și tu, bag sama. Ne-am ținut de urât.

Pistolarul se ridică în picioare și pasărea zbură înapoi pe acoperiș, cârâind. El simți o nerăbdare stranie care-i dădea fiori.

– Despre ce a vorbit?

Brown ridică din sprânceană la el.

– Nu despre multe. Dacă plouă vreodată și când am venit aici și dacă mi-am îngropat nevasta. A întrebat dacă făceam parte dintre oamenii manni și eu am spus mdie, pentru că mi se părea că el știe deja asta. Aproape numai eu am vorbit, lucru neobișnuit. Făcu o pauză și singurul sunet care se auzi fu cel al vântului puternic. E-un vrăjitor, nu?

– Printre altele.

Brown aprobă ușor din cap.

– Știam. A scos un iepure din mânecă, gata spintecat și bun de aruncat în oală. Asta ești și tu?

– Vrăjitor? Pistolarul râse. Eu nu sunt decât un om.

– N-o să-l prinzi niciodată.

– Ba o să-l prind.

Se uitară unul la celălalt, între ei plutind pe dată un sentiment profund, locuitorul deșertului pe pământul lui uscat ca iasca, pistolarul pe pământul tasat care se prelungea spre deșert. Duse mâna după amnar.

– Poftim.

Brown scoase un chibrit cu vârf de sulf și-l scăpără cu o unghie murdară. Pistolarul vârî vârful țigării în flacără și inhală.

– Mersi.

– Poate vrei să-ți umpli ploștile, zise locuitorul deșertului, întorcându-se cu spatele. Izvoru-i sub streașină-n spate. Eu mă apuc de cină.

Pistolarul păși tiptil peste șirurile de porumb și se duse în spatele clădirii. Izvorul se afla pe fundul unui puț săpat manual și cu pereții acoperiți în piatră pentru a împiedica surparea pământului sfărâmicios. Coborând scara din răchită, pistolarul gândi că pietrele reprezentau munca a pe puțin doi ani – excavarea, transportul, așezarea lor. Apa era limpede, dar curgea încet, așa că umplerea ploștilor dură mult. Tocmai când punea dopul celei de-a doua, Zoltan se așeză din zbor pe marginea puțului.

– În mă-ta cu tine și calu' ce te-aduse aci, îl sfătui el.

Luat prin surprindere, pistolarul ridică privirea. Puțul era adânc cam de patru metri și jumătate: i-ar fi fost destul de ușor lui Brown să arunce un bolovan peste el, să-i spargă capul și să fure tot ce avea asupra lui. Un nebun sau un lepros n-ar fi făcut-o; Brown nu era nici una, nici alta. Și totuși îi plăcea de Brown, așa că alungă gândul și luă restul de apă pe care vrerea Domnului i-o scosese în cale. Oricare alta ar mai fi fost vrerea Domnului era treaba ka-ului, nu a sa.

Când intră pe ușa colibei și coborî scările (podeaua locuinței era sub nivelul solului, gândită astfel pentru a capta și a reține răcoarea nopților), Brown îndesa știuleți de porumb în tăciunii unui foc mic cu o spatulă noduroasă din lemn tare. Două farfurii ciobite fuseseră așezate la cele două capete ale unei pături cenușii. Apa pentru fasole tocmai începea să bolborosească într-o oală agățată deasupra focului.

– O să plătesc și pentru apă.

Brown nu ridică ochii.

– Apa e un dar de la Dumnezeu, cum cred că bine știi. Fasolea o aduce Pappa Doc.

Pistolarul scoase un hohot aspru de râs și se așeză cu spatele sprijinit de un perete imperfect, își încrucișă brațele și închise ochii. După puțin timp, îi ajunse la nas mirosul de porumb prăjit. Se auzi un răpăit sec când Brown aruncă în oală o mână de fasole uscată. Din când în când, un *tac-tac-tac* al lui Zoltan care se plimba agitat pe acoperiș. Era obosit; mersese câte șaisprezece și uneori chiar optsprezece ore pe zi de când lăsase în urmă oroarea ce avusese loc în Tull, ultimul sat. Iar de douăsprezece zile încoace mergea pe jos; catârul era la capătul puterilor, mai trăia doar pentru că așa se obișnuise. Cândva cunoscuse un băiat pe nume Sheemie care avea un catâr. Sheemie nu mai era acum; acum nu mai era nimeni din cei de demult; decât ei doi: el și omul în negru. Auzise zvonuri cum că ar fi existat alte pământuri dincolo de acesta, pământuri verzi într-un loc numit Lumea de Mijloc, însă era greu de crezut. Aici, pământurile verzi păreau rodul fanteziei unui copil.

Tac-tac-tac.

Două săptămâni, spusese Brown, sau chiar și șase. Nu conta. Existau calendare în Tull, iar cei de acolo își amintiseră de omul în negru datorită bătrânului pe care îl vindecase la trecerea lui pe acolo. Doar un bătrân răpus de iarbă. Un bătrân de treizeci și cinci de ani. Iar dacă Brown avea dreptate, de atunci se apropiase destul de mult de omul în negru. Însă venea deșertul. Iar deșertul avea să fie un iad.

Tac-tac-tac...

Dă-mi aripile tale, pasăre. Mi le voi deschide și voi zbura pe curenții calzi de aer.

Dormi.

iii

Brown îl trezi peste o oră. Era întuneric. Singura lumină era strălucirea de-un roșu stins a tăciunilor din vatră.

– Catârul tău a murit, îl anunță Brown. Rău îmi pare. Cina-i gata.

– Cum?

Brown înălță din umeri.

– Prăjit și fiert, cum altfel? Faci nazuri?

– Nu, catârul.

– S-a-ntins doar la pământ, atâta tot. Părea că este un catâr bătrân. Și cu o oarecare părere de rău: Zoltan i-a mâncat ochii.

– O! Trebuia să se aștepte la asta. Bine.

Brown îl surprinse din nou când se așezară pe pătura care le servea drept masă cerând o scurtă binecuvântare: Ploaie, sănătate, triumful spiritului.

– Crezi în viața de apoi? îl întrebă pistolarul când Brown îi puse în farfurie trei știuleți calzi de porumb.

Brown aprobă din cap.

– Cred că asta e.

iv

Boabele de fasole erau ca gloanțele, porumbul – tare. Afară, vântul biruitor șuiera și se tânguia pe la streșinile de la nivelul solului. Pistolarul mâncă repede, hămesit, bând patru căni de apă până să termine. La jumătatea mesei se auzi la ușă un răpăit ca de mitralieră. Brown se ridică și-l lăsă pe Zoltan să intre. Pasărea zbură prin încăpere și se așeză îmbufnată în colț.

– Al muzicii fruct, bodogăni ea.

– Te gândești vreodată s-o mănânci? întrebă pistolarul.

Locuitorul râse.

– Animalele vorbitoare sunt tari, zise el. Păsările, billy-bumblerii, ființele umane. Îs toate tari la mâncat.

După cină, pistolarul îi oferi din tutunul său. Locuitorul, Brown, acceptă nerăbdător.

Acum, își spuse pistolarul. *Acum vor veni întrebările.*

Dar Brown nu puse nici o întrebare. Fumă tutun crescut în Garlan cu ani în urmă și se uită la tăciunii aproape stinși din foc. Era deja simțitor mai rece în colibă.

– Nu ne duce în ispită, zise Zoltan pe nepusă masă pe un ton apocaliptic.

Pistolarul tresări de parcă s-ar fi tras asupra lui cu pistolul. Fu pe dată sigur că toate acestea erau o iluzie, că omul în negru făcuse o vrajă și încerca să-i spună ceva într-un fel simbolic, înnebunitor de ermetic.

– Ai auzit de Tull? întrebă el imediat.

Brown încuviință din cap.

– Am trecut prin el venind încoace, m-am dus înapoi să vând porumb și să beau un pahar de whisky. A plouat în anul acela. A ținut poate cincisprezece minute. Pământul a părut pur și simplu să se deschidă și să absoarbă totul. O oră mai târziu era la fel de alb și de uscat ca oricând. Dar porumbul – Doamne, porumbul. Vedeai cu ochiul liber cum crește. Asta nu era așa de

rău. Dar îl puteai *auzi*, de parcă ploaia i-ar fi dat grai. Nu era un sunet prea vesel. Părea că suspină și geme, ieșind din pământ. Făcu o pauză. Aveam surplus, așa că l-am dus și l-am vândut. Pappa Doc a spus c-o face el, dar m-ar fi înșelat. Așa că m-am dus personal.

– Nu-ți place la oraș?

– Nu.

– Era să fiu ucis acolo, zise pistolarul.

– Chiar așa?

– Cum mă vezi și cum te văd. Și am ucis un om care era atins de Dumnezeu, zise pistolarul. Numai că nu Dumnezeu îl atinsese, ci omul cu iepurele în mânecă. Omul în negru.

– Ți-a întins o cursă.

– Mulțumescu-ți, că adevăr grăiești.

Se priviră reciproc peste umbre, momentul căpătând nuanțe definitive.

Acum *vor veni întrebările*.

Dar Brown tot nu avea întrebări de pus. Țigara i se redusese la un chiștoc aprins, însă când pistolarul îi arătă punga sa, Brown clătină din cap.

Zoltan se foi neastâmpărat, păru să vrea să zică ceva, tăcu.

– Să-ți povestesc întâmplarea? întrebă pistolarul. În mod normal nu sunt un mare vorbitor, dar...

– Uneori ajută să vorbești. Te ascult.

Pistolarul își căută cuvintele de început și nu găsi nici unul.

– Trebuie să-mi golesc vezica, zise el.

Brown încuviință din cap.

– Golește-o în porumb, te rog.

– Sigur.

Urcă scările și ieși în întuneric. Stelele scânteiau pe cer. Vântul pulsa. Urina sa se arcui peste lanul prăfuit într-un jet nesigur. Omul în negru îl atrăsese acolo. Nu era deloc imposibil ca Brown însuși *să fie* omul în negru. Putea să...

Pistolarul își alungă aceste gânduri inutile și neliniștitoare. Singura eventualitate căreia nu învățase să-i facă față era posibilitatea propriei sale nebunii. Se înapoie în casă.

– Te-ai hotărât deja dacă sunt sau nu un miraj? întrebă Brown, amuzat.

Pistolarul se opri pe palierul minuscul, surprins. Apoi coborî încet și se așeză.

– Mi-a trecut gândul prin minte. Ești?

– Dacă sunt, sunt fără știrea mea.

Acesta nu era un răspuns care să-l ajute prea mult, însă pistolarul hotărî să abandoneze subiectul.

– Am început să-ți vorbesc despre Tull.

– Se dezvoltă?

– E mort, zise pistolarul. L-am ucis eu.

Se gândi să adauge: *Iar acum am să te ucid pe tine, dacă nu din alt motiv, atunci pentru că nu vreau să dorm cu un ochi deschis.* Dar să fi ajuns la un asemenea comportament? Dacă da, de ce să se mai sinchisească să meargă mai departe? De ce, dacă devenise ceea ce urmărea?

Brown spuse:

– Nu vreau nimic de la tine, pistolarule, decât să fiu tot aici când vei merge mai departe. N-am să te implor să-mi cruți viața, dar asta nu înseamnă că nu vreau să mai trăiesc încă puțin de-aici încolo.

Pistolarul închise ochii. I se învârtea capul.

– Spune-mi ce ești, zise el aspru.

– Un simplu om. Unul care nu-ți vrea nici un rău. Și încă sunt dispus să ascult, dacă tu mai vrei să vorbești.

La aceasta, pistolarul nu răspunse nimic.

– Bag sama că n-o să ți se pară normal să vorbești decât dacă te invit, spuse Brown, așa că te invit. Vrei să-mi vorbești despre Tull?

Pistolarul fu surprins să descopere că, de data aceasta, cuvintele îl așteptau. Începu să vorbească în reprize monotone care încet se transformară

într-o poveste uniformă, ușor inexpresivă. Descoperi că este în mod ciudat surescitat. Vorbi până târziu în noapte. Brown nu-l întrerupse deloc. Și nici pasărea.

V

Cumpărase catârul în Pricetown, iar când ajunsese în Tull animalul era încă odihnit. Soarele apusese cu o oră mai devreme, dar pistolarul își continuase drumul ghidat de strălucirea orașului reflectată pe cer, apoi de straniile note clare ale unui pian de tavernă care cânta „Hey Jude". Drumul se lărgea pe măsură ce alte drumuri, secundare, se intersectau cu el. Ici și colo pe cer se vedeau scânteieri de stele, toate acum moarte de mult.

Pădurile dispăruseră deja de mult timp și locul lor fusese luat de întinderi plate de pământ, uniforme, ca de prerie: câmpii nesfârșite, pustiite, căzute pradă plantelor de timoftică și altor buruieni pitice; domenii sinistre, părăsite, dominate de conace umbroase, posomorâte, prin care fără îndoială hălăduiau demoni; bordeie povârnite, goale, din care oamenii fie se mutaseră de bunăvoie, fie fuseseră forțați să o facă; din loc în loc, câte o cocioabă a unui locuitor singuratic, trădată pe întuneric de o luminiță pâlpâitoare sau pe timp de zi de ursuzi urmași ai unor clanuri ce trudeau în liniște deplină pe câmpii. Culturile erau în principal de porumb, însă mai erau și de fasole și cârmâz. Câte o vacă sfrijită îl privea uneori cu ochi tâmpi dintre trunchiuri decojite de anin. De patru ori trecuseră pe lângă el trăsuri, de două ori pe direcția lui și de două din direcție opusă, aproape goale când se apropiau din spate și-i depășeau pe el și pe catârul lui, ceva mai pline când se îndreptau spre pădurile din nord. Când și când, câte un fermier trecea pe lângă el cu picioarele săltate pe apărătoarele de noroi ale căruței sale, ferindu-și temător ochii de bărbatul cu pistoale la brâu.

Era un ținut neprietenos. Plouase de două ori de când plecase din Pricetown, cu zgârcenie de ambele dăți. Până și timoftica părea galbenă și tristă. Un ținut în care să nu zăbovești. Nu văzuse nici urmă de omul în negru. Poate că luase o trăsură.

Drumul făcea un cot și, dincolo de el, pistolarul își struni catârul și se uită în jos la Tull. Era așezat pe fundul unui defileu circular, în formă de cazan, un giuvaier brut încastrat într-o bijuterie ieftină. Se vedeau câteva lumini, majoritatea strânse în jurul locului de unde venea muzica. Păreau să fie patru străzi, trei intersectându-se în unghi drept cu drumul de trăsuri care era artera principală a orașului. Poate că va găsi o cafenea. Se îndoia de asta, însă posibilitatea exista. Își opinti catârul.

Drumul era mărginit acum, din loc în loc, de mai multe case, majoritatea tot părăsite. Trecu pe lângă un cimitir mic cu scânduri de lemn putrede în chip de lespezi funerare înclinate, năpădite de buruieni și de smocuri luxuriante de iarba-diavolului. O sută cincizeci de metri mai încolo, poate, trecu pe lângă un indicator ros pe care scria: TULL.

Vopseaua era scorojită și scrisul aproape ilizibil. Puțin mai încolo era altul, însă pistolarul nu reuși să citească nimic din ce scria pe el.

Când intră în oraș, un cor afon de voci pe jumătate duse se înălță odată cu ultimul vers tărăgănat al piesei „Hey Jude“ – „Naa-naa-naa naa-na-na-na... hey, Jude...“. Era un sunet mort, ca vântul în scorbura unui copac putred. Doar ritmul sacadat și prozaic al pianului de tavernă îi spulbera bănuiala că omul în negru poate adusese fantome să populeze un oraș părăsit. Surâse puțin la acest gând.

Erau oameni pe străzi, dar nu mulți. Trei femei îmbrăcate în pantaloni negri largi și bluze identice în culori țipătoare trecură pe trotuarul opus, ignorându-l cu o vădită curiozitate. Chipurile lor păreau să plutească deasupra corpurilor aproape invizibile aidoma unor mingi palide cu ochi. Un bătrân cu un aer grav și o pălărie de pai îndesată bine pe creștetul capului îl urmări de pe treptele unui magazin cu ferestrele bătute în scânduri. Un croitor

deșirat și clientul său întârziat se oprirră să-i privească trecerea; croitorul ridică felinarul la geam ca să-l vadă mai bine. Pistolarul înclină din cap. Nici croitorul, nici clientul nu-i răspunseră la salut. Le simțea ochii ațintiți insistent asupra tocurilor care-i atârnau la șolduri. Un băiat de vreo treisprezece ani și o fată care putea să-i fie surioară ori mândruță traversară strada un cvartal mai încolo, pregetând imperceptibil. Pașii lor ridicară în aer norișori de praf. Acolo, în oraș, majoritatea felinarelor de pe marginea drumului funcționau, însă nu erau electrice; laturile lor din foiță de mică erau încețoșate de aburi de petrol. Unele fuseseră sparte. Se vedea un staul care abia se mai ținea în picioare, a cărui supraviețuire probabil că depindea de traseul trăsurilor. Trei băieți stăteau ghemuiți fără a scoate o vorbă în jurul unui cerc trasat în colb pentru jocul cu bile, de-o parte a gurii deschise a grajdului, și fumau țigări din pănuși de porumb. Umbrele lor se alungeau în curte. Unul avea o coadă de scorpion înfiptă la bentița pălăriei. Altul avea ochiul stâng umflat, cu globul ieșindu-i orb din orbită.

Pistolarul își îndemnă catârul pe lângă ei și se uită în interiorul slab luminat al grajdului. Acolo ardea palid o lampă. O umbră tremura și pâlpâia în timp ce un bătrân bălălău îmbrăcat în salopetă îndesa cu furca fân de timoftică în șură, icnind din greu la fiecare mișcare.

– Hei! strigă pistolarul.

Furca șovăi și grăjdarul întoarse spre el doi ochi gălbui.

– Hei și ție!

– Am aici un catâr.

– Bravo ție.

Pistolarul aruncă în semiîntuneric un ban de aur greu, inegal bătut, care răsună pe scândurile vechi, pline de pleavă, și scânteie.

Grăjdarul făcu un pas în față, se aplecă, îl ridică, miji din ochi la pistolar. Privirea lui alunecă spre curelele pistoalelor și încuviință trist din cap.

– Cât timp vrei să-l țin?

– O noapte sau două. Poate mai mult.

– N-am rest pentru aur.

– Nici n-am cerut să-mi dai.

– Bani murdari, bodogăni grăjdarul.

– Ce ai spus?

– Nimic.

Grăjdarul luă catârul de frâu și-l duse înăuntru.

– Spală-l bine! strigă pistolarul. Vreau să-i simt mirosul când mă întorc, ascultă la mine!

Bătrânul nu se întoarse. Pistolarul se duse spre băieții ghemuiți în jurul cercului din praf. Aceștia urmăriseră toată discuția cu un interes disprețuitor.

– Zile lungi și nopți ușoare, li se adresă pistolarul afabil.

Nici un răspuns.

– Locuiți în oraș, băieți?

Nici un răspuns, decât poate cel al cozii de scorpion: aceasta păru să încuviințeze.

Unul dintre băieți își scoase dintre buze o țigară de pănuși incredibil de îndoită, apucă o bilă verde cu model de ochi de pisică și o aruncă în cercul din colb. Lovi o bilă opacă și o scoase din cerc. Luă bila cu ochi de pisică și se pregăti să arunce din nou.

– E vreo cafenea în orașul ăsta? întrebă pistolarul.

Unul dintre ei ridică privirea, cel mai tânăr. La colțul gurii avea un herpes mare, însă ochii lui erau de aceeași mărime și plini de-o inocență care nu avea să dureze mult în haznaua aceea. Se uită la pistolar cu o mirare slab mascată care reușea să fie deopotrivă mișcătore și înfricoșătoare.

– Ați putea mânca un burger la Sheb.

– Asta-i taverna cu pian?

Băiatul aprobă din cap.

– Mdie.

Ochii tovarășilor lui căpătaseră o expresie urâtă și ostilă. Probabil că băiatul va avea de plătit pentru că deschisese gura și vorbise blând.

Pistolarul își atinse borul pălăriei.

– Îți sunt recunoscător. Mă bucur să aflu că cineva în orașul ăsta e destul de isteț și știe să vorbească.

Merse mai departe, urcă pe trotuarul de scânduri și porni la pas spre barul lui Sheb, auzind clar vocea răutăcioasă a altui băiat, doar un pițigăiat tremurat:

– Mâncător de iarbă! De când îți regulezi sora, Charlie? Mâncător de iarbă!

Apoi un sunet de lovitură și un plânset.

În fața tavernei lui Sheb erau aprinse trei lămpi cu kerosen, câte una de fiecare parte a ușilor batante și una bătută într-un cui deasupra. Refrenul lui „Hey Jude“ se stinsese și pianul clămpănea acum o altă baladă veche. Voci murmurau ca niște coarde rupte. Pistolarul zăbovi afară un moment, uitându-se înăuntru. Podea cu rumeguș, scuipători lângă mesele cu picioare instabile. Un bar dintr-o scândură așezată pe capre. O oglindă cleioasă în spatele lui, reflectând imaginea pianistului, care purta, cum altfel, gârboveala tipică a pianiștilor. Capacul pianului fusese înlăturat, așa că se puteau vedea ciocănelele de lemn cum urcă și coboară în timp ce drăcovenia era acționată. Barmanița era o femeie cu păr blonziu îmbrăcată într-o rochie albastră, murdară. O bretea era prinsă cu un ac de siguranță. În fundul sălii erau poate șase localnici care beau și jucau apatici „Fiți atenți la mine“. Alți vreo șase erau strânși în jurul pianului. Patru sau cinci la bar. Și un bătrân cu păr cărunt și zburlit la o masă de lângă uși. Pistolarul intră.

Capetele se întoarseră spre el și pistoalele lui. Urmă un moment de tăcere aproape deplină, întreruptă doar de pianistul care nu-l observase și care continuă să cânte. Apoi femeia șterse barul și lucrurile reveniră la normal.

– Fiți atenți la mine, zise unul dintre jucătorii din colț și puse patru cărți de pică lângă trei inimi roșii, rămânând cu mâna goală. Cel care pusese inimile înjură, împinse de lângă el banii de miză și se împărți următoarea mână.

Pistolarul se apropie de femeia de la bar.

– Aveți carne? întrebă el.

– Sigur.

Femeia îl privi în ochi; poate că la început fusese frumușică, dar de atunci lumea mersese mai departe. Acum fața îi era umflată și fruntea îi era brăzdată în zigzag de o cicatrice lividă. O acoperise abundent cu pudră, dar asta nu făcea decât să atragă atenția la ceea ce trebuia să ascundă.

– Carne curată de vită. Mușchi file. Da' e scumpă.

Haida-de, mușchi file, își spuse pistolarul. *Ce ai tu în răcitor e ceva provenit de la o ființă cu trei ochi, șase picioare, sau amândouă – eu așa aș zice, doamnă-sai.*

– Vreau trei burgeri și o bere, de nu ți-e cu bănat.

Din nou acea imperceptibilă schimbare de ton. Trei hamburgeri. Gurile din jur se umplură de salivă și limbile linseră buzele cu mare poftă. Trei hamburgeri. Văzuse careva vreun om care să mănânce trei hamburgeri deodată?

– Asta o să te coste cinci gulugani. 'Țelegi ce-i ăia gulugani?

– Dolari?

Ea încuviință din cap, așa că probabil se referea la *gologani*. Asta bănuia el, în orice caz.

– Asta cu bere cu tot? întrebă el, surâzând subțire. Sau berea costă în plus?

Ea nu-i răspunse la surâs.

– Meiu-l dau de-a moaca. Numa' să văd întâi banii.

Pistolarul puse pe bar un ban de aur și toți ochii se ațintiră asupra lui.

În spatele barului, la stânga oglinzii, era un grătar cu cărbuni care fumegau. Femeia dispăru într-o încăpere mică dindărătul lui și se întoarse cu carnea pe o bucată de hârtie. Desfăcu trei chiftele și le puse pe grătar. Mirosul care se ridică era înnebunitor. Pistolarul își păstră indiferența de nezdruncinat, doar marginal conștient de pianul care-și încetinise ritmul, de jocul de cărți care întârzia să continue, de privirile piezișe ale chefliilor.

Bărbatul fu aproape în spatele lui când pistolarul îl observă în oglindă. Bărbatul era aproape complet chel și avea mâna strânsă pe plăselele unui cuțit de vânătoare uriaș legat la curea.

– Du-te de stai jos, zise pistolarul. Ai milă de tine, prostovane.

Bărbatul se opri. Ridică inconștient buza de sus, ca un câine, și urmă un moment de tăcere. După care bărbatul se întoarse la masa lui și lucrurile reintrară pe făgașul normal.

Berea veni într-un pahar înalt de sticlă crăpată.

– N-am să-ți dau rest la aur, zise femeia cu îndârjire.

– Nici nu mă aștept să-mi dai.

Ea înclină nervoasă din cap, de parcă această dovadă evidentă de mărinimie, fie și în folosul ei, ar fi stârnit-o. Dar luă moneda de aur și o clipă mai târziu hamburgerii veniră pe o farfurie soioasă, încă roșii pe la margini.

– Ai sare?

I-o dădu într-o ulcică pe care o scoase de sub bar, bulgări albi pe care el trebuia să-i sfărâme cu degetele.

– Pâine?

– N-am pâine.

Pistolarul știa că minte, dar știa și de ce, așa că nu insistă. Bărbatul chel se holba la el cu ochi cianotici, încleștând și descleștând pumnii pe suprafața scrijelită și ciobită a mesei. Nările i se umflau regulat, adulmecând mirosul cărnii. Asta, cel puțin, era gratis.

Pistolarul începu să mănânce fără grabă, necăutând să simtă vreun gust, doar tăind carnea în bucăți și îndesând-o în gură cu furculița, încercând să nu se gândească la cum arătase vaca din care provenea mâncarea sa. Mușchi file, spusese ea. Mda, foarte probabil! Și porcii vor dansa commala sub clarul Lunii Neguțătorului.

Terminase deja, se pregătea să mai ceară o bere și să-și ruleze o țigară, când o mână îi căzu pe umăr.

Observă pe dată că în sală se lăsase din nou tăcerea și simți tensiunea în aer. Se răsuci și se uită drept la fața bărbatului care dormea lângă ușă atunci când el intrase. Era o față înfiorătoare. Miasma ierbii-diavolului era insuportabilă. Ochii erau osândiți, ochii holbați, bulbucați ai unuia care vede și totuși nu vede, ochi întorși mereu înăuntru spre iadul steril al viselor

scăpate de sub control, al viselor dezlănțuite ieșite din mlaștinile urât mirositoare ale subconștientului.

Femeia de la bar scoase un geamăt scurt.

Buzele crăpate tremurară, se ridicară, dezvelind dinți verzi ca lichenii, și pistolarul își spuse: *Acum nici măcar nu mai fumează iarba, ci o mestecă. Chiar o* mestecă.

Și imediat după aceea: *E un om mort. Ar fi trebuit să moară acum un an.*

Și imediat după aceea: *Omul în negru a făcut asta.*

Se priviră intens unul pe celălalt, pistolarul și omul care păși pe tărâmul nebuniei.

Bărbatul vorbi și pistolarul, uluit, se auzi interogat în Limba Nobilă din Gilead.

– Un gulden pentru o favoare, pistolar-sai. Doar unul? O nimica toată.

Limba Nobilă. Un moment, mintea lui refuză să o recunoască. Trecuseră ani de zile – Doamne! –, secole, milenii; Limba Nobilă nu mai exista; el era ultimul, ultimul pistolar. Ceilalți erau...

Năucit, duse mâna în buzunarul de la piept și scoase un ban de aur. Mâna cu piele crăpată, râioasă, cangrenată se întinse după el, îl dezmierdă, îl ridică să reflecte lumina vâscoasă a lămpilor cu kerosen. Banul împrăștie irizații ce aminteau cu mândrie de civilizație; aurii, roșiatice, sângerii.

– *Ahhh...*

Un sunet nearticulat de plăcere. Bătrânul se întoarse pe călcâie și porni înapoi spre masa lui, ținând moneda la nivelul ochiului, răsucind-o, făcând-o să scapere.

Taverna se golea cu rapiditate, ușile batante pendulând aiuritor înainte și înapoi. Pianistul închise capacul instrumentului cu o bufnitură și ieși după ceilalți cu pași mari, ca de vodevil.

– Sheb! strigă femeia după el, în vocea ei simțindu-se un amestec straniu de teamă și afurisenie. Sheb, întoarce-te imediat aici! Fir-ai tu să fii!

Să fie acesta un nume pe care pistolarul îl mai auzise cândva? Credea că da, dar acum nu avea timp să mediteze la asta – ori să-ncerce să-și aducă aminte.

Bătrânul, între timp, se întorsese la masa lui. Învârti moneda de aur pe lemnul zgâriat și ochii lui morți-vii o urmăriră cu o fascinație stearpă. O învârti a doua oară, a treia oară, și pleoapele i se lăsară grele. A patra oară, și capul îi căzu pe lemnul mesei înainte ca moneda să se oprească.

– Poftim, spuse ea încet, furioasă. Mi-ai alungat clienții. Ești mulțumit?

– Or să se întoarcă ei, o liniști pistolarul.

– Da' nu în seara asta.

– El cine este?

Arătă spre mâncătorul de iarbă.

– Du-te-n mă-ta. *Sai*.

– Trebuie să știu, insistă pistolarul răbdător. El...

– El ți-a vorbit ciudat, zise ea. Nort n-a vorbit așa niciodată în viața lui.

– Caut un om. Tu ar trebui să-l știi.

Femeia se uită țintă la el, furia stingându-i-se. Fu înlocuită de un interes iscoditor, apoi de o scânteiere încinsă, umedă, pe care pistolarul o mai văzuse înainte. Clădirea șubredă păcăni meditativ. Un câine lătră prelung, departe. Pistolarul așteptă. Femeia văzu că nu-i va merge cu el și scânteierea fu înlocuită de lipsa oricărei speranțe, de o nevoie surdă fără glas.

– Cred că-mi cunoști prețul, spuse ea. Am o mâncărime de care înainte puteam scăpa singură, dar acum nu mai pot.

El o privi neabătut. Cicatricea nu s-ar fi văzut în întuneric. Trupul ei era destul de uscățiv încât deșertul, nisipul și eroziunea nu putuseră ofili totul. Și odinioară fusese frumușică, poate chiar frumoasă. Nu că asta ar fi contat. N-ar fi contat nici dacă în întunecimea stearpă a pântecelui ei și-ar fi făcut cuib gândaci de mormânt. Totul fusese scris. Undeva, o mână scrisese totul în cartea ka-ului.

Femeia duse mâinile la față. Mai avea totuși un dram de umezeală în corp – destul cât să lăcrimeze.

– Nu te *uita*! Nu e nevoie să te uiți la mine cu atâta răutate!

– Îmi pare rău, zise pistolarul. N-am vrut să fiu rău.

– Nici unul nu vrea! se răsti la el.

– Închide taverna și stinge luminile.

Femeia plângea cu mâinile la față. Pistolarul era bucuros că-și acoperea fața. Nu din cauza cicatricei, ci pentru că asta îi reda femeii dacă nu fecioria, măcar alura feciorelnică. Acul care ținea breteaua rochiei scânteia în lumina unsuroasă.

– O să fure ceva? Îi vin de hac dacă da.

– Nu, șopti ea. Nort nu fură.

– Atunci stinge luminile.

Femeia nu vru să-și ia mâinile de la față decât după ce ajunse în spatele lui. Stinse lămpile una câte una, coborând fitilurile și suflând spre flacără. Apoi luă mâna pistolarului pe întuneric și mâna ei era caldă. Îl conduse la etaj. Nici o lumină nu le putu ascunde fapta.

vi

Rulă două țigări pe întuneric, apoi le aprinse și-i dădu ei una. În cameră plutea mirosul ei, liliac proaspăt, duios. Mirosul deșertului îl acoperise. Își dădu seama că se temea de deșertul care îl aștepta.

– Numele lui este Nort, spuse ea. Din voce asprimea nu i se ștersese câtuși de puțin. Doar Nort. A murit.

Pistolarul aștepta.

– A fost atins de Dumnezeu.

Pistolarul spuse:

– Nu L-am văzut niciodată.

– E aici de când mă știu – Nort, adică, nu Dumnezeu. Femeia râse spart în întuneric. A avut o vidanjă o vreme. S-a apucat de băut. S-a apucat de mirosit

iarbă. Apoi a început să o fumeze. Copiii s-au apucat să-l urmărească peste tot și să-și asmută câinii asupra lui. Purta pantaloni verzi vechi care puteau. Înțelegi?

– Da.

– A început să o mestece. Spre sfârșit doar stătea acolo și nu mânca nimic. În mintea lui poate că se credea rege. Pe copii îi credea probabil măscăricii lui, iar pe căței – prințese.

– Da.

– A murit chiar în fața tavernei ăsteia, spuse ea. A venit bocănind pe trotuarul de scânduri – ghetele lui nu se rodeau, erau niște ghete cu întăriturile pe care le-a găsit în vechiul depou – urmat de copii și de căței. Părea făcut dintr-un amalgam de umerașe răsucite. I se vedeau toate luminile iadului în ochi, dar rânjea, și rânjetul lui semăna cu cel pe care copiii îl cioplesc în bostani și napi iuți la vremea Secerișului. Simțeam mirosul pământului și-al putregaiului și-al ierbii. I se scurgea pe la colțurile gurii ca un sânge verde. Cred că voia să intre și să-l asculte pe Sheb cum cântă la pian. Și chiar în față s-a oprit și a înclinat capul. L-am văzut și mi s-a părut că aude o trăsură, deși nu așteptam așa ceva. Apoi a vomitat și ce i-a ieșit pe gură era negru și plin de sânge. I-a ieșit prin rânjetul ăla ca apa de canal printr-un grilaj. Putoarea a fost atât de puternică, încât te făcea să-ți vină să-ți iei câmpii. A ridicat brațele și-a căzut pur și simplu într-o rână. Asta a fost tot. A murit în propria vomă cu rânjetul ăla pe față.

– Frumoasă poveste.

– O, da, mulțam-sai. E-un loc frumos ăsta.

Tremura lângă el. Afară, vântul continua să se tânguie pe aceeași notă, iar undeva, departe, o ușă se trântea, un sunet auzit parcă într-un vis. Șoarecii mișunau în pereți. Pistolarul își spuse în forul său interior că aceasta era probabil singura clădire din oraș suficient de prosperă încât să întrețină viața șoarecilor. Așeză o mână pe pântecele ei și femeia tresări puternic, apoi se relaxă.

– Omul în negru, zise el.

– E musai să afli, nu-i așa? Nu puteai doar să mă regulezi și să adormi tun.

– E musai să aflu.

– Prea bine. O să-ți spun.

Îi prinse mâna în ambele sale mâini și îi spuse.

vii

Venise târziu în după-masa în care murise Nort. Vântul sufla cu mânie, ridica pe sus praful, trimitea rafale de nisip și tulpini dezrădăcinate de porumb pe străzi. Jubal Kennerly pusese lacătul la staul și ceilalți câțiva comercianți își obloniseră ferestrele și peste obloane puseseră scânduri. Cerul avea culoarea galbenă a brânzei învechite și norii se fugăreau pe întinderea lui, de parcă ar fi văzut ceva înfiorător în pustiul deșertului, acolo unde zăboviseră până atunci.

Cel pe care îl urmărea pistolarul veni într-o căruță șubredă cu platforma acoperită cu o pătură care flutura în vânt. Pe față avea întipărit un rânjet lat, greu de citit. Îl priviră când sosi, și bătrânul Kennerly, întins lângă fereastră cu o sticlă într-o mână și în cealaltă cu carnea flască, dar încinsă a sânului fiicei sale mijlocii, hotărî să nu răspundă dacă bărbatul avea să bată la ușă.

Dar omul în negru trecu fără să încetinească murgul care îi trăgea căruța și roțile ridicară în aer praf degrabă luat de vânt. Putea să fie un preot ori un călugăr; purta o mantie neagră pe care se așezase praful și o glugă largă îi acoperea capul și-i ascundea trăsăturile feței, însă nu și acel oribil rânjet de veselie. Mantia se zbătea și fâlfâia. De sub poalele ei se iteau cizme grele cu catarame și vârf lat.

Opri în fața tavernei lui Sheb și își priponi calul, care lăsă capul în jos și pufni spre pământ. În spatele căruței dezlegă un fald, găsi o desagă bătută de vreme, și-o aruncă peste umăr și intră pe ușile batante.

Alice îl privi curioasă, însă nimeni altcineva nu-i observă sosirea. Clienții fideli erau beți criță. Sheb cânta imnuri metodiste în stil ragtime, iar acei fluieră-vânt cărunți care veniseră devreme ca să evite furtuna și să participe la priveghiul lui Nort cântaseră până ce răgușiseră. Sheb, beat de aproape nu mai știa de el, amețit și excitat de propria existență, cânta cu o viteză febrilă, aiuritoare, degetele zburându-i ca nălucile.

Voci urlau pițigăiat și gros, nereușind nici un moment să acopere vuietul vântului, dar uneori părând să-i poată ține piept. În colț, Zachary îi aruncase lui Amy Feldon fustele peste cap și-i picta simboluri magice de Seceriș pe genunchi. Alte câteva femei dădeau târcoale. Pe toți părea să-i fi cuprins febra. Strălucirea stinsă a furtunii care intra pe ușile batante părea totuși să-și râdă de ei.

Nort fusese întins pe două mese în mijlocul sălii. Ghetele lui cu întăriturі formau un V simbolic. Gura îi atârna deschisă într-un rânjet lax, însă cineva îi închisese ochii și pe fiecare așezase câte un glonț. Mâinile îi fuseseră împreunate pe piept cu un lăstar de iarba-diavolului în ele. Corpul lui mirosea a otravă.

Omul în negru își împinse gluga pe spate și se duse la bar. Alice îl urmări cu privirea, simțind un fior de îngrijorare amestecat cu acea dorință familiară ce se ascundea în ea. Omul nu avea asupra lui nici un simbol religios, deși asta în sine nu însemna nimic.

– Whisky, ceru el. Vocea îi era blândă și plăcută. Vreau din cel bun, scumpete.

Femeia duse mâna sub tejghea și scoase o sticlă de Star. I-ar fi putut vinde poșirca locului ca fiind ce avea mai bun, dar n-o făcu. Turnă și omul în negru o țintui cu privirea. Avea ochi mari, luminoși. Umbrele erau prea adânci pentru a le putea deslușі bine culoarea. Dorința ei se intensifică. Strigătele și răcnetele continuau în spate nestingherite. Sheb, gloaba aia impotentă, cânta despre Soldații Creștini și cineva o convinsese pe Tușa Mill să-l susțină vocal. Vocea ei spartă și distorsionată brăzda larma așa cum un topor cu lama tocită brăzdează creierul unui vițel.

– Hei. Allie!

Se duse să servească, întristată de tăcerea străinului, întristată de ochii lui fără o culoare precisă și de propriul ei pântece neostoit. Se temea de dorințele ei. Erau capricioase și imposibil de controlat. Puteau fi un semn al schimbării, care la rândul lui ar fi fost un semn al începutului bătrâneții sale – perioadă care, în Tull, era de obicei la fel de scurtă și de chinuitoare ca un apus de iarnă.

Turnă bere până ce se goli butoiul, apoi desfundă altul. Știa că nu are rost să-i ceară ajutorul lui Sheb; ar fi venit fără mari rețineri, era ca un câine, și fie și-ar fi retezat degetele, fie ar fi împrăștiat berea peste tot. Ochii străinului o urmăriră tot timpul cât făcu aceste lucruri; îi simțea.

– E aglomerat, spuse el când ea se întoarse. Nu-și atinsese băutura, ci o răsucise doar în palme pentru a o încălzi.

– Priveghi, zise ea.

– L-am observat pe defunct.

– Sunt doar niște cheflii, zise ea cu o neașteptată ură. Toți niște cheflii.

– Îi bucură. El e mort. Ei nu.

– Era calul lor de bătaie când era în viață. Nu e corect să fie asta pentru ei și acum. Este...

Lăsă gândul neterminat, neputând să exprime ce anume este ori de ce era respingător.

– Mâncător de iarbă?

– Da! Ce altă bucurie să mai aibă?

Tonul ei era acuzator, însă el nu-și feri ochii și ea simți că-i urcă sângele în obraji.

– Îmi pare rău. Ești preot cumva? Asta probabil te revoltă.

– Nu sunt și nu mă. Dădu whisky-ul peste cap și nu se strâmbă deloc. Încă unul, te rog. Încă unul cu vârf, cum se spune în lumea de alături.

Femeia habar nu avea ce însemna asta și se temea să întrebe.

– Mai întâi trebuie să văd ce culoare au banii tăi. Îmi pare rău.

– N-ai de ce.

Bărbatul așează pe tejghea un argint aspru, gros la o latură, subțire la alta, și ea spuse așa cum avea să spună și mai târziu:

– N-am să-ți dau rest la asta.

El clătină din cap nepăsător și se uită absent cum femeia îi toarnă din nou.

– Ești doar în trecere? întrebă ea.

El nu răspunse mult timp și ea tocmai voia să repete întrebarea, când el clătină grăbit din cap.

– Nu spune vorbe lipsite de însemnătate. Ești în prezența unui mort.

Ea se crispă, rănită și uimită, primul ei gând fiind că bărbatul o mințise cu privire la sfințenia lui pentru a o pune la încercare.

– Ai ținut la el, zise el inexpresiv. Am dreptate?

– La cine? La Nort? Femeia râse, prefăcându-se iritată pentru a-și ascunde confuzia. Cred c-ar fi mai bine să...

– Ai suflet bun și ți-e puțin teamă, continuă el, iar el consuma iarbă, era cu un picior în groapă. Și acum uite unde a ajuns, a coborât și cu celălalt picior, iar tu nu crezi că pământul se va mai deschide decât atunci când va fi timpul să te înghită și pe tine, am dreptate?

– Ce-i cu tine, ești beat?

– Domnu' Norton, *moolt* îi, intonă omul în negru, tărăgănând cuvintele într-un fel sardonic. Mort ca oricine altcineva. Mort ca tine sau oricine altcineva.

– Ieși din localul meu.

Femeia simțea că în ea se dezvoltă un fior tremurător de dispreț, însă căldura continua să-i radieze din pântece.

– Nu face nimic, zise el cu duhul blândeții. Nu face nimic. Așteaptă. Așteaptă doar.

Ochii erau albaștri. Ea se simți pe dată amețită, de parcă ar fi luat un drog.

– Mort ca oricine altcineva, repetă el. Înțelegi?

Ea încuviință tâmp din cap și el râse zgomotos – un râset zdravăn, puternic, sănătos care făcu să se întoarcă privirile. Bărbatul se roti cu fața spre

ei, dintr-odată în centrul atenției. Tușa Mill șovăi și tăcu, lăsând o notă înaltă spartă să sângereze în aer. Sheb atinse o notă discordantă și se opri. Se uitau toți tulburați la străin. Nisipul răpăia pe pereții exteriori ai clădirii.

Tăcerea se prelungi, se prefiră. Respirația îi rămăsese în gât; se uită în jos și văzu că ambele ei mâini apăsau pântecele sub bar. Toți se uitau la el și el se uita la ei. Apoi râsetul se dezlănțui din nou, puternic, amplu, imposibil de negat. Însă nimeni nu simțea impulsul de a râde împreună cu el.

– Să vă arăt o minune! strigă el la ei. Dar ei rămaseră doar înmărmuriți, aidoma unor copilași ascultători duși să vadă un magician în care se făcuseră prea mari ca să mai creadă.

Omul în negru sări în față și Tușa Mill se feri din calea lui. Bărbatul rânji feroce și o plesni peste pântecele mare. Femeia scăpă un gâgâit scurt, involuntar, și omul în negru își lăsă capul pe spate.

– E mai bine, așa-i?

Tușa Mill gâgâi din nou, izbucni brusc în suspine și o zbughi orbește pe ușă. Ceilalți îi urmăriră tăcuți plecarea. Furtuna începea; umbrele se urmăreau una pe cealaltă, se înălțau și coborau pe albul de ciclorama al cerului. Un bărbat de lângă pian, cu o bere uitată în mână, scoase un icnet ca de smiorcăială.

Omul în negru se opri lângă Nort, rânjind în jos la el. Vântul vuia și șuiera și fremăta. Ceva mare izbi lateralul clădirii destul de tare ca s-o facă să se zdruncine, după care căzu la pământ. Unul dintre bărbații de la bare se desprinse din loc și plecă spre un local mai liniștit, mișcându-se cu pași mari, grotești. Tunetul zgudui cerul cu un sunet ca tusea unui zeu.

– *Bine*? rânji omul în negru. Bine, să trecem la treabă!

Începu să-l scuipe pe Nort în față, țintind cu grijă. Scuipatul sclipea pe fruntea cadavrului, îi perla vârful ras al nasului.

Sub bar, mâinile ei prinseră a se mișca mai repede.

Sheb râse ca un nebun și se aplecă în față. Începu să tușească flegmă, ghemotoace uriașe și lipicioase pe care le scuipă. Omul în negru mugi aprobator și-l lovi peste spate. Sheb rânji și un dinte de aur îi scânteie în gură.

Unii fugiră. Alții se strânseră într-un cerc larg în jurul lui Nort. Fața, gâtul ridat ca o salbă de cocoș și partea superioară a pieptului acestuia sclipeau acoperită de lichid – lichid atât de prețios în ținutul acela secetos. Și dintr-odată ploaia de salivă încetă, ca la un semn. Se auzi o respirație sacadată, grea.

Omul în negru sări imediat peste corp, încovoindu-se pe deasupra lui într-un arc perfect. Fu o mișcare frumoasă, ca un șuvoi de apă. Aterizâ pe mâini, se rostogoli și se ridică înapoi în picioare, rânjind, după care își reluă locul. Unul dintre privitori uită de sine, izbucni în aplauze și, cât ai clipi, se dădu în spate cu ochii înnegurați de groază. Își acoperi gura cu mâna și fugi spre ușă.

Când omul în negru sări a treia oară peste el, Nort zvâcni.

Un sunet se auzi dinspre privitori – un murmur –, după care recăzură în tăcere. Omul în negru își lăsă capul pe spate și urlă ca lupul. Trăgând aer, pieptul lui se mișca într-un ritm alert, superficial. Începu să treacă dintr-o parte în cealaltă cu rapiditate, săltând peste trupul lui Nort ca apa curgând dintr-un pahar în altul și apoi din nou în primul. Singurul sunet din sală era șuieratul sfâșietor al respirației sale și vibrația crescândă a furtunii.

Veni apoi momentul când Nort inspiră o dată adânc, sec. Mâinile i se zbătură și loviră anapoda în masă. Sheb țipă și ieși. Una dintre femei îl urmă, cu ochii mari și cu broboada înfoiată.

Omul în negru sări încă o dată, de două, de trei ori. Trupul de pe masă vibra acum, tremura și răpăia și zvâcnea ca o păpușă mare, dar încă în principal lipsită de viață, având ascuns înăuntrul ei un mecanism monstruos. Mirosul de putreziciune și excrement și descompunere se ridica în valuri sufocante. Veni un moment când ochii lui se deschiseră.

Allie simți cum picioarele ei amorțite o poartă în spate. Se lovi de oglindă, făcând-o să tremure, și o cuprinse o panică oarbă. O zbughi din loc ca fulgerul.

– Așadar, iată minunea voastră, strigă omul în negru după ea, gâfâind. V-am dat-o. Acum puteți dormi liniștiți. Nici chiar *asta* nu este ireversibilă. Deși este... atât de... al naibii... de *comic*...

Și reîncepu să râdă. Sunetul se stinse pe măsură ce femeia urcă scările în fugă, neoprindu-se decât după ce ușa de la cele trei camere de deasupra barului fu zăvorâtă.

Începu să chicotească atunci, clătinându-se înainte și înapoi pe vine, lângă ușă. Sunetul se transformă într-un tânguit pițigăiat care se suprapuse cu vântul. Continua să audă sunetul pe care îl scosese Nort când revenise la viață – sunetul de pumni lovind orbește în capacul unui coșciug. Ce gânduri, se întreba ea, era posibil să fi rămas în creierul lui reanimat? Ce văzuse el cât timp fusese mort? Cât își mai amintea? Va vorbi? Așteptau oare la parter secretele mormântului? Cel mai înfiorător lucru la astfel de întrebări, bănuia ea, era că o parte din tine simțea cu adevărat nevoia să le dea glas.

La nivelul inferior, Nort ieșea absent în furtună pentru a smulge niște iarbă. Omul în negru, acum singurul client din bar, poate că-l privea, poate încă rânjind.

Când se forță să coboare în seara aceea, ducând o lampă într-o mână și un butuc greu de sobă în cealaltă, omul în negru plecase cu căruță cu tot. Nort însă era acolo, ședea la masa de lângă intrare, de parcă n-ar fi lipsit nici o clipă. Mirosul ierbii ieșea din el, însă nu la fel de intens cum s-ar fi așteptat ea.

Bărbatul ridică ochii spre ea și zâmbi firav.

– Bună, Allie.

– Bună, Nort.

Ea puse lemnul de sobă jos și începu să aprindă lămpile fără a întoarce spatele spre el.

– Am fost atins de Dumnezeu, zise bărbatul pe un ton lăudăros. N-o să mai mor în veci. Așa a spus el. Așa mi-a promis.

– Bravo ție, Nort.

Surceaua pe care o ținea îi scăpă dintre degetele tremurânde și ea o ridică din nou.

– Aș vrea să nu mai mestec iarbă, spuse el. Nu-mi mai face plăcere. Nu pare corect ca un om atins de Dumnezeu să mestece iarbă.

– Atunci, de ce nu te lași?

Exasperarea ei o surprinse, făcând-o să-l privească pe Nort din nou ca pe un om, nu ca pe un miracol diabolic. Ce vedea în fața ochilor era un specimen cu figură cam tristă, doar pe jumătate drogat, părând înfrânt și rușinat. Nu mai putea fi speriată de el.

– Tremur, spuse bărbatul. Și o vreau. Nu mă pot lăsa. Allie, tu ai fost mereu bună cu mine... Începu să lăcrimeze. Nici măcar nu pot să nu mai fac pe mine. Ce sunt eu? *Ce sunt eu?*

Ea se apropie de masă și, acolo, ezită, nesigură.

– M-ar fi putut face să n-o mai vreau, zise el printre lacrimi. Ar fi putut face asta, dacă m-a putut face să revin la viață. Nu mă plâng... Nu vreau să mă plâng... Se uită în jur crispat și șopti: M-ar putea trăsni, dacă m-aș plânge.

– Poate că este o glumă. Părea să aibă un simț al umorului dezvoltat.

Nort își scoase săculețul de sub cămașă, unde-i atârna de gât, și luă din el o mână de iarbă. Fără să stea pe gânduri, ea i-o azvârli cât colo și, îngrozită, își retrase mâna.

– Nu mă pot abține, Allie, nu pot, și dădu împleticit să mai scoată o mână de iarbă din săculeț. Ea l-ar fi putut opri, dar nu încercă. Se întoarse la aprinsul lămpilor, obosită, deși seara era de-abia la început. Însă nimeni nu veni în noaptea aceea, doar bătrânul Kennerly, care ratase totul. Nu păru în mod deosebit surprins să-l vadă pe Nort. Poate că cineva îi povestise cele întâmplate. Comandă bere, întrebă unde este Sheb și o pălmui peste fund.

Mai târziu, Nort veni la ea cu o foaie de hârtie împăturită întinsă într-o mână care nu avea dreptul să fie însuflețită și care tremura.

– Ți-a lăsat asta, zise. Era să uit. Dacă uitam, s-ar fi întors și sigur m-ar fi ucis.

Hârtia era valoroasă, un bun de mare preț, însă ei nu-i plăcea s-o atingă pe aceasta. Părea grea, scârboasă. Pe ea era scris un singur cuvânt:

ALLIS

– De unde-mi știa numele? îl întrebă pe Nort, care doar clătină din cap. O desfăcu și citi următoarele:

Vrei să afli despre Moarte. I-am lăsat lui un cuvânt. Cuvântul acela este NOUĂSPREZECE. Dacă i-l vei rosti, mintea lui se va deschide. Îți va spune ce se află de partea cealaltă. Îți va spune ce a văzut.

Cuvântul este NOUĂSPREZECE.

Ce vei afla îți va lua mințile.

Dar mai devreme sau mai târziu vei cere să afli.

Nu te vei putea abține.

Să ai o zi frumoasă! ☺

Walter o' Dim

P.S. Cuvântul este NOUĂSPREZECE

Vei încerca să uiți, dar mai devreme sau mai târziu îți va ieși pe gură ca un șuvoi de vomă.

NOUĂSPREZECE

Și, Dumnezeule mare, știa că asta va face. Cuvântul îi tremura deja pe buze. *Nouăsprezece*, va spune ea – *Nort, ascultă: Nouăsprezece.* Și secretele Morții și ale tărâmului de dincolo i se vor revela.

Mai devreme sau mai târziu vei cere să afli.

A doua zi lucrurile se desfășurară aproape normal, însă nici un copil nu-l mai urmări pe Nort. A treia zi, huiduielile se reluară. Viața își reintrase pe făgașul ei. Porumbul smuls din rădăcini fu strâns la un loc de copii și, la o săptămână după învierea lui Nort, fu ars în mijlocul străzii. Focul lumină pentru moment foarte puternic și majoritatea chefliilor păși̇ră sau se împleticiră afară ca să asiste. Arătau ca niște primitivi. Fețele lor păreau să plutească între flăcări și sclipirea glacială a cerului. Allie îi privi și simți un junghi scurt

de disperare față de timpurile triste ale lumii aceleia. Pierdere. Lucrurile se deșiraseră. Nu le mai ținea nimic lipite de mijloc. Undeva, ceva se clătina, iar când avea să cadă, toate se vor sfârși. Nu văzuse niciodată oceanul, nu avea să-l vadă niciodată.

– Dacă aș avea *curaj,* murmură ea. Dacă aș avea curaj, curaj, *curaj*...

Nort ridică fruntea la auzul vocii ei și, din infern, îi adresă un zâmbet sterp. Ea nu avea curaj. Doar un bar și o cicatrice. Și un cuvânt. Un cuvânt care se zbătea în spatele buzelor închise. Dacă l-ar chema acum la ea și l-ar trage aproape, în pofida putorii lui? Dacă ar rosti cuvântul în cochilia plină de ceară căreia el îi spunea ureche? Ochii lui se vor schimba. Se vor transforma în ochii *lui* – aceia ai omului cu mantie. Și apoi Nort va spune ce a văzut în Ținutul Morții, ce se află dincolo de pământ și de viermi.

Nu-i voi spune niciodată cuvântul ăla.

Însă omul care îl readusese la viață pe Nort și lăsase un mesaj – îi lăsase un cuvânt ca un pistol armat pe care, într-o zi, ea și-l va lipi de tâmplă – știuse că altfel stăteau lucrurile.

Nouăsprezece va revela secretul.

Nouăsprezece *era* secretul.

Se surprinse că-l scrie într-o baltă de lichid de pe bar – *NOUĂSPREZECE* – și îl șterse imediat, când văzu că Nort se uită la ea.

Focul se stinse repede și clienții se întoarseră în local. Allie începu să bea câte o dușcă de whisky Star și, până la miezul nopții, era beată criță.

viii

Își încheie povestea și, când el nu făcu nici un comentariu, ea își spuse la început că istorisirea îl adormise. O cuprinsese și pe ea picoteala când el întrebă:

– Asta-i tot?

– Da. Asta-i tot. E foarte târziu.

– Hm.

Își rula o altă țigară.

– Nu-mi presăra fire de tutun în pat, îi spuse ea mai tăios decât ar fi vrut.

– Nu.

Din nou tăcere. Vârful țigării lui se aprindea și se stingea.

– Dimineață o să pleci, zise ea inflexibil.

– Ar trebui. Cred că mi-a lăsat o capcană aici. Așa cum ți-a lăsat și ție una.

– Chiar crezi că numărul ăla ar...

– Dacă îți place să ai mintea întreagă, nu aminti niciodată cuvântul ăla în fața lui Nort, o sfătui pistolarul. Scoate-ți-l din gând. Dacă poți, convinge-te că după optsprezece vine douăzeci. Că jumătatea lui treizeci și opt este șaptesprezece. Omul care s-a semnat Walter o' Dim înseamnă multe lucruri, însă mincinos, asta nu este.

– Dar...

– Când simți impulsul și simți că e puternic, vino aici sus și ascunde-te sub cuverturi și rostește-l iar și iar – strigă-l, dacă e nevoie – până când impulsul va trece.

– Va veni o vreme când nu va mai trece.

Pistolarul nu răspunse, căci știa că așa era. Capcana era de-o perfecțiune înfiorătoare. Dacă îți spune cineva că ajungi în iad dacă te gândești la cum arată mama ta goală (odată, când pistolarul era foarte tânăr, exact asta i se spusese), până la urmă asta vei face. Și de ce? Pentru că *nu* vrei să ți-o imaginezi goală pe mama ta. Pentru că *nu* vrei să ajungi în iad. Pentru că, dacă i s-ar da un cuțit și o mână în care să-l țină, mintea ar sfârși autodevorându-se. Și nu pentru că asta și-ar dori, ci pentru că *nu* și-ar dori-o.

Mai devreme sau mai târziu Allie îl va chema pe Nort și va rosti cuvântul.

– Nu pleca, zise ea.

– Mai vedem.

Pistolarul se întoarse pe o parte, cu spatele la ea, însă ea se simțea liniștită. El avea să rămână – măcar pentru încă puțin. O fură somnul.

În pragul somnului se gândi din nou la felul în care Nort i se adresase pistolarului, în limba aceea ciudată. Era singurul moment în care își văzuse noul și misteriosul amant exprimând un sentiment. Până și când făcuseră dragoste el păstrase tăcerea și doar la sfârșit respirația lui se înăsprise și apoi se oprise o secundă sau două. Semăna cu un personaj scos dintr-un basm ori mit, o creatură fabuloasă, periculoasă. Oare putea să împlinească dorințe? Bănuia că răspunsul era afirmativ și că dorința ei va fi împlinită. Va mai rămâne un timp. Ei, târfa fără noroc și purtătoare de cicatrice, această dorință îi era de ajuns. Mâine va avea timp destul să se gândească la o a doua – ori la o a treia. Dormi.

ix

Dimineață îi găti terci de șrot, pe care el îl mâncă fără crâcneală. Înfulecă fără să se gândească la ea, abia observând-o. Știa că ar trebui să plece. Cu fiecare minut pe care îl petrecea acolo omul în negru se îndepărta și mai mult – probabil că străbătuse deja regiunea de sol compact cu făgașe de râuri temporare și intrase în deșert. Drumul pe care îl urma mergea fără ocolișuri spre sud-est și pistolarul știa de ce.

– Ai o hartă? întrebă el, ridicând privirea.

– A orașului? râse ea. Nu e destul de mare încât să ai nevoie de hartă.

– Nu. Cu ceea ce se află la sud-est de aici.

Zâmbetul ei se stinse.

– Deșertul. Doar deșertul. Credeam că mai rămâi puțin.

– Ce-i de cealaltă parte a deșertului?

– De unde să știu eu? Nu-l traversează nimeni. De când sunt aici, nimeni n-a încercat s-o facă. Își șterse mâinile pe șorț, luă două cârpe și vărsă în chiuvetă

apa pe care o încălzise în căldare; acolo, apa stropi și scoase aburi. Toți norii merg în direcția aia. De parcă i-ar atrage ceva...

Pistolarul se ridică în picioare.

– Unde te duci?

Femeia auzi nota stridentă de teamă din vocea sa și o urî.

– La grajd. Dacă e să știe cineva, acela trebuie să fie grăjdarul. Își puse mâinile în șolduri. Mâinile lui erau aspre, însă erau și calde. Și ca să vorbesc despre catârul meu. Dacă va fi să mai stau aici, trebuie îngrijit. Pentru când va fi să plec.

Dar nu încă. Ea se uită în sus la el.

– Dar fii cu băgare de seamă la Kennerly ăla. Dacă nu știe nimic, născocește ceva.

– Mulțumesc, Allie.

După ce plecă, ea se întoarse la chiuvetă, simțind scurgerea caldă și lină a lacrimilor ei de recunoștință. Oare când îi mulțumise cineva ultima dată? Cineva care să conteze?

X

Kennerly era un satir bătrân știrb și scârbos care îngropase două neveste și fusese blagoslovit doar cu fiice. Două dintre ele, încă tinere, trăgeau cu ochiul spre pistolar din umbrele prăfuite ale șurei. Un bebeluș saliva vesel în țărână. Alta matură, blondă, murdară și senzuală, se uita cu o curiozitate îndoielnică în vreme ce scotea apă de la pompa huruitoare de lângă clădire. Aținu privirea pistolarului, își ciupi sfârcurile între degete, îi făcu cu ochiul, după care își reluă pompatul.

Grăjdarul îl întâmpină la jumătatea drumului dintre ușa staulului și stradă. Comportamentul lui șovăia între un soi de ostilitate urâcioasă și slugărnicie lașă.

– Avusei mare grijă dă iel, nu-ț' face griji, zise acesta și, înainte să apuce pistolarul să răspundă, Kennerly se întorsese spre fiica lui cu pumnii ridicați, un om ca un cocoș sfrijit și disperat. Treci aici, Soobie! Treci imediat aici, la dracu'!

Soobie începu să-și târâie posac găleata spre baraca atașată șurei.

– La catârul meu te refereai, zise pistolarul.

– Da, sai. Nu mai văzui un catâr dă multă vreme, mai cu samă unu' ce să pară așa normal c-al tău – doi ochi, patru picioare... Fața i se scofâlci alarmant într-o expresie care voia fie să exprime o durere extremă, fie să anunțe că făcuse o glumă. Pistolarul înclina spre a doua variantă, deși el, unul, avea un simț al umorului precar, aproape inexistent.

– Cândva creșteau sălbatici cum îi tăia capu', continuă Kennerly, da' lumea a mers mai departe. N-am mai văz't decât niște boi mutanți și caii de trăsură și... Soobie, te fac arșice, pe Dumnezeu' mieu!

– Nu mușc, zise pistolarul afabil.

Kennerly se crispă și rânji. Pistolarul îi citi în ochi cât se poate de limpede intențiile criminale și, cu toate că nu se temea de asta, o ținu minte așa cum ai însemna o pagină într-o carte, una care e posibil să conțină instrucțiuni valoroase.

– Nu de *tine*-i vorba. Pe tăți zeii, nu, nu de *tine*. Rânji strâmb. E bleagă din născare. Îl are pe dracu-n ea. E sălbatică. Ochii i se întunecară. Sfârșitul Vremurilor e aproape, domnule. Știi cum scrie la Carte. Copiii n-or să-și mai asculte părinții și o ciumă se va abate asupra noroadelor. Treb'e numa' s-o asculți pe predicatoare ca să știi asta.

Pistolarul încuviință din cap, apoi arătă spre sud-est.

– Ce-i încolo?

Kennerly rânji din nou, arătându-și gingiile și câțiva dinți galbeni strânși laolaltă.

– Locuitori. Iarbă. Deșert. Ce altceva?

Râse cârâit și îl măsură din privire pe pistolar cu răceală.

– Cât de mare e deșertul?

– Mare. Kennerly se strădui să-și recapete seriozitatea, de parcă ar fi răspuns la o întrebare gravă. Poate o mie de roți. Poate două mii. Nu-ți pot zice, domnule. Nu-i ni'ica p-acolo decât iarba-diavolului și poate demoni. Am auzit că-i un cerc vorbitor p-undeva de partea ailaltă, da' se poa' să fie o minciună. Într-acolo s-a dus și tipu' ălălalt. Ăl' de l-a vindecat pe Norty când ierea bolnav.

– Bolnav? Am auzit că era mort.

Kennerly continuă să rânjească.

– Ei, ei. Poate. Da' suntem oameni în tătă firea, n-așa?

– Și totuși crezi în demoni.

Kennerly păru jignit.

– Asta-i cu tătu' altceva. Predicatoarea zice...

Își văzu mai departe nestingherit de vorbărie. Pistolarul își dădu jos pălăria și se șterse pe frunte. Soarele era torid și radia neabătut. Kennerly părea să nu bage de seamă. Kennerly avea multe de spus și nimic din ce spunea nu avea noimă. În umbra subțire de lângă staul, copilașul se mânjea temeinic cu praf pe față.

Pistolarul ajunse într-un târziu la capătul răbdării și-l lăsă pe om cu vorba în gură.

– Nu știi ce este dincolo de deșert?

Kennerly sălță din umeri.

– Unii poate știu. Acu' cincizeci de ani trăsurile străbăteau o parte din el. Așa zicea taic-al meu. Zicea că-s munți. Alții zic că-i un ocean... un ocean verde plin cu monștri. Iar alții zic că acolo se sfârșește lumea. Că altceva nu-i decât lumini care te orbesc și fața lui Dumnezeu cu gura deschisă, pregătită să te înghită.

– Baliverne, zise pistolarul scurt.

– Sigur că da, strigă Kennerly vesel. Se crispă din nou, urând, temându-se, dorind să fie pe plac.

– Vezi să fie bine îngrijit catârul meu.

Îi aruncă lui Kennerly încă o monedă, pe care bătrânul o prinse din zbor. Pistolarul se gândi la cum prinde un câine o minge.

– Sigur că da. Mai stai o țâră?

– Așa se pare. Va fi apă...

– ...dacă asta va fi vrerea Domnului! Sigur, sigur! Kennerly râse nefericit și ochii lui continuau să trădeze dorința de a-l vedea pe pistolar întins mort la picioarele sale. Allie ceia-i de treabă când vrea să fie, n-așa?

Grăjdarul făcu un cerc larg cu degetul mare și arătătorul de la mâna stângă și începu să treacă repede prin el arătătorul de la cea dreaptă.

– Ai spus ceva? întrebă pistolarul neinteresat.

Peste ochii lui Kennerly se lăsă pe dată o umbră de teroare, ca două luni gemene apărând de după linia orizontului. Își duse mâinile la spate ca un copil rău prins la borcanul cu gem.

– Nu, sai, nici o vorbă. Și-mi pare tare rău dac-am zis ceva. O zări pe Soobie aplecată pe un geam și se întoarse spre ea. Acuma te fac arșice, târfă mică ce ești! Pe Dumnezeu' mieu! Te...

Pistolarul se îndepărtă, conștient că grăjdarul se întorsese să-l privească, conștient de faptul că, dacă s-ar roti pe călcâie, ar surprinde pe fața sa expresia curată a unui sentiment nedisimulat. De ce să se sinchisească? Era zăpușeală și știa foarte bine ce sentiment ar fi acela: pură ură. Ură față de străin. Obținuse tot ce-i putea oferi bătrânul. Singurul lucru sigur privitor la deșert era dimensiunea lui. Singurul lucru sigur privitor la oraș era acela că nu-și terminase treburile acolo. Nu încă.

xi

El și Allie erau în pat când Sheb deschise ușa cu piciorul și intră înarmat cu un cuțit.

Trecuseră patru zile și se scurseseră într-o negură uniformă. Mâncă. Dormi. Făcu sex cu Allie. Descoperi că ea cânta la vioară și îi ceru să-i cânte. Ea stătu

lângă fereastră în lumina lăptoasă a zorilor, doar un profil, și cântă ceva împiedicat care ar fi sunat bine dacă ea ar fi fost cât de cât școlită. El simțea o crescândă (dar ciudat de distrată) afecțiune față de ea și credea că aceasta putea fi capcana pe care i-o întinsese omul în negru. Se plimba uneori pe afară. Se gândea foarte puțin la toate cele.

Nu-l auzise pe pianist urcând – reflexele sale se atrofiaseră. Nici asta nu părea să conteze, deși l-ar fi speriat tare într-un alt timp și alt loc.

Allie era goală, cu cearșaful tras până sub sâni, și se pregăteau să facă dragoste.

– Te rog, spunea ea. Ca înainte, vreau aia, vreau...

Ușa se deschise dintr-odată și pianistul făcu un ridicol salt cu picioarele lui strâmbe. Allie nu strigă, cu toate că Sheb avea în mână un cuțit de friptură lung de douăzeci de centimetri. Bărbatul scotea un sunet nearticulat, o bolboroseală. Făcea ca un om ținut cu capul într-o găleată cu noroi. Saliva îi zbura în toate părțile. Coborî cuțitul cu ambele mâini și pistolarul îl prinse de încheieturi și i le răsuci. Cuțitul zbură. Sheb scoase un scrâșnet ascuțit, ca o ușă ruginită. Cu ambele încheieturi rupte, mâinile lui fluturară cu mișcări de marionetă. Vântul zgrepțăna la fereastră. Oglinda lui Allie de pe perete, ușor afumată și cu ape, reflecta camera.

– Era a mea! (Bocea.) A fost a mea întâi! A mea!

Allie se uită la el și coborî din pat. Se înfășură cu ceva și pistolarul simți un moment de empatie pentru un bărbat care probabil se vedea rămas fără ceea ce odată îi aparținuse. Era doar un omuleț. Și pistolarul știu imediat unde îl mai văzuse. Îl cunoscuse înainte.

– A fost pentru tine, se smiorcăi Sheb. A fost doar pentru tine, Allie. Tu ai fost prima și totul a fost pentru tine. Eu... a, Doamne, bunule Dumnezeu...

Cuvintele se dizolvară într-un paroxism de bolboroseli indefinite, apoi în lacrimi. Se clătina înainte și înapoi ținându-și încheieturile rupte lipite de pântece.

– Șșș. Șșș. Lasă-mă să văd. Allie îngenunche lângă el. Rupte. Sheb, prostule. Acuma cum o să-ți mai câștigi existența? Nu știai că n-ai fost niciodată

puternic? Îl ajută să se ridice. El încercă să-și ducă mâinile la față, dar acestea nu i se supuseră, așa că plânse descoperit. Vino la masă și hai să văd ce pot face.

Îl conduse la masă și-i fixă încheieturile cu bețe din lada cu lemne de foc. Bărbatul plânse neputincios.

– Mejis, spuse pistolarul și pianistul întoarse capul, cu ochii larg căscați. Pistolarul înclină din cap cu destulă afabilitate acum că Sheb nu mai încerca să-i înfigă un cuțit în ochi. *Mejis*, repetă el. De pe malul Mării Limpezi.

– Ce-i cu asta?

– Ai fost acolo, așa-i? Acu' mulți și multe, cum se spunea.

– Și ce dacă am fost? Nu mi-amintesc de tine.

– Dar ți-amintești de fată, așa-i? Fata pe nume Susan? Și de noaptea Secerișului? Vocea lui deveni puțin autoritară. Ai fost de față la focul în aer liber?

Buzele omulețului tremurară. Erau acoperite de salivă. Ochii lui spuneau că știe adevărul: Era mai aproape de moarte acum decât fusese când dăduse buzna pe ușă cu cuțitul în mână.

– Ieși de aici, zise pistolarul.

Înțelegerea lumină ochii lui Sheb.

– Da' erai doar un *băiat*! Unu' dintre ăia trei *băieți*! Venit să numeri vitele, și Eldred Jonas, Vânătorul de Coșciuge, era acolo și...

– Ieși de aici cât mai poți, zise pistolarul și Sheb ieși ținându-și încheieturile rupte în față.

Allie se întoarse în pat.

– Ce a fost asta?

– Nu contează, spuse el.

– Prea bine – atunci, unde rămăseserăm?

– Nicăieri.

Se rostogoli pe o parte, cu spatele la ea.

Ea spuse cu răbdare:

– Știai de mine și de el. A făcut ce a putut, adică nu prea mult, și eu am luat ce am putut, pentru că n-am avut încotro. Nu se poate face nimic. Ce mai este? Îi atinse umărul. Doar că mă bucur că ești atât de puternic.

– Nu acum, spuse el.

– Ea cine a fost? După care, răspunzându-și singură la întrebare: O fată pe care o iubeai.

– Las-o, Allie.

– Pot să te fac puternic...

– Ba nu, zise el. Nu poți face asta.

xii

A doua zi barul fu închis. Era ceea ce trecea drept sabat în Tull. Pistolarul se duse la bisericuța înclinată de lângă cimitir, iar Allie rămase să spele mesele cu dezinfectant puternic și să clătească sticla lămpilor cu kerosen în apă și săpun.

Se lăsase un crepuscul ciudat, purpuriu, și biserica luminată din interior arăta din drum aproape ca un cuptor de turnătorie.

– Eu nu vin, zisese Allie concis. Femeia care ține predica are o religie veninoasă. Să se ducă cei respectabili.

El rămase în vestibul, ascuns la umbră, și se uită înăuntru. Nu existau strane și enoriașii stăteau în picioare (îi văzu pe Kennerly și pe progeniturile lui; pe Castner, proprietarul prăpăditului magazin de textile din oraș, și pe soția lui ca o scoabă; câțiva cheflii; câteva „orășence“ pe care nu le văzuse până atunci; și, surprinzător, pe Sheb). Cântau sacadat un imn, *a cappella*. Se uită curios la femeia uriașă de la amvon. Allie spusese: „Locuiește singură, nu se vede aproape niciodată cu nimeni. Iese în lume doar duminica, și atunci ca să împrăștie în stânga și în dreapta cu pucioasă. Numele ei este

Sylvia Pittston. E nebună, dar i-a prins pe toți în mreje. Lor le place așa. Li se potrivește."

Nici o descriere nu putea reda dimensiunile femeii. Sâni ca niște metereze. Un gât ca un pilon gigantic în vârful căruia se afla o față ca o lună albă și cleioasă, pe care clipeau ochi atât de mari și de negri, încât păreau să fie două hăuri fără fund. Părul ei avea o nuanță frumoasă de castaniu intens și era strâns în creștetul capului într-un vârtej dezordonat, ținut laolaltă de o agrafă mare aproape cât să poată servi și de proțap. Purta o rochie ce părea făcută din pânză de sac. Brațele care țineau cartea de imnuri erau lespezi de piatră. Pielea îi era cremoasă, fără pată, minunată. Credea că femeia depășește ușor o sută patruzeci de kilograme. Simți numaidecât o puternică poftă trupească față de ea care-l făcu să tremure din toate mădularele; întoarse capul de la ea și se uită în altă parte.

„Să ne adunăm la râu,
La frumosul, la frumosul
Râââău,
Să ne adunăm la râul
Ce curge pe lângă regatul Domnului."

Ultima notă a refrenului se stinse și urmă un moment de foială și tuse.

Ea așteptă. Când toată lumea își găsise locul, deschise brațele spre ei ca într-un gest de benedicție. Era un gest evocator.

– Dragii mei frați și surori întru Christos.

Era o replică obsedantă. Preț de un moment, pistolarul încercă sentimente amestecate de nostalgie și teamă, străbătute de-un sinistru sentiment de déjà-vu, și își spuse: *Am visat asta. Sau am fost aici înainte. Dacă da, când? Nu în Mejis.* Nu, nu acolo. Se debarasă de sentiment. Congregația – compusă poate din douăzeci și cinci de oameni – stătea acum într-o liniște perfectă. Toți ochii erau ațintiți spre predicatoare.

– Subiectul meditației noastre de astăzi este Intrusul.

Vocea ei era mieroasă, melodioasă, vocea normală a unui contralto bine exersat.

Congregația fu străbătută de un foșnet scurt.

– Simt, zise Sylvia Pittston într-un fel chibzuit, că îi cunosc personal pe aproape toți cei din Cartea de căpătâi. În ultimii cinci ani am uzat trei exemplare, chiar așa prețioasă cum este orice carte pe lumea asta haină, și altele, nenumărate, înainte de astea. Iubesc povestea și iubesc jucătorii din această poveste. Am umblat braț la braț în groapa cu lei. Am stat alături de David când a fost ispitit de Bat-Șeba la scăldătoare. Am fost în cuptorul cu foc arzător împreună cu Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Am ucis două mii de oameni împreună cu Samson când acesta a aruncat falca de măgar și am fost orbită alături de Sf. Paul pe drumul spre Damasc. Am plâns cu Maria pe Golgota.

Un suspin moale, susurat între enoriași.

– I-am cunoscut și i-am iubit. Nu este decât *unul singur* – ridică un deget în aer –, un singur jucător din cea mai mare dramă a tuturor timpurilor pe care nu le cunosc.

Doar *unul* care stă afară cu fața ascunsă în umbră.

Doar *unul* care îmi face trupul să tremure și spiritul să freamete.

Mă tem de el.

Nu-i cunosc intențiile și mă tem de el.

Mă tem de Intrus.

Un nou suspin. Una dintre femei dusese mâna la gură ca pentru a împiedica un sunet și se clătina, se clătina.

– Intrusul care i s-a arătat Evei în forma unui șarpe cu pântecele în praf, rânjind și răsucindu-se. Intrusul care a umblat printre Copiii lui Israel când Moise a urcat pe Munte, care le-a șoptit să-și facă idol de aur, un vițel de aur, și să se închine la el aducându-i jertfe și păcătuind trupește.

Icnete, încuviințări din cap.

– Intrusul!

A stat pe balcon cu Izabela și a privit cum Regele Ahaz își găsește moartea căzând și strigând, și a zâmbit alături de ea când câinii s-au strâns și i-au lipăit sângele. O, frați și surori, păziți-vă de Intrus.

– Da, o, Iisuse...

Acesta era omul pe care pistolarul îl observase prima dată când intrase în oraș, cel cu pălărie de pai.

– A fost mereu acolo, frați și surori. Dar eu nu-i cunosc intențiile. Și nici *voi* nu-i cunoașteți intențiile. Cine să înțeleagă cumplitul întuneric care i se învârte în gând, trufia și monumentala blasfemie, ticăloasa veselie? Și nebunia! Nebunia flecăritoare care umblă pe picioare și se târăște și se zvârcolește în cele mai înfiorătoare pofte și dorințe ale omului?

– O, Iisuse Mântuitorule...

– *El* a fost cel care l-a dus pe Domnul nostru sus, pe munte...

– Da...

– *El* este cel care l-a ispitit și i-a arătat lumea întreagă și toate plăcerile lumii...

– *Daaa...*

– *El* este cel care se va întoarce când Sfârșitul Vremurilor se va abate asupra lumii... și acesta vine, frați și surori, nu-l simțiți cum vine?

– *Daaa...*

Clătinându-se și suspinând, congregația deveni o mare; femeia părea să arate cu degetul spre toți deodată și spre nici unul în mod special.

– *El* este cel care va veni ca Antihrist, un rege purpuriu cu ochi însângerați, pentru a-i conduce pe oameni în măruntaiele înflăcărate ale pierzaniei, spre sângerosul sfârșit al ororii, în vreme ce Steaua Absintos atârnă arzătoare pe cer, în vreme ce fierea macină organele vitale ale copiilor, în vreme ce din pântecele femeilor se nasc monstruozități, în vreme ce munca mâinilor oamenilor se transformă în sânge...

– Ahhh...

– Ah, Doamne...

– Doaaa...

O femeie căzu la podea, lovind cu picioarele în lemn. Un pantof îi zbură prin aer.

– *El* este cel care stă în spatele fiecărei plăceri a cărnii... el a făcut mașinăriile pe care este ștanțat cuvântul LaMerk, *el*! Intrusul!

LaMerk, își spuse pistolarul. *Sau poate că a spus LeMark.* Cuvântul îi suna cumva cunoscut, însă nu știa exact de ce. Cu toate acestea, îl puse la păstrare în memorie, care era încăpătoare.

– Da, Doamne! strigau enoriașii.

Un bărbat căzu în genunchi, ținându-și capul în mâini și răgind ca un măgar.

– Când beți, cine ține sticla?

– *Intrusul!*

– Când stați la o partidă de „Faraon" sau de „Fiți atenți la mine", cine întoarce cărțile?

– *Intrusul!*

– Când vă pângăriți cu carnea altui trup, când vă profanați singuri cu mâna, cui vă vindeți sufletul?

– *In...*

– *... tru...*

– Oh, Iisuse... Oh...

– *... sului...*

– Oo... Oo... Oo...

– Și cine este el? strigă femeia.

Dar în sinea ei era calmă, îi simțea calmul, stăpânirea, controlul și dominația. Se gândi imediat, cu groază și absolută siguranță, că omul care își spunea Walter lăsase un demon în ea. Femeia era bântuită. Simți din nou unda aceea încinsă de poftă sexuală străbătându-i teama și își spuse că asta era cumva asemenea cuvântului pe care omul în negru îl lăsase în mintea lui Allie ca o capcană.

Bărbatul care își ținea capul în mâni se prăbuși și se prăvăli în față.

– Sunt în iad! strigă în sus spre ea. Fața lui se contorsiona și se schimonosea de parcă pe sub piele i-ar fi mișunat șerpi. Am păcătuit cu trupul! Am jucat la noroc! Am fumat iarbă! Am făcut *păcate*! Am...

Dar vocea i se înălță spre cer într-un vaier înfiorător, isteric, care izgoni orice nuanță inteligibilă. Se ținea de cap de parcă, în orice clipă, i-ar fi putut exploda ca un pepene răscopt.

Congregația încremeni ca la un semn, împietriți în posturile lor extatice, semierotice.

Sylvia Pittston întinse mâna și-l prinse de cap. Strigătul bărbatului încetă când degetele ei, puternice și albe, imaculate și blânde, i se plimbară prin păr. Ridică tâmp ochii spre ea.

– Cu cine ai păcătuit? întrebă ea. Ochii ei priveau într-ai săi destul de adânc, destul de blând, destul de rece, încât să se înece în ei.

– In... Intrusul.

– Numit cum?

– Numit Preamăritul Satană.

O șoaptă aspră, prelinsă.

– Te lepezi de el?

Cu înflăcărare:

– Da! Da! Oh, Mântuitorul meu Iisus!

Ea îi clătină capul; el o privi țintă cu ochii goi, lucioși ai fanaticului.

– Dacă ar intra pe ușă – femeia aținti un deget spre umbrele din vestibul unde stătea pistolarul –, te-ai lepăda de el în fața lui?

– Pe numele mamei mele!

– Crezi în dragostea veșnică a lui Iisus?

Bărbatul începu să lăcrimeze.

– Căcat, sigur că da...

– El te iartă pentru asta, Jonson.

– Slăvit fie Domnul, zise Jonson, continuând să plângă.

– Știu că te iartă așa cum știu că-i va izgoni pe nepocăiți din palatele lor și-i va trimite în locul unde domnește întunericul arzător, dincolo de hotarul Lumii de Capăt.

– *Slăvit fie Domnul*.

Congregația, secătuită, rosti aceasta cu solemnitate.

– Așa cum știu că Intrusul acesta, această Satană, acest Împărat al Muștelor și Șerpilor, va fi aruncat la pământ și strivit... tu, Jonson, îl vei strivi dacă îl vei vedea?

– Da și slăvit fie Domnul! lăcrimă Jonson. Cu ambele picioare!

– Îl veți strivi dacă îl veți vedea, frați și surori?

– *Daaa*...

Satisfăcuți pe deplin.

– Dacă îl veți vedea mâine preumblându-se pe Strada Mare?

– Slăvit fie Domnul...

Pistolarul ieși nevăzut pe ușă și porni spre oraș. Mirosul deșertului se simțea bine în aer. Aproape venise timpul să meargă mai departe.

Aproape.

xiii

Din nou în pat.

– N-o să te vadă, spuse Allie. Avea un ton speriat. Nu se vede cu nimeni. Vine doar în serile de duminică ca să-i sperie pe toți de moarte.

– De când este aici?

– De doisprezece ani. Sau poate doar de doi. Timpul curge ciudat, după cum bine știi. Să nu vorbim despre ea.

– De unde a venit? Din ce direcție?

– Nu știu.

Mințea.

– Allie?

– *Nu știu!*

– Allie?

– Bine! Bine! A venit de la locuitori! Din deșert!

– Mă gândeam eu.

Se relaxă puțin. De la sud-est, cu alte cuvinte. De pe traseul pe care îl urma el. Cel pe care îl vedea chiar și pe cer, uneori. Și bănuia că predicatoarea venise mult mai de departe decât de la locuitori ori chiar din deșertul însuși. Cum călătorise până acolo? Cu ajutorul vreunei mașinării vechi care încă funcționa? Un tren, poate?

– Unde locuiește?

Vocea ei scăzu cu o notă.

– Dacă îți spun, faci dragoste cu mine?

– Oricum fac dragoste cu tine. Dar vreau să aflu.

Allie suspină. Era un sunet vechi, îngălbenit, ca de pagini frunzărite.

– Are o casă dincolo de colina din spatele bisericii. O cocioabă mică. Acolo locuia... adevăratul preot înainte să se mute. Îți ajunge atât? Ești satisfăcut?

– Nu. Nu încă.

Și se rostogoli peste ea.

xiv

Era ultima zi și el știa asta.

Cerul era de un vinețiu urât, straniu luminat de sus de primele raze ale apusului. Allie se mișca precum un spectru, aprinzând lămpi, întorcând clătite cu porumb care sfârâiau pe grătar. O iubise cu foc după ce-i spusese ce voia să știe și ea simțise apropierea sfârșitului și se oferise mai mult ca oricând, se

oferise cu disperare la mijirea zorilor, se oferise cu neobosita energie a adolescenței. Dar în această dimineață era palidă, din nou în pragul menopauzei.

Îl servi fără nici o vorbă. El mâncă repede, mestecă, înghiți, bând câte o gură de cafea caldă după fiecare mușcătură. Allie se duse la ușile batante și rămase acolo, uitându-se la lumina dimineții, la batalioanele tăcute de nori ce înaintau încet pe cer.

– Astăzi o să sufle tare vântul.

– Nu mă surprinde.

– Te surprinde vreodată ceva? întrebă ea cu ironie și se întoarce pentru a-l vedea cum își ia pălăria. Și-o înfipse pe cap și trecu pe lângă ea.

– Uneori, îi spuse el. O mai văzu în viață o singură dată.

XV

Până când ajunse la cocioaba Sylviei Pittston, vântul murise cu totul și lumea întreagă părea în așteptare. Se afla în țara deșertului de timp destul ca să știe că pe cât de lungă e acalmia, pe atât de furioasă va fi furtuna atunci când în sfârșit va veni. Peste tot și toate atârna o lumină ciudată, stinsă.

Pe ușa locuinței, care era coșcovită și obosită, era bătută în cuie o cruce mare de lemn. Ciocăni și așteptă. Nici un răspuns. Ciocăni din nou. Nici un răspuns. Se dădu în spate și deschise ușa dintr-o singură lovitură zdravănă cu piciorul drept. Un ivăr mic din interior se smulse. Ușa se izbi de un perete din scânduri aranjate alandala și puse șobolanii pe fugă. Sylvia Pittston ședea în hol, într-un balansoar de fier uriaș, și se uita calmă la el cu ochii aceia mari și întunecați. Lumina furtunii cădea peste obrajii ei în semitonuri nebunești. Purta un șal. Balansoarul scotea scârțâituri scurte.

Se priviră reciproc un moment lung, imposibil de măsurat.

– N-o să-l prinzi niciodată, zise ea. Te pui în calea răului.

– A venit la tine, spuse pistolarul.

– Și în patul meu. Mi-a vorbi în Limba Nobilă. El...

– Te-a futut. În toate sensurile cuvântului.

Ea nu tresări.

– Calci pe calea răului, pistolarule. Stai în umbre. Aseară ai stat în umbrele casei sfinte. Credeai că nu te văd?

– De ce l-a vindecat pe mâncătorul de iarbă?

– E un înger al lui Dumnezeu. Așa a spus el.

– Sper că a zâmbit când a spus-o.

Ea își dezveli dinții cu o sălbăticie inconștientă.

– Mi-a spus că vei veni. Mi-a spus ce să fac. A spus că ești Antihristul.

Pistolarul clătină din cap.

– N-a spus asta.

Ea surâse leneș în sus, spre el.

– A spus că vei vrea să te culci cu mine. E adevărat?

– Ai întâlnit vreodată un bărbat care să nu vrea să se culce cu tine?

– Prețul trupului meu ar fi viața ta, pistolarule. M-a lăsat grea. Nu cu pruncul lui, ci cu acela al unui mare rege. Dacă mă pângărești...

Lăsă zâmbetul leneș să-i încheie ideea. În același timp mișcă din coapsele sale uriașe ca niște munți. I se întinseră sub veșmânt ca două lespezi de marmură pură. Efectul era amețitor.

Pistolarul duse mâinile la paturile pistoalelor.

– Tu ai un demon, femeie, nu un rege în tine. Dar nu te teme. Îl pot scoate eu.

Efectul fu imediat. Ea se crispă în scaun și pe chip îi apăru o expresie vicleană.

– Nu mă atinge! Nu te apropia de mine! Nu ai tu curaj să te atingi de Mireasa lui Dumnezeu!

– Punem pariu? zise pistolarul. Păși spre ea. Cum a spus cartoforul când a pus pe masă o mână de cupe și sceptre, fii atentă la mine.

Se cutremură carnea pe scheletul ei imens. Chipul i se transformase într-o caricatură a terorii și, cu degete ascuțite, făcu spre el semnul de Ochi.

– Deșertul, spuse pistolarul. Ce-i după deșert?

– N-o să-l prinzi niciodată! Niciodată! Niciodată! O să arzi! Mi-a spus el!

– Ba o să-l prind, zise pistolarul. Știm amândoi asta. Ce-i dincolo de deșert?

– Nu!

– Răspunde-mi!

– Nu!

Păși în față, se lăsă în genunchi și o apucă de coapse. Picioarele ei se strânseră ca o menghină. Scoase sunete ciudate, ascuțite, lascive.

– Demonul, atunci, zise el. Să-l scoatem.

– *Nu...*

Depărtă picioarele cu forța și își scoase un pistol din toc.

– Nu! Nu! Nu!

Femeia respira în reprize scurte, zbuciumate.

– Răspunde-mi.

Ea se balansă în scaun și podeaua trepidă. De pe buze i se desprinseră rugăciuni și frânturi dezlânate din scriptură.

El împinse țeava puștii înainte. Simți mai mult decât auzi când ea, îngrozită, își umplu plămânii cu aer. Începu să-l lovească peste cap cu mâinile; bătea cu picioarele în podea. Și în același timp uriașul ei corp încerca să absoarbă în sine corpul străin. De afară nu-i privea nimic cu excepția cerului vinețiu și mat.

Femeia strigă ceva nearticulat pe un ton puternic.

– Ce?

– *Munți!*

– Ce-i cu ei?

– El se oprește... de cealaltă parte... *Iisuse* D-D-Doamne!... c-ca să-și recapete puterile. Med-m-meditație, înțelegi? O... Sunt... Sunt...

Imediat, întregul masiv muntos al trupului ei se încordă, mișcându-se înainte și în sus, însă el avu grijă să nu-i atingă părțile ei intime.

Apoi femeia păru să se ofilească și să se sfrijească, și începu să plângă cu mâinile în poală.

– Deci, făcu el, ridicându-se în picioare. Demonul și-a primit osânda, eh?

– Ieși de aici. Ai ucis pruncul Regelui Purpuriu. Dar îți vei primi pedeapsa. Ți-o garantez. Acuma ieși de aici. Ieși.

El se opri la ușă și se uită îndărăt.

– Gata cu pruncul, zise el dintr-un suflu. Gata cu îngerul, prințul, gata cu demonul.

– Lasă-mă în pace.

O lăsă.

xvi

Până când ajunse la Kennerly, la orizont, înspre nord, se lăsase un întuneric straniu și el știa că acela era praful. Peste Tull încă plutea un calm absolut.

Kennerly îl aștepta pe scena plină de pleavă care era podeaua grajdului său.

– Pleci?

Bătrânul rânji cumplit la pistolar.

– Mdie.

– Nu înainte de furtună?

– În fața ei.

– Vântul suflă mai tare decât poate merge orice om pe un catâr. În câmp deschis te poate răpune.

– Dă-mi catârul acum, zise pistolarul direct.

– Sigur.

Însă Kennerly nu se întoarse, ci rămase ca înainte, căutând parcă altceva de spus, rânjind în felul acela mârșav, plin de ură al său, și privi peste umărul pistolarului.

Pistolarul păși în lături și totodată se întoarse, și lemnul greu de sobă pe care fetișcana Soobie îl ținea în mână vâjâi prin aer, atingându-l doar puțin la cot. Datorită avântului, fata îl scăpă și lemnul bocăni pe podea. În podul înalt al grajdului, o sumedenie de rândunici își luară zborul abia întrezărite.

Fata se uita la el cu o privire bovină. Sânii i se loveau în toată grandoarea lor răscoaptă de pânza spălăcită a cămășii pe care o purta. Degetul mare de la o mână căuta adăpostul gurii cu o lentoare ca de vis.

Pistolarul se întoarse spre Kennerly. Rânjetul acestuia era necuprins. Pielea îi era de-un galben ca ceara. Ochii i se rostogoleau în orbite.

– Eu... începu el într-o șoaptă înecată în flegmă și nu reuși să continue.

– Catârul, insistă pistolarul cu duhul blândeții.

– Sigur, sigur, sigur, șopti Kennerly, rânjetul lui reflectând acum consternarea pentru faptul că era încă în viață. Se împletici după catâr.

Pistolarul se duse într-un loc de unde să poată urmări mișcările bătrânului. Grăjdarul aduse catârul și-i dădu lui frâul.

– Tu du-te și ai grijă de soră-ta, i se adresă el lui Soobie.

Fetișcana smuci din cap și nu se clinti din loc.

Pistolarul îi lăsă acolo, să se holbeze unul la altul pe deasupra podelei prăfuite, pline de găinați, el cu rânjetul încremenit pe față, ea cu o expresie tâmpă, inertă, de sfidare. Afară, căldura era în continuare toropitoare.

xvii

Își conduse catârul pe mijlocul străzii în sus, cu cizmele ridicând norișori de praf. Ploștile sale, umflate de apă, erau petrecute peste spinarea animalului.

Se opri la tavernă, dar Allie nu era acolo. Localul era pustiu, oblonit împotriva furtunii, dar încă murdar de la noaptea precedentă. Puțea a bere acră.

Își umplu desaga cu făină de porumb, porumb uscat și prăjit și jumătate din hamburgerul crud din răcitor. Lăsă patru bani de aur, unul peste altul, pe scândura tejghelei. Allie nu coborî. Pianul lui Sheb îi ură – pe mutește, cu dinți galbeni – cale bătută. Ieși din tavernă și anină desaga pe spinarea catârului. Simțea un nod în gât. Poate că încă ar fi reușit să scape din capcană, dar șansele erau reduse. El era, în definitiv, Intrusul.

Trecu pe lângă clădirile oblonite, cufundate în așteptare, simțind ochi care îl scrutau printre crăpături și ciobituri. Omul în negru făcuse pe Dumnezeu în Tull. Vorbise despre odrasla unui Rege, un prinț roșu. Să fie asta doar o festă a comicului absolut ori o dovadă de disperare? Aceasta era o întrebare de-o oarecare importanță.

Din spatele lui se auzi un strigăt pițigăiat, chinuit și, dintr-odată, ușile se deschiseră. Siluete se avântară. Capcana se declanșase. Bărbați în izmene și bărbați în nădragi murdari. Femei în pantaloni largi și în rochii spălăcite. Chiar și copii, venind după părinții lor. Și în fiecare mână era câte o buturugă ori un cuțit.

Reacția lui fu automată, instantanee, înnăscută. Se răsuci pe călcâie, în același timp scoțând pistoalele din tocuri și simțind în mâini greutatea și concreteța paturilor lor. Era Allie, și sigur că Allie trebuia să fie, venind spre el cu fața contorsionată, cu cicatricea de-un vinețiu diabolic în lumina slabă a zilei. Văzu că era ținută ostatică; chipul schimonosit și rânjit al lui Sheb se profila peste umărul ei ca spiritul de companie al unei vrăjitoare. Ea era scutul și ofranda lui. Pistolarul vedea totul, clar și fără umbră în lumina încremenită, nemuritoare a acalmiei sterile, și o auzi:

– Ucide-mă, Roland, ucide-mă! Am rostit cuvântul, *nouăsprezece*, l-am rostit, iar el mi-a spus... *Nu suport...*

Mâinile lui erau exersate să-i ofere femeii ce-și dorea. Era ultimul din neamul său și Vorba Nobilă era cunoscută nu doar gurii sale. Pistoalele imprimară ritmul greu, afon al muzicii lor în aer. Gura ei tremură și ea se lăsă moale și pistoalele răsunară din nou. Ultima expresie de pe chipul ei e

posibil să fi fost cea de recunoștință. Capul lui Sheb sări în spate. Căzură amândoi în țărână.

S-au dus pe tărâmul lui Nouăsprezece, gândi el. *Orice s-ar afla acolo.*

Prin aer zburară bețe, potopiră asupra sa. El se clătină, se feri de ele. Unul cu un cui bătut strâmb prin el îi sfâșie brațul și îi dădu sângele. Un bărbat cu barba crescută de un deget și cu subsuorile pătate de sudoare se avântă, sărind asupra lui cu un cuțit bont de bucătărie într-o mână. Pistolarul îl împușcă și bărbatul se prăbuși în stradă. Aterizând, dinții falși îi zburară din gură și rămase în praf, rânjind știrb.

– SATANA! striga cineva. AFURISITUL! DOBORÂȚI-L!

– INTRUSUL! strigă altă voce. Asupra lui se iscă o ploaie de bețe. Un cuțit îi lovi cizma și ricoșă. INTRUSUL! ANTIHRISTUL!

Își croi drum prin mijlocul lor, alergând pe măsură ce corpurile cădeau, mâinile lui alegând țintele cu ușurință și cu o precizie teribilă. Doi bărbați și o femeie picară și el alergă prin deschizătura creată.

Traversă strada în fruntea lor, o paradă dezorganizată, și se îndreptă spre clădirea șubredă a frizeriei/magazin universal de vizavi de taverna lui Sheb. Urcă pe trotuarul de scânduri, se întoarse cu fața și își descărcă pistoalele în mulțimea zbuciumată. În urma lor, Sheb și Allie și ceilalți zăceau crucificați în țărână.

Oamenii nu ezitau și nici nu pregetau, cu toate că fiecare glonț pe care îl trăgea nimerea un punct vital și chiar dacă ei probabil că nu văzuseră niciodată un pistol.

Se retrase, mișcându-se ca un dansator printre obiectele zburătoare. Reîncărcă armele din mers, cu o rapiditate care fusese și ea inculcată degetelor sale prin repetiție. Acestea se mișcau fără odihnă între curele și butoiașe. Ceata urcă pe trotuar și el păși în magazinul universal și trânti ușa după el. Vitrina uriașă din dreapta se sparse spre înăuntru și trei bărbați pătrunseră îngrămădiți prin ea. Chipurile lor erau de-o inexpresivitate totală, ochii

plini de-un foc molcom. Îi împușcă pe toți – și pe cei doi care veneau după ei. Căzură în vitrină peste cioburile mari de sticlă, blocând intrarea.

Ușa pârâia și se cutremura sub greutatea gloatei. Pistolarul auzi vocea *ei*:

– UCIGAȘUL! SUFLETELE VOASTRE! COPITA DESPICATĂ!

Ușa se rupse din țâțâni și se prăbuși înăuntru cu un pocnet sec ca o bătaie din palme. De sub ea se ridică praful. Bărbați, femei și copii dădură buzna către el. Salivă și lemne de foc zburară. El își descărcă pistoalele și ei căzură ca popicele. Se retrase în frizerie, împingând un butoi cu făină, rostogolindu-l spre ei, aruncând un vas cu apă fiartă care conținea două brice știrbite. Oamenii își continuară avansarea, strigând cu o incoerență frenetică. De undeva, Sylvia Pittston le ținea hangul, vocea ei ridicându-se și coborând în inflexiuni oarbe. El vârî cartușe în butoiașele încinse, simțind izul de spumă de ras și pomadă, simțind mirosul propriei sale cărni când buricele bătătorite ale degetelor îi sfârâiau.

Păși pe ușa din spate și ieși pe verandă. Acum, regiunea plată, pustiită era în spatele lui, sfidând fără ocoliș orașul care stătea ghemuit la marginea ei murdară. Trei bărbați dădură colțul cu iuțeală, pe fețe având imprimate rânjete largi, demente. Îl văzură, observară că și el îi văzuse, și rânjetele se ofiliră în clipa dinainte ca el să-i secere din picioare. În urma lor venise o femeie, urlând din toți rărunchii. Era masivă și grasă și clienții tavernei lui Sheb o cunoșteau drept Tușa Mill. Pistolarul o împușcă, aruncând-o pe spate, și femeia ateriză într-o poziție desfrânată, cu fustele adunate între coapse.

Coborî scările și merse cu spatele în deșert: zece pași, douăzeci. Ușa din spate a frizeriei se deschise brusc și oamenii se revărsară afară. O zări în treacăt pe Sylvia Pittston. Deschise focul. Oamenii căzură în patru labe, căzură pe spate, se prăvăliră peste balustradă în praf. Nu aruncau nici o umbră asupra pământului în lumina necruțătoare, purpurie a zilei. El își dădu seama că striga. Că striga încă de când începuse atacul. Își simțea ochii ca pe două

bile de rulment crăpate. Boașele i se retrăseseră în pântece. Picioarele îi înlemniseră. Urechile îi erau de fier.

Pistoalele erau goale și fumegau spre el, preschimbate într-un Ochi și o Mână, și el stătea, strigând și reîncărcând, cu mintea departe și absentă, lăsându-și mâinile să-și facă treaba. Putea oare să ridice o mână, să le spună că a petrecut o mie de ani învățând să facă lucrul acesta și altele pe deasupra, să le vorbească despre pistoale și despre sângele care le binecuvântase? Nu prin viu grai. Dar mâinile lui puteau să-și spună singure povestea.

Când termină de reîncărcat, furia oamenilor ajunsese la apogeu și un băț îl lovi peste frunte, făcând să-i apară broboane de sânge. În două secunde aveau să fie atât de aproape, încât să-i poată atinge. În linia întâi îi văzu pe Kennerly, pe fiica cea mai mică a lui Kennerly, de unsprezece ani, poate pe doi cheflii de la tavernă și pe o târfă pe nume Amy Feldon. Îi ciurui pe toți; la fel și pe cei din urma lor. Corpurile lor bufniră ca niște sperietori de ciori. Sângele și creierii zburară în fuioare.

Se opriră un moment, uluiți, fața gloatei transformându-se încet în fețe individuale, năuce. Un bărbat alerga într-un cerc mare, strigând. O femeie cu bășici în palme ridică ochii și gâgâi ca o apucată spre cer. Omul pe care îl văzuse prima dată șezând grav pe treptele magazinului cu ferestrele bătute în scânduri își dădu drumul, pe neașteptate, în pantaloni.

Avu timp să-și reîncarce un pistol.

Apoi Sylvia Pittston o rupse la fugă spre el, fluturând câte o cruce de lemn în fiecare mână.

– DIAVOLE! DIAVOLE! DIAVOLE! UCIGAȘ DE COPII! MONSTRULE! DISTRUGEȚI-L, FRAȚI ȘI SURORI! DISTRUGEȚI INTRUSUL UCIGAȘ DE COPII!

Trase câte un glonț în fiecare crucifix, făcându-le țăndări, și alte patru în țeasta femeii, care păru să se prăbușească în sine și să tremure ca o undă de căldură.

Cu toții se uitară țintă la ea un moment, într-un suflet, în timp ce degetele pistolarului își făceau treaba și reîncărcau. Buricele lui sfârâiau și ardeau. Pe fiecare erau imprimate cerculețe perfecte.

Acum erau mai puțini; alergase printre ei ca o seceră. Crezuse că, odată cu moartea femeii, ei își vor pierde voința, dar cineva aruncă un cuțit. Plăselele îl nimeriră drept între ochi și-l doborâră la pământ. Ceata se avântă spre el într-un ghem de mâini întinse. El își goli din nou pistoalele, stând întins pe propriile tuburi de cartușe goale. Îl durea capul și vedea mari cercuri maronii în fața ochilor. Rată cu un glonț, doborî unsprezece cu celelalte.

Dar cei rămași erau asupra lui. Trase cele patru cartușe pe care reușise să le încarce, după care oamenii începură să-l bată, să-l înjunghie. Se descotorosi de doi care îl țineau de brațul stâng și se rostogoli. Mâinile lui începură să-și facă infailibile treaba. Fu înjunghiat în umăr. Fu înjunghiat în spate. Fu lovit peste coaste. Fu înjunghiat în fund cu ceva ce părea a fi o furculiță pentru carne. Un băiat se oțărî la el și făcu singura tăietură adâncă – pe umflătura gambei. Pistolarul îi spulberă capul.

Ceata se împrăștia, dar el deschise din nou focul asupra lor, trăgând acum cu spatele. Cei rămași începură să bată în retragere spre clădirile nisipii și scorojite, iar mâinile lui continuau să-și facă treaba, asemenea unor căței surescitați care țin morțiș să-ți arate trucul cu rostogolirea nu o dată sau de două ori, ci cât e noaptea de lungă, și mâinile îi secerau din alergare. Ultimul reuși să ajungă până la treptele verandei din spatele frizeriei și atunci glonțul plecat din arma pistolarului îl nimeri în ceafă.

– *Ioaii!* făcu bărbatul și se prăvăli la pământ. Acela fu ultimul cuvânt pe care Tull îl avu de spus în această problemă.

Tăcerea se revărsă din nou, umplând toate spațiile libere.

Pistolarul sângera din probabil douăzeci de răni diferite, toate superficiale, cu excepția tăieturii de la gambă. O legă cu o fâșie de cămașă, după care se îndreptă de spate și scrută măcelul.

Cadavrele alcătuiau o linie șerpuită de la ușa din spate a frizeriei și până la locul în care stătea el. Zăceau în toate pozițiile. Nici unul nu părea doar să doarmă.

Urmă linia de morți, numărând pe măsură ce înainta. În magazinul universal, un bărbat era lățit la pământ cu brațele înfășurate tandru în jurul borcanului cu bomboane crăpat pe care îl trăsese la podea odată cu el.

Ajunse înapoi de unde pornise, în mijlocul străzii principale pustii. Împușcase și ucisese treizeci și nouă de bărbați, paisprezece femei și cinci copii. Împușcase și ucisese toți locuitorii din Tull.

Prima pală de vânt uscat îi aduse în nări un iz dulce-scârbos. Îl urmă, apoi ridică ochii și aprobă din cap. Trupul descompus al lui Nort era întins cu brațele și picioarele rășchirate pe acoperișul de scânduri al tavernei lui Sheb, crucificat cu pene de lemn. Gura și ochii îi erau deschiși. Urma unei copite despicate mari și purpurii era imprimată pe pielea frunții sale murdare.

Pistolarul ieși din oraș pe jos. Catârul lui stătea într-o oază de ierburi cam la patruzeci de metri de-a lungul a ce mai rămăsese din drumul pentru trăsuri. Pistolarul îl duse înapoi la grajdul lui Kennerly. Afară, vântul cânta o piesă jagtime. Priponi catârul și se întoarse la tavernă. Găsi o scară în hambarul din spate, urcă pe acoperiș și îl eliberă pe Nort. Cadavrul era mai ușor decât o straiță cu vreascuri. Îl rostogoli jos, alături de oamenii de rând, cei care nu trebuie să moară decât o singură dată. După aceea se duse iar înăuntru, mâncă hamburgeri și bău trei beri în timp ce lumina scădea și nisipul începea să zboare prin aer. În noaptea aceea dormi în patul în care stătuseră el și Allie. Nu visă nimic. A doua zi dimineața vântul se oprise și soarele își reintrase în drepturi, strălucind nepăsător cu putere. Cadavrele fuseseră purtate spre sud de suflarea vântului ca niște ierburi uscate. La mijlocul dimineții, după ce-și obloji toate tăieturile, merse și el mai departe.

xviii

Credea că Brown a adormit. Focul nu mai era decât o scânteiere palidă și pasărea, Zoltan, își băgase capul sub aripă.

Tocmai când era pe cale să se ridice și să întindă o saltea în colț, Brown spuse:

– Poftim. Ai vorbit. Te simți mai bine?

Pistolarul se uită năuc.

– De ce m-aș simți rău?

– Ești om, ai spus. Nu demon. Sau ai mințit?

– N-am mințit. Simțea în sinea sa că trebuie să recunoască un lucru: îl plăcea pe Brown. Sincer îl plăcea. Și nu-l mințise pe locuitor în nici un fel. Cine ești tu, Brown? De-adevăratelea, vreau să zic.

– Doar eu, zise el, netulburat. De ce trebuie să crezi că te afli în mijlocul unui mister atât de mare?

Pistolarul își aprinse o țigară fără să răspundă.

– Cred că ești foarte aproape de omul în negru de care vorbești, zise Brown. E disperat?

– Nu știu.

– Tu ești?

– Încă nu, recunoscu pistolarul. Îl privi pe Brown cu o urmă de neîncredere. Merg unde trebuie să merg și fac ce trebuie să fac.

– Asta-i bine, atunci, spuse Brown, se întoarse pe o parte și se culcă.

xix

În dimineața zilei următoare, Brown îi dădu să mănânce și-l trimise la drum. Văzut pe timp de zi era o apariție uimitoare, cu pieptul lui uscățiv, ars

de soare, cu claviculele ca două creioane și cu chica zburlită de păr roșcovan. Cu pasărea cocoțată pe umăr.

– Catârul? întrebă pistolarul.

– Îl mănânc eu, zise Brown.

– Bine.

Brown întinse mâna și pistolarul o strânse.

Locuitorul deșertului înclină din cap spre sud-est.

– Mergi încet. Zile lungi și nopți ușoare.

– Și ție de două ori mai multe.

Înclinară din cap unul spre celălalt, după care omul pe care Allie îl numise Roland porni la drum, cu pistoale și ploști agățate la brâu. Se uită înapoi o dată. Brown plivea cu mișcări aprige micul lui lan de porumb. Corbul stătea ca un gargui pe acoperișul scund al locuinței sale.

XX

Focul se stinsese și stelele începuseră să pălească. Vântul sufla fără odihnă, își spunea povestea în urechi surde. Pistolarul se foi în somn și rămase iar nemișcat. Avea un vis arid. În întuneric, forma munților era invizibilă. Orice gând de vinovăție, orice sentiment de regret se stinsese. Deșertul le evaporase. Descoperea că se gândește din ce în ce mai mult la Cort, cel care îl învățase să tragă cu pistolul. Cort, cel care știuse să deosebească negrul de alb.

Se foi din nou și se trezi. Clipi la focul stins a cărui formă se suprapunea peste cealaltă, mai geometrică. Era romantic din fire, știa, și păzea știința acestui fapt cu trup și suflet. Era un secret pe care îl împărtășise doar câtorva de-a lungul anilor. Fata pe nume Susan, fata din Mejis, fusese una dintre aceștia.

Asta, desigur, îl duse iar cu gândul la Cort. Cort era mort. Toți erau morți, mai puțin el. Lumea mersese mai departe.

Mai departe.

Pistolarul își luă lucrurile în spate și merse mai departe odată cu ea.

2

HALTA

i

Toată ziua i se învârtise în minte o poezioară din aceea sâcâitoare care nu se lasă dusă, care ignoră cu încăpățânare orice comandă din partea minții de a-și lua tălpășița. Poezioara era aceasta:

Spre sfânta sa soră Suzana se suie,
Spășită din suflet suspinul să-și spuie,
Și-n susul sarcastic suspinu-și șoptește,
Și-odată pe scara sucită se oprește.

Nu știa la ce se referea „susul sarcastic“ din al treilea vers, dar știa de ce își amintise această poezioară. Avusese în mod repetat un vis în care apăreau camera din castel și mama lui, cea care i-o recitase pe când el stătea întins, solemn, în pătuțul de lângă fereastra multicoloră. Nu i-o recita seara, la vremea culcării, deoarece toți băieții născuți în Limba Nobilă trebuiau să dea piept singuri cu întunericul, dar i-o recita înainte să tragă câte un pui de somn, și își amintea lumina grea, cenușie, a ploii care trepida în curcubee pe cuvertură; simțea răcoarea încăperii și căldura deasă a păturilor, dragostea pentru mama lui și buzele ei roșii, ritmul obsedant al poezioarei aceleia fără sens și vocea ei.

Acum și-o amintea înnebunitor, ca un câine care fuge după propria coadă, o auzea în gând în timp ce umbla. Nu mai avea deloc apă și știa că, după

toate probabilitățile, este un om mort. Nu se așteptase nicicând să se ajungă la asta și îi părea rău. De la prânz își privea picioarele, nu drumul dinainte. Acolo până și iarba-diavolului crescuse pitică și gălbejită. Solul solid se dezintegrase pe alocuri, transformându-se în pietriș. Munții nu se vedeau mai clar, deși trecuseră șaisprezece zile de când plecase de la coliba ultimului locuitor, un tânăr nebun și totuși lucid de la marginea deșertului. Tânărul avea o pasăre, își amintea pistolarul, însă nu-și amintea numele ei.

Își privi picioarele cum se ridică și coboară precum cleștele unui gherghef, ascultă poezioara aceea idioată transformându-se într-o bolboroseală jalnică în mintea sa și se întrebă când va cădea la pământ pentru prima dată. Nu voia să cadă, cu toate că nu era nimeni în preajmă ca să-l vadă. Era o chestiune de mândrie. Un pistolar știe ce este aceea mândrie, osul acela invizibil care ține gâtul drept. Ce nu moștenise de la tatăl lui învățase cu de-a sila de la Cort, cel mai adevărat gentleman de pe pământ. Cort, mda, cu nasul lui ca o minge roșie și cu fața plină de cicatrice.

Se opri și ridică imediat ochii. Simți că i se învârte capul și, pentru un moment, tot corpul păru să plutească. Munții visau departe, la orizont. Însă mai era ceva înainte, ceva mult mai aproape. La doar opt kilometri distanță, poate. Miji din ochi, însă ochii îi erau loviți de nisip și orbiți de lumină. Scuturăă din cap și porni mai departe. Poezioara se repeta sâcâitor. Cam o oră mai târziu căzu și își juli mâinile. Se uită cu neîncredere la mărgelușele de sânge de pe pielea zdrelită. Sângele nu părea a fi mai subțire; arăta ca orice alt sânge, acum închegându-se la atingerea cu aerul. Părea a fi aproape la fel de trufaș ca deșertul. Înlătură picăturile, urându-le cu toată ființa. Trufaș? De ce nu? Sângelui nu-i era sete. Sângele era slujit. Sângelui îi era făcut un sacrificiu. Sacrificiul sângelui. Tot ce avea sângele de făcut era să curgă... și să curgă... și să curgă.

Se uită la picăturile care căzuseră pe solul compact și urmări cum sunt absorbite cu o iuțeală stranie. Îți place asta, sânge? Ce zici de asta?

O, Iisuse, m-am țicnit.

Se ridică, ținându-și mâinile la piept, și ceea ce văzuse mai devreme se afla aproape în fața lui, atât de aproape, încât îi venea să strige din toate puterile – un croncănit gâtuit de praf. Era o clădire. Nu, *două* clădiri, înconjurate de un gard din bârne dărâmat. Lemnul părea vechi și fragil, aproape ca o apariție de basm; era lemn preschimbat în nisip. Una dintre clădiri fusese un grajd – forma era clară și inconfundabilă. Cealaltă era o casă – ori un han. O haltă pe traseul de trăsuri. Șubreda casă de nisip (vântul acoperise lemnul cu nisip, așa încât clădirea semăna acum cu un castel de nisip peste care a bătut soarele la reflux și l-a întărit, transformându-l pentru o vreme într-un sălaș) arunca o linie subțire de umbră și cineva ședea acolo, sprijinit de construcție. Iar construcția părea că se înclină sub povara greutății lui.

El, deci. În sfârșit. Omul în negru.

Pistolarul rămase cu mâinile la piept, inconștient de postura sa teatrală, și se uită incredul. Însă în locul nestăvilitei surescitări înaripate la care se așteptase (sau poate teamă ori copleșise), nu încerca decât slabul, atavicul sentiment de vinovăție față de neașteptata ură dezlănțuită asupra propriului său sânge din urmă cu câteva momente și față de nesfârșita litanie a cântecelului din copilăriei:

... *spre sfânta sa soră...*

Înaintă, scoțând un pistol.

... *Suzana se suie.*

Parcurse ultima jumătate de kilometru într-o alergare zdruncinată, dreaptă, neîncercând să se ascundă; nu avea în spatele a ce să se ascundă. Umbra lui scurtă gonea după el. Nu știa că fața i se transformase într-o sură și prăfuită mască a morții prin epuizare; nu era conștient decât de silueta de la umbră. Nu-i trecu prin gând decât mai târziu că silueta putea aparține chiar și unei persoane moarte.

Lovi cu piciorul într-o bârnă a gardului (se rupse în două fără sunet, aproape de bunăvoie) și se avântă prin curtea tăcută și plină de soare a grajdului, ridicând pistolul.

– Te-am prins! Te-am prins! Mâinile sus, fiu de târfă, te-am...

Silueta se mișcă agită și se ridică în picioare. Pistolarul își spuse: *Doamne, n-a mai rămas aproape nimic din el, ce i s-a întâmplat?* Deoarece omul în negru scăzuse cu aproape un metru în înălțime și părul i se albise.

Se opri năuc, simțind că-i zumzăie surd capul. Inima îi bătea cu o viteză nebunească și își spuse: *Mor chiar aici...*

Trase în plămâni aerul alb-încins și lăsă un moment bărbia în piept. Când o ridică, văzu că nu era omul în negru, ci un băiat cu păr decolorat de soare care îl privea cu ochi ce nici măcar nu păreau interesați. Pistolarul îl fixă cu o privire inexpresivă, după care scutură capul a negare. Însă băiatul se opuse refuzului său de-a crede; era o iluzie puternică. Una care purta jeanși albaștri cu un petic pe un genunchi și o cămașă maro simplă, din fir aspru.

Pistolarul scutură iar din cap și porni spre grajd cu ochii în pământ, cu pistolul încă în mână. Încă nu se simțea în stare să gândească. Avea capul îmbâcsit și în el se acumula o durere uriașă, zgomotoasă.

În interiorul grajdului era liniște și întuneric și o explozie de căldură. Pistolarul se uită în jurul lui cu ochi largi, albicioși. Se roti pe călcâie ca un bețiv și-l văzu pe băiat stând în ușa părăginită, uitându-se atent la el. O lamă de durere îi pătrunse fără opreliști în cap, brăzdându-l de la o tâmplă la cealaltă, împărțindu-i creierul în două ca pe o portocală. Își puse pistolul înapoi în toc, se clătină, întinse mâinile ca pentru a se feri de fantome și căzu în nas.

ii

Când se trezi era pe spate și sub cap avea un snop de fân ușor, fără miros. Băiatul nu izbutise să-l mute, dar făcuse în așa fel încât să-i fie cât de cât comod. Și-i era răcoare. Se privi și văzu că are cămașa întunecată și

udă. Se linse pe buze și simți gust de apă. Clipi din pleoapele ude. Limba părea să i se umfle în gură.

Băiatul stătea pe vine lângă el. Când văzu că ochii pistolarului sunt deschiși, duse mâna în spatele lui și-i dădu o cutie de conservă îndoită plină cu apă. Pistolarul o prinse cu mâini tremurătoare și își permise să bea puțin – doar puțin. După ce puținul acesta îi ajunse în stomac, mai bău încă un pic. Apoi își vărsă restul peste față și scoase din gură pufnituri lichide. Buzele frumoase ale băiatului se curbară într-un zâmbet slab, solemn.

– Vrei ceva de mâncare, domnule?

– Nu încă, zise pistolarul. Încă simțea că-l doare capul de la insolație și apa nu-i stătea bine în stomac, de parcă n-ar fi știut încotro să se ducă. Tu cine ești?

– Numele meu este John Chambers. Îmi poți spune Jake. Am o prietenă – ei, un fel de prietenă, lucrează pentru noi – care-mi spune 'Bama uneori, dar tu-mi poți spune Jake.

Pistolarul se ridică în șezut și durerea de cap deveni apăsătoare și urgentă. Se aplecă în față și pierdu o scurtă luptă cu stomacul.

– Mai este apă, zise Jake.

Luă conserva și se duse în spatele grajdului. Se opri și-i zâmbi nesigur pistolarului. Pistolarul încuviință spre el, după care puse capul jos și îl propti cu mâinile. Băiatul era bine făcut, chipeș, să fi tot avut zece ori unsprezece ani. Pe chipul lui se citise o umbră de teamă, dar asta era în regulă; pistolarul ar fi avut mai puțină încredere în el dacă băiatul nu și-ar fi arătat teama.

În spatele grajdului începu un huruit ciudat, bufnit. Pistolarul ridică iute capul, ducând mâinile la paturile pistoalelor. Sunetul dură în jur de cincisprezece secunde, după care încetă. Băiatul se întoarse cu conserva – plină acum.

Pistolarul bău iar cu zgârcenie și de data aceasta fu puțin mai bine. Durerea de cap începea să dispară.

– N-am știut ce să fac cu tine când ai căzut, zise Jake. Câteva secunde, înainte, am crezut c-o să mă împuști.

– Poate că asta și voiam. Credeam că ești altcineva.

– Preotul?

Pistolarul ridică repede ochii.

Băiatul îl studie, încruntându-se.

– S-a instalat în curte. Eu eram în casa de colo. Sau poate că era magazie. Nu mi-a plăcut de el, așa că n-am ieșit afară. A venit noaptea și a plecat a doua zi. M-aș fi ascuns și de tine, dar dormeam când ai venit. Se uită posomorât în sus. Nu-mi plac oamenii. Mă dau peste cap.

– Cum arăta?

Băiatul ridică din umeri.

– Ca orice preot. Purta haine negre.

– O glugă și o sutană?

– Ce-i aia sutană?

– O robă. Ca o rochie.

Băiatul aprobă din cap.

– Cam așa, da.

Pistolarul se aplecă în față și ceva de pe chipul lui îl făcu pe băiat să tresară puțin.

– Cât timp e de atunci? Spune-mi, de dragul tatălui tău.

– Eu... eu...

Cumpărat, pistolarul spuse:

– Nu-ți voi face nimic.

– Nu știu. Nu-mi amintesc timpul. Fiecare zi e la fel ca cealaltă.

Pentru prima dată pistolarul se întrebă conștient cum ajunsese băiatul în locul acela înconjurat de leghe întregi de deșert arid, care ar fi ucis orice om. Însă nu voia să se preocupe de asta, nu încă, cel puțin.

– Aproximează cât poți mai bine. Acum mult timp?

– Nu. Nu mult. Nu sunt aici de mult timp.

Văpaia se aprinse iar în el. Luă conserva și bău din ea cu mâini care mai tremurau doar puțin. Auzi în gând o frântură din cântecul acela de leagăn,

dar de data aceasta, în loc de chipul mamei lui, văzu fața brăzdată de cicatrice a lui Alice, care fusese mândra lui în acum defunctul oraș Tull.

– O săptămână? Două? Trei?

Băiatul îl privi distrat.

– Da.

– Care?

– O săptămână. Sau două. Se uită într-o parte, roșind puțin. Mi-am făcut nevoile de trei ori, ăsta-i singurul fel în care pot măsura lucrurile acum. Nici măcar n-a băut. Am crezut că este fantoma unui preot, ca într-un film pe care l-am văzut odată, numai că Zorro s-a prins că nu este preot, dar nici fantomă. Era un simplu bancher care voia niște pământ pentru că era aur sub el. Doamna Shaw m-a dus să văd filmul. Era în Times Square.

Nimic din toate acestea nu-i spunea ceva pistolarului, așa că nu făcu nici un comentariu.

– Eram speriat, zise băiatul. Am fost speriat aproape tot timpul. Chipul lui trepida ca un cristal în pragul ultimei note înalte distructive. Nici măcar n-a aprins focul. A stat doar acolo. Nici nu știu dacă s-a culcat.

Aproape! Mai aproape decât a fost vreodată, pe toți zeii! În pofida deshidratării sale severe, își simțea mâinile destul de umede, chiar unsuroase.

– Este niște carne uscată, spuse băiatul.

– Bine. Pistolarul aprobă din cap. Bun.

Băiatul se ridică s-o aducă și genunchii îi pocniră ușor. Avea o siluetă dreaptă, sănătoasă. Deșertul nu-l sleise încă. Brațele îi erau subțiri, însă pielea, deși bronzată, nu se uscase și nu se crăpase. *Are sânge-n el*, își spuse pistolarul. *Poate și niscai vână de curaj, altfel ar fi luat un pistol de la mine și m-ar fi împușcat când dormeam.*

Sau poate că băiatul pur și simplu nu se gândise la asta.

Pistolarul bău iar din conservă. *Cu sau fără vână de curaj, nu vine din locul ăsta.*

Jake se întoarse cu o grămăjoară de carne uscată pe ceva ce aducea cu un tocător ars de soare. Carnea era tare, ațoasă și destul de sărată încât să facă marginile ulcerate ale gurii pistolarului să sfârâie de durere. Mâncă și bău pe săturate, după care se lăsă pe spate. Băiatul mâncă doar puțin, pigulind fâșiile închise la culoare cu o stranie delicatețe.

Pistolarul se uită la el și băiatul se uită înapoi destul de candid.

– De unde ai venit tu, Jake? întrebă el într-un final.

– Nu știu. Băiatul se încruntă. Dar *știam*. Știam de unde am venit, dar acum totul e neclar, ca un vis urât atunci când te trezești. Am multe vise urâte. Doamna Shaw spunea că asta se datorează faptului că mă uit la prea multe filme horror pe Canalul Unsprezece.

– Ce canal? Îl vizită o idee neașteptată. E ca un fel de grindă?*

– Nu – e TV.

– Ce e aia teve?

– Păi... Băiatul își atinse fruntea. Imagini.

– Te-a adus cineva aici? Doamna Shaw de care zici?

– Nu, răspunse băiatul. Pur și simplu *am ajuns* aici.

– Cine este doamna Shaw?

– Nu știu.

– De ce-ți spunea 'Bama?

– Nu-mi amintesc.

– Nu înțeleg nimic din ce spui, rosti pistolarul pe un ton categoric.

Aproape pe nepusă masă, băiatul păru în pragul lacrimilor.

– Nu mă pot abține. Pur și simplu am ajuns aici. Dacă m-ai fi întrebat ieri de TV și canale, pun pariu că ți-aș fi putut răspunde! Mâine probabil că nu-mi voi aminti nici măcar că sunt Jake – doar dacă nu-mi vei spune tu, iar tu nu vei fi aici, așa-i? Tu vei pleca și eu voi muri de foame, pentru

* *Beam*, în original, care înseamnă deopotrivă *grindă/bârnă*, *traversă* și *rază* (de soare, de lumină etc.) (n. tr.).

că mi-ai mâncat aproape toată hrana. Nu am cerut eu să ajung aici. Nu-mi place. E înfricoșător.

– Nu te plânge atâta. Fă față situației.

– N-am cerut eu să ajung aici, repetă băiatul cu o încăpățânare zăpăcită.

Pistolarul mâncă altă bucată de carne, mestecând-o bine pentru a scoate sarea din ea înainte de-a o înghiți. Băiatul devenise o parte din problemă și pistolarul era convins că spunea adevărul – nu ceruse el asta. Păcat. El, unul... *el* o ceruse. Dar nu ceruse ca jocul să devină atât de murdar. Nu ceruse să întoarcă pistoalele spre locuitorii din Tull; nu ceruse să o împuște pe Allie, cu chipul ei trist și frumos marcat la sfârșit de secretul pe care ceruse până la urmă să-l afle, folosind cuvântul acela, acel nouăsprezece, ca pe o cheie într-o broască; nu ceruse să fie pus în situația de-a alege între datorie și crimă cu sânge rece. Nu era corect să ademenești spectatori nevinovați și să-i faci să rostească replici pe care nu le înțeleg pe o scenă străină. *Allie*, își spuse el, *Allie făcea măcar parte din lumea asta, în propriul ei fel amăgitor de sine. Dar băiatul acesta... băiatul acesta afurisit de Dumnezeu...*

– Spune-mi ce îți amintești, îi zise lui Jake.

– Doar puțin. Nu pare să mai aibă logică deloc.

– Spune-mi. Poate găsesc eu logica.

Băiatul se gândi cum să înceapă. Se concentră mult.

– Era un loc... cel dinaintea ăstuia. Un loc înalt cu multe camere și o curte interioară de unde te puteai uita la clădiri înalte și la apă. Era o statuie care stătea în apă.

– O statuie în apă?

– Da. O femeie cu coroană pe cap și o torță în mână și... cred... o carte.

– Acuma scornești toate astea?

– Presupun că da, zise băiatul neputincios. Pe străzi erau chestii în care te puteai urca. Din cele mari și din cele mici. Cele mari erau albastre și albe. Cele mici erau galbene. Multe din cele galbene. Eu mergeam pe jos spre școală. Pe marginea străzilor erau cărări de ciment. Ferestre în care să te uiți și alte

statui care purtau haine. Statuile vindeau hainele. Știu că sună aiurea, dar statuile vindeau hainele.

Pistolarul clătină din cap și scrută chipul băiatului după urma vreunei minciuni. Nu văzu așa ceva.

– Mergeam pe jos spre școală, repetă băiatul stăruitor. Și aveam un... – ochii i se închiseră și buzele i se mișcară dibuind – ghiozdan... maro. Aveam mâncare pentru prânz. Și purtam – dibui din nou, dibui agonic – o cravată.

– O eșarfă?

– Nu știu. Degetele băiatului făcură un gest lent, inconștient de strângere la nivelul gâtului, unul pe care pistolarul îl asocie cu spânzurarea. Nu știu. S-au șters toate. Și se uită în altă parte.

– Pot să te adorm? întrebă pistolarul.

– Nu mi-e somn.

– Pot să te fac să-ți fie și pot să te fac să-ți amintești.

Neîncrezător, Jake întrebă:

– Cum poți face așa ceva?

– Cu asta.

Pistolarul scoase un glonț de la cingătoare și-l roti între degete. Mișcarea era expertă, fluidă ca uleiul. Cartușul trecea fără efort de la degetul mare și arătător la arătător și degetul mijlociu, de la mijlociu la inelar, de la inelar la degetul mic. Dispăru din vedere și reapăru; păru să plutească scurt timp, apoi parcurse drumul înapoi. Cartușul se plimba pe degetele pistolarului. Degetele însele mărșăluiau precum îi mărșăluiseră picioarele în ultimii kilometri până la locul acela. Băiatul privi, îndoiala inițială fiind înlocuită la început de-o simplă încântare, apoi de-un extaz prostrat, apoi, când își deschise baierele minții, de primele semne ale inexpresivității. Ochii i se închiseră. Glonțul dansa înainte și înapoi. Ochii lui Jake se deschiseră la loc, mai surprinseră pentru scurtă vreme mișcarea egală și moale dintre degetele pistolarului, după care se închiseră din nou. Pistolarul continuă să jongleze, însă ochii lui Jake nu se mai deschiseră. Băiatul respira calm, încet și regulat. Asta era musai să fie

parte din procedeu? Da. Era. Avea o anumită frumusețe rece, asemenea dantelăriei care mărginește aisbergurile albastre și dure. I se păru încă o dată că o aude pe mama lui cântând, dar nu aiureala despre Suzana care se suie spre sfânta sa soră, ci o aiureală mai dulce, care venea de la mare depărtare pe când el se legăna în pragul somnului: *Copil drag, copil cuminte, adă murele să ne încânte.*

Nu pentru prima dată, pistolarul simți gustul catifelat, insidios al aleanului. Glonțul dintre degetele lui, manipulat cu atâta neștiută grație, deveni brusc oribil, semnul unui monstru. Îl lăsă să-i cadă în palmă, închise pumnul și strânse cu forță, dureros. De ar fi explodat, în momentul acela l-ar fi bucurat distrugerea talentatei sale mâini, căci singurul ei talent adevărat era crima. Întotdeauna existase crimă pe lume, însă nu-l liniștea cu nimic să-și spună asta. Exista crimă, exista viol, existau practici cumplite, și toate erau în numele binelui, în numele sângerosului bine, al sângerosului mit, al Graalului, al Turnului. A, Turnul stătea undeva în mijlocul lucrurilor (așa se spunea), înălțându-și corpul negru-cenușiu spre cer, iar în urechile lui afectate de deșert pistolarul auzi sunetul vag și dulce al vocii mamei lui: *Chussit, chissit, chassit, umple coșul negreșit.*

Își alungă din gând cântecul și, odată cu el, și gingășia lui.

– Unde te afli? întrebă.

iii

Jake Chambers – uneori 'Bama – coboară scările cu ghiozdanul în spate. În el are manualul de științele naturii, cel de geografie, un caiet, un creion, merindele pentru prânz pe care i le-a pregătit doamna Greta Shaw, bucătăreasa mamei lui, în bucătăria cu mobilier Formica cromat în care un ventilator se învârte fără încetare, absorbind mirosurile grele. În punga cu mâncare are un sandviș cu unt

de arahide și peltea, un sandviș cu salam, salată și ceapă, și patru prăjiturele Oreo. Părinții lui nu-l urăsc, însă par totuși să fi uitat de el. S-au sustras datoriei și l-au lăsat în grija doamnei Greta Shaw, a bonelor, a unui tutore pe timp de vară și a Școlii Piper (care este Particulară și Drăguță și, mai mult ca orice, strict pentru Albi) tot restul timpului. Nici unul dintre oamenii aceștia nu a ținut să fie mai mult decât ceea ce este – profesionist, cel mai bun din domeniul său de activitate. Nici unul nu l-a strâns la pieptul cald, cum se întâmplă de obicei în romanele istorice de dragoste pe care le citește mama lui și pe care le-a degustat și Jake, căutând „părțile fierbinți". Romane istorice, așa le numește uneori tatăl lui, dar alteori le spune romane „despuiate". Tu vorbești, *zice mama lui cu o țâfnă infinită din spatele unei uși închise la care Jake trage cu urechea. Tatăl lui lucrează pentru Rețea și Jake l-ar putea recunoaște dintr-un șir de bărbați costelivi cu tunsori scurte. Probabil.*

Jake nu știe că-i urăște pe toți profesioniștii, mai puțin pe doamna Shaw. Oamenii l-au zăpăcit întotdeauna. Mama lui, care e deșirată într-un fel sexy, se culcă deseori cu prieteni bolnavi. Tată lui vorbește uneori la Rețea despre oamenii care fac „exces de Coca". Această afirmație este însoțită mereu de un rânjet mucalit și o amușinare scurtă a unghiei de la degetul mare.

Acum este pe stradă, Jake Chambers este pe stradă, a „spălat putina". E curat și ordonat, drăgălaș, sensibil. Joacă popice o dată pe săptămână la Mid-Town Lanes. Nu are prieteni, ci doar cunoștințe. Nu s-a sinchisit niciodată să se gândească la asta, dar îl doare. Nu știe și nici nu înțelege că îndelunga sa relație cu profesioniștii l-a făcut să adopte multe dintre trăsăturile lor. Doamna Greta Shaw (mai de treabă decât ceilalți, dar, Doamne, îl consolează asta vreodată?) face sandvișuri cu mare profesionalism. Le potrivește bine și le taie coaja, așa încât, atunci când le mănâncă în a patra recreație, între orele de gimnastică, arată ca și când locul lui ar fi la o petrecere cu cocteiluri cu un pahar de tărie în cealaltă mână, nu cu un roman sportiv ori un western cu Clay Blaisdell împrumutat de la biblioteca școlii. Tatăl lui câștigă o căruță de bani, pentru că el e expert în „răfuială" – asta însemnând producerea unei emisiuni mai puternice în Rețeaua sa pentru a înfrânge o emisiune mai slabă de la o Rețea rivală. Tatăl lui fumează

patru pachete de țigări pe zi. Tatăl lui nu tușește, dar are un rânjet sarcastic și nu-l deranjează să guste uneori din bătrâna Coca.

Pe stradă în jos. Mama lui îi lasă bani de taxi, dar el merge pe jos în fiecare zi când nu plouă, legănându-și ghiozdanul (și uneori bila de popice, deși cel mai adesea o lasă în dulăpiorul lui din vestiar), un băiat mărunțel care arată sută la sută american, cu părul lui blond și ochii albaștri. Fetele au început deja să-i arunce ocheade (cu aprobarea mamelor lor), iar el nu se sfiește, dând dovadă de o jucăușă înfumurare infantilă. Intră în vorbă cu ele cu un profesionalism inconștient și le lasă cu gura căscată. Îi place geografia și, după-masa, să joace popice. Tatăl lui deține acțiuni la o companie care produce aparate automate pentru așezarea popicelor, dar Mid-Town Lanes nu folosește acea marcă. El nu crede că s-a gândit la asta, dar s-a gândit.

Înaintând pe stradă, trece pe lângă Bloomie's, unde modelele sunt îmbrăcate în haine de blană, costume edwardiene cu șase nasturi, iar altele sunt goale pușcă; altele sunt „în fundul gol". Aceste modele – aceste manechine *– sunt de-un profesionalism desăvârșit, iar el urăște tot ce ține de profesionalism. E prea tânăr să fi învățat deja să se urască pe sine, dar sămânța e deja sădită; cu timpul, va încolți; și va da rod rău la gust.*

Ajunge la colț și se oprește cu ghiozdanul lângă picior. Zgomotul traficului este asurzitor – autobuze albe cu albastru care gem din toate încheieturile, taxiuri galbene, Volkswagenuri, un camion mare. E un simplu băiat, dar nu ca oricare altul, și-l vede cu coada ochiului pe omul care îl ucide. Este omul în negru și nu-i vede fața, ci doar roba învolburată, mâinile întinse și rânjetul sarcastic, profesional. Cade în stradă cu mâinile în față, nedând drumul ghiozdanului care conține merindele extrem de profesional pregătite de doamna Greta Shaw pentru masa de prânz. Zărește în treacăt printr-un parbriz de sticlă securizată chipul îngrozit al unui afacerist care poartă o pălărie albastru-închis la bentița căreia e aninată elegant o pană mică. Undeva, dintr-un radio răsună rock and roll. O femeie bătrână de pe trotuarul de vizavi strigă – poartă o pălărie neagră cu plasă. Nu e nimic elegant la plasa aceea neagră; seamănă cu voalul unei văduve. Jake se simte doar

surprins și încearcă obișnuita senzație de năuceală răvășitoare – așa se sfârșește totul? Înainte să înscrie mai mult de două sute șaptezeci de puncte la popice? Aterizează greoi în stradă și vede o crăpătură acoperită cu asfalt la aproximativ cinci centimetri de ochii săi. Ghiozdanul îi este smuls din mână. Se întreabă dacă s-a julit la genunchi, când mașina omului de afaceri cu pălărie albastră cu pană elegantă la bentiță trece peste el. E un Cadillac albastru mare, model 1976, cu pneuri Firestone albe. Mașina are aproape aceeași culoare ca și pălăria afaceristului. Îi strivește coloana vertebrală, îi face terci organele interne și îi împinge sângele pe gură într-un jet de mare presiune. Întoarce capul și vede stopurile de frână aprinse ale Cadillacului și fum ieșind de sub roțile din spate blocate. Mașina a trecut și peste ghiozdan și a lăsat pe el o urmă neagră, lată. Întoarce capul în cealaltă parte și vede un Ford mare, gri, frânând zgomotos la câțiva centimetri de trupul său. Un individ de culoare care vindea covrigei și apă gazoasă la un stand pe roți vine spre el în pas alergător. Sângele curge din nasul, urechile, ochii, rectul lui Jake. Organele genitale i-au fost strivite. Se întreabă iritat cât de grav și-a julit genunchii. Se întreabă dacă va întârzia la școală. Acum aleargă spre el și șoferul Cadillacului, bolborosind. Undeva, o voce îngrozitor de calmă, vocea destinului, spuse: „Sunt preot. Lăsați-mă să trec. Un Act de Căință..."

Vede roba neagră și cunoaște pe dată groaza. El este, el e omul în negru. Cu ultima sforțare, Jake întoarce fața în cealaltă direcție. Undeva, la un radio se aude un cântec al formației rock Kiss. Își vede propria mână întinsă pe caldarâm, mică, albă, armonioasă. Nu și-a ros niciodată unghiile.

Uitându-se la mâna sa, Jake moare.

iv

Pistolarul stătea pe vine, cufundat încruntat în gânduri. Era obosit și îl durea tot corpul și gândurile îi veneau cu o lentoare neliniștitoare. În fața lui, uimitorul băiat dormea cu mâinile împreunate în poală, respirând calm

în continuare. Își spusese povestea fără patimă, deși vocea îi tremurase aproape de sfârșit, când ajunsese la partea despre „preot" și „un Act de Căință". Sigur, nu-i vorbise pistolarului despre familia lui și despre propria sa năucitoare nesiguranță de sine, însă asta totuși răzbătuse – răzbătuse destul cât pistolarul să-i întrezărească dimensiunea. Faptul că nu existase nicicând un oraș precum cel descris de băiat (doar dacă nu era vorba de legendarul oraș Lud) nu era partea cea mai tulburătoare a poveștii, însă era deconcertantă. Totul era deconcertant. Pistolarul se temea de implicații.

– Jake?

– Î-hî?

– Vrei să-ți amintești astea când te vei trezi sau să le uiți?

– Să le uit, răspunse prompt băiatul. Când mi-a dat sângele pe gură am simțit gustul rahatului meu.

– Bine. Acuma o să dormi, înțelegi? Somn adevărat, de data asta. Haide, întinde-te, de nu ți-e cu bănat.

Jake se întinse, părând mic și liniștit și neputincios. Pistolarul nu credea că băiatul este neputincios. Îl înconjura un sentiment de moarte, mirosul înțepător al unei noi capcane. Nu-i plăcea sentimentul, dar îi plăcea băiatul. Îi plăcea tare mult.

– Jake?

– Șșș. Dorm. Vreau să dorm.

– Da. Și când te vei trezi nu-ți vei aminti nimic din toate astea.

– 'ine. Bun.

Pistolarul îl supraveghe scurt timp, gândindu-se la propria copilărie, care de regulă i se părea că aparținuse unei alte persoane – o persoană care a sărit printr-o fabuloasă lentilă temporală și a devenit cu totul altcineva –, dar care acum i se părea chinuitor de aproape. Era foarte cald în grajdul haltei și bău precaut încă puțină apă. Se ridică în picioare și se duse spre spatele clădirii, oprindu-se pentru a arunca o privire într-unul dintre staulele cailor. În colț era un morman mic de fân alb și o cuvertură atent împăturită, dar miros de

cal nu se simțea deloc. În grajd nu se simțea nici un altfel de miros. Soarele alungase toate mirosurile și nu lăsase nimic. Aerul era perfect neutru.

În partea din spate a grajdului era o încăpere strâmtă și întunecată, în mijlocul căreia se afla un mecanism din oțel inoxidabil. Era neatins de rugină ori putregai. Semăna cu un putinei de unt. În stânga, o țeavă cromată ieșea din el și se sfârșea deasupra unui șanț de scurgere din podea. Pistolarul văzuse pompe asemănătoare în alte locuri secetoase, dar niciodată nu văzuse una atât de mare. Nu-și putea imagina cât de adânc trebuie să fi săpat oamenii (oameni de mult dispăruți) până să dea de apă – tainică și veșnic neagră sub plita deșertului.

De ce nu demontaseră pompa când fusese abandonată halta?

Din pricina demonilor, probabil.

Se cutremură imediat, o răsucire bruscă din spinare. Pielea i se făcu de găină. Se duse la panoul de control și apăsă butonul de pornire. Mecanismul începu să huruie. După o jumătate de minut, poate, un șuvoi de apă răcoroasă și limpede ieși din țeavă și curse pe șanț în jos pentru a fi recirculată. Înainte ca pompa să se închidă singură cu un clic final, din țeavă curseră poate zece litri de apă. Era un lucru atât de străin de timpul și locul acela ca iubirea adevărată, și totuși la fel de concret ca o Judecată, o amintire tăcută a timpului când lumea încă nu mersese mai departe. Probabil că funcționa pe baza unui cilindru atomic, căci nu exista curent electric pe o rază de o mie cinci sute de kilometri și chiar și bateriile și-ar fi pierdut puterea cu mult timp în urmă. Fusese fabricat de o companie numită North Central Positronics. Pistolarului nu-i plăcea.

Se duse înapoi și se așeză lângă băiatul care își pusese o mână sub obraz. Un băiat cu trăsături frumoase. Pistolarul mai bău niște apă și își încrucișă picioarele, ca să șadă în stil indian. Băiatul, aidoma curiosului de la marginea deșertului, stăpânul păsării (Zoltan, își aminti pistolarul imediat, numele păsării era Zoltan), își pierduse simțul timpului, dar faptul că omul în negru era mai aproape părea dincolo de orice îndoială. Nu pentru întâia dată, pistolarul se întrebă dacă omul în negru nu-l lăsa să-l prindă din urmă cu un

motiv știut doar de el. Poate că îl juca pe degete. Încercă să-și imagineze cum va fi confruntarea, dar nu reuși.

Îi era foarte cald, dar starea de rău îl părăsise. Poezioara îi veni iar în gând, însă de această dată în loc de mama lui se gândi la Cort – Cort, un om ca un motor fără vârstă, cu fața brăzdată de cicatricele lăsate de cărămizi și gloanțe și instrumente boante. Cicatricele războiului și ale educării în artele războiului. Se întrebă dacă, întâmplător, Cort avusese parte de-o iubire pe măsura acelor monumentale cicatrice. Se îndoia. Se gândi la Susan, și la mama lui, și la Marten, vrăjitorul acela imperfect.

Pistolarului nu-i stătea în fire să mediteze la trecut; doar o impresie vagă asupra viitorului și a propriei sale construcții emoționale îl făcea să nu-i lipsească total imaginația, să nu fie un neghiob periculos. Prin urmare, direcția în care îl purtau acum gândurile îl uimea. Un nume îl chema pe celălalt – Cuthbert, Alain, bătrânul Jonas cu vocea lui tremurată; și din nou Susan, încântătoarea fată de la fereastră. Astfel de gânduri duceau mereu înapoi la Susan și la întinsa câmpie unduită cunoscută drept Povârniș, și la pescarii care își aruncau năvoadele în golfurile de la malul Mării Limpezi.

Pianistul din Tull (mort și el, cum morți erau toți locuitorii din Tull, și încă de mâna sa) cunoscuse locurile acelea, cu toate că el și pistolarul vorbiseră despre ele doar o dată. Lui Sheb îi plăcuseră vechile cântece, le cântase odinioară într-un birt numit Popasul Călătorului, și pistolarul fredonă unul înfundat, pe sub mustață:

Iubire o iubire o nesăbuită iubire
Uite ce-a făcut nesăbuita iubire.

Pistolarul râse strâmb. *Sunt ultimul din acea lume verde, în tonuri blânde.* Și cu toată nostalgia sa, nu simțea pic de autocompătimire. Lumea mersese mai departe fără milă, dar picioarele lui erau încă puternice, iar omul în negru era mai aproape. Pistolarul ațipi.

V

Când se trezi, era aproape întuneric și băiatul dispăruse.

Pistolarul se ridică, auzindu-și pocnetul încheieturilor, și se duse la ușa grajdului. Pe veranda hanului, în întuneric, dansa o flacără mică. Se îndreptă spre ea, umbra lui lungă și neagră urmându-l în lumina roșie cu nuanțe de ocru a apusului.

Jake ședea lângă o lampă cu kerosen.

– Uleiul era într-o canistră, zise el, dar m-am temut să aprind lampa în casă. Totul e atât de uscat...

– Ai făcut bine.

Pistolarul se așeză, neluând în seamă praful anilor pe care îl văzu ridicându-se în jurul său. I se părea lucru de mirare că veranda nu se prăbușea pur și simplu sub greutatea lor. Flacăra lămpii lumina fața băiatului în tonuri delicate. Pistolarul își scoase săculețul și își rulă o țigară.

– Avem de sporovăit, zise el.

Jake încuviință din cap, zâmbind puțin la auzul acestui cuvânt.

– Cred că știi că sunt pe urmele omului pe care l-ai văzut.

– Ai de gând să-l ucizi?

– Nu știu. Trebuie să-l fac să-mi spună ceva. S-ar putea să trebuiască să-l pun să mă ducă undeva.

– Unde?

– Să găsesc un turn, spuse pistolarul.

Ținu țigara deasupra sticlei lămpii și trase din ea; fumul se risipi pe boarea înțepită a nopții. Jake privi. Pe chipul lui nu se citea nici teamă, nici curiozitate, și-n mod categoric nici entuziasm.

– Deci eu o să plec mâine, spuse pistolarul. Va trebui să vii cu mine. Câtă carne a mai rămas?

– Doar puțină.

– Porumb?

– Încă puțin.

Pistolarul aprobă din cap.

– Este vreo pivniță aici?

– Da. Jake se uită la el. Pupilele i se dilataseră și erau uriașe, fragile. Tragi de un inel din podea, dar eu n-am coborât acolo. M-am temut că se va rupe scara și nu voi mai putea ieși. Și miroase rău. E singurul lucru de pe aici care are miros.

– O să ne trezim devreme și-o să vedem dacă e ceva acolo ce merită a fi luat. Apoi o să plecăm.

– Bine. Băiatul făcu o pauză, după care spuse: Mă bucur că nu te-am ucis în somn. Aveam o furcă și m-am gândit să te ucid. Dar n-am făcut-o, iar acum nu va mai fi nevoie să mă tem să adorm.

– De ce să te temi?

Băiatul îi aruncă o privire sumbră.

– De năluci. De *el*, că se întoarce.

– De omul în negru, spuse pistolarul. Nu era o întrebare.

– Da. E un om rău?

– Cred că asta depinde din ce direcție privești, zise pistolarul pe un ton absent. Se ridică în picioare și își aruncă țigara pe solul compact. Mă duc la culcare.

Băiatul se uită la el cu timiditate.

– Pot să dorm în grajd cu tine?

– Desigur.

Pistolarul rămase pe trepte, uitându-se în sus, și băiatul veni lângă el. Steaua Bătrână era pe cer, la fel și Mama Bătrână. Pistolarul avea impresia că, dacă închidea ochii, ar reuși să audă orăcăitul primilor brotaci, să simtă mirosul verde, aproape văratic al peluzelor de la curte după prima lor cosire (sau să audă, poate, pocnetul leneș al bilelor de lemn în vreme ce doamnele din Aripa de Est, înveșmântate doar în cămăși de noapte, jucau „Puncte“ la lumina tot mai slabă a apusului), reușea aproape să-i vadă pe Cuthbert și Jamie venind prin spărtura din gardurile vii, chemându-l să călărească împreună cu ei...

Nu era în firea lui să se gândească atât de mult la trecut.

Se întoarse și luă lampa.

– Hai la culcare, spuse.

Traversară grajdul împreună.

vi

În dimineața zilei următoare exploră pivnița.

Jake avusese dreptate: mirosea rău. Avea un iz umed, de mlaștină, care-l îngrețoșă pe pistolar și-l făcu să se simtă amețit, după lipsa antiseptică de miros a deșertului și a grajdului. Pivnița mirosea a varză și a napi și a cartofi cu colți lungi și negri căzuți pradă putregaiului biruitor. Scara, pe de altă parte, părea destul de solidă, și el o folosi pentru a coborî.

Podeaua era de pământ și pistolarul aproape că atingea cu capul grinzile de susținere din tavan. Acolo jos încă trăiau păianjeni, din aceia deranjant de mari, cu corpuri cenușii, marmorate. Mulți erau mutanți, specia de origine fiind de mult dispărută. Unii aveau ochi în vârf de coarne ca de melc, alții aveau și până la șaisprezece picioare.

Pistolarul se uită în jur printre gene și așteptă să i se adapteze ochii.

– Ești bine? strigă Jake în jos cu nervozitate.

– Da. Se concentră asupra colțului. Sunt conserve. Așteaptă.

Se duse atent în colț, ferindu-și capul. Era o cutie veche cu o latură pliată. Conservele erau de legume – fasole verde, fasole galbenă – și găsi trei cutii de saramură de vită.

Luă un braț plin și urcă scara. Urcă până la jumătatea ei și-i dădu conservele lui Jake, care se lăsă în genunchi pentru a le lua. Se întoarse după altele.

Doar la al treilea drum auzi geamătul din fundații.

Se întoarse, se uită și simți că-l năpădește un soi de teroare tulbure, un sentiment molatec și respingător deopotrivă.

Fundația era compusă din blocuri uriașe de calcar care probabil că fuseseră așezate la linie atunci când halta era nouă, dar care acum stăteau în unghiuri inegale, instabile. Făceau peretele să pară inscripționat cu stranii hieroglife șerpuitoare. Iar din îmbinarea a două dintre aceste abstruse crăpături, un fir subțire de nisip curgea, de parcă ceva și-ar fi croit drum din partea cealaltă cu un zel temeinic, insistent.

Geamătul creștea și scădea în intensitate, devenind mai puternic, până când pivnița întreagă se umplu de acel sunet, un zgomot abstract de durere sfâșietoare și efort nepământean.

– Vino sus! strigă Jake. O, Iisuse, domnule, vino sus!

– Du-te de aici, zise pistolarul cu calm. Așteaptă afară. Dacă nu ies până ce numeri la două... nu, trei sute, pleacă naibii de aici.

– *Vino sus!* strigă Jake din nou.

Pistolarul nu răspunse. Scoase un pistol cu mâna dreaptă.

Acum, în perete era o gaură mare cât o monedă. Reușea să audă, prin cortina terorii sale, ropotul pașilor lui Jake în timp ce acesta fugea. Apoi curgerea nisipului se opri. Geamătul încetă, dar se auzea sunetul unei respirații egale, chinuite.

– Cine ești? întrebă pistolarul.

Nici un răspuns.

Și în Vorba Nobilă, vocea sa umplându-se cu vechiul tunet poruncitor, Roland ceru să știe:

– Cine ești, Demonule? Vorbește, de vrei să vorbești. Timpul meu e scurt; răbdarea – și mai scurtă.

– Du-te încet, zise dinăuntrul peretelui o voce tărăgănată, înfundată. Și pistolarul simți teroarea aceea tulbure cum se adâncește și devine aproape solidă. Era vocea lui Alice, femeia la care stătuse în orașul Tull. Însă ea era moartă; o văzuse cu ochii lui murind, cu o gaură de glonț în mijlocul frunții. În fața

ochilor i se păru că vede imagini fulgerătoare, descendente. Du-te încet pe lângă Vane, pistolarule. Fii cu ochii în patru la taheeni. În timp ce tu călătorești cu băiatul, omul în negru călătorește cu sufletul tău în buzunar.

– Ce vrei să spui? Explică-te!

Dar răsuflarea se stinsese.

Pistolarul rămase încremenit un moment, după care unul dintre acei păianjeni uriași căzu pe brațul său și i se târî cu mișcări agere până pe umăr. Cu un icnet involuntar, îl îndepărtă și se ridică în picioare. Nu voia să facă următorul lucru, dar rânduiala era strictă, inviolabilă. Ia-i pe morți dintre morți, spunea vechiul proverb; doar un cadavru poate rosti adevăratele profeții. Se duse la gaura din perete și lovi cu pumnul. Marginile blocului de calcar se sfărâmară cu ușurință când lovi în el încordându-și doar puțin mușchii, și mâna sa trecu prin perete.

Și atinse ceva solid cu cioturi drepte și aspre. Trase mâna înapoi. În ea ținea o falcă roasă la punctul de îmbinare. Dinții erau îndreptați în toate direcțiile.

– Prea bine, spuse el încet. Vârî falca în buzunarul de la spate și, ținând cu greu ultimele conserve, urcă scara. Lăsă trapa deschisă. Soarele avea să pătrundă în pivniță și să stârpească păianjenii mutanți.

Jake era la jumătatea curții grajdului, ghemuit pe solul dur, crăpat. Văzându-l pe pistolar, strigă și se dădu înapoi un pas sau doi, după care alergă spre el, plângând.

– Am crezut că a pus stăpânire pe tine, că a pus stăpânire pe tine. Am crezut...

– N-a pus. Nimic n-a pus stăpânire pe mine.

Îl ținu pe băiat în brațe, simțindu-i fața înflăcărată la piept și mâinile uscate pe coaste. Simțea bătăile alerte ale inimii lui. Îi trecu prin gând mai târziu că acela a fost momentul în care a început să-l iubească pe băiat – lucru pe care, desigur, omul în negru trebuia să-l fi pus la cale de la început. Să fi existat vreodată o capcană mai puternică decât capcana iubirii?

– Era un demon?

Vocea lui era înfundată.

– Da. Un demon-vorbitor. Nu e nevoie să ne mai întoarcem acolo. Haide. S-o luăm la picior.

Se duseră în grajd și pistolarul împachetă bine pătura sub care dormise – era călduroasă și înțepătoare, dar altceva nu avea. Când termină cu asta, umplu ploștile de la pompă.

– Tu duci o ploscă, zise el. Ține-o pe după umeri – vezi?

– Da.

Băiatul îl privi de jos cu venerație, dar își feri imediat ochii. Își săltă în spinare una dintre desagi.

– E prea grea?

– Nu. E bine.

– Fii sincer acum. Nu te pot duce pe sus dacă faci insolație.

– N-o să fac insolație. O să-mi fie bine.

Pistolarul încuviință din cap.

– Mergem către munți, așa-i?

– Da.

Ieșiră în bătaia dogoritoare a soarelui. Jake, ajungând cu capul până la coatele pistolarului, merse în dreapta lui și puțin înainte, cu capetele din piele ale ploștii atârnându-i aproape până la gambe. Pistolarul își pusese pe umeri, în bandulieră, alte două ploști și ținea bocceaua cu mâncare la subsuoară, strângând-o cu brațul stâng lângă corp. În mâna dreaptă ducea o desagă, săculețul cu tutun și restul lucrurilor sale.

Ieșiră pe poarta haltei și regăsiră făgașele șterse ale drumului de trăsuri. Merseseră vreme de cincisprezece minute, poate, când Jack se roti și făcu din mână spre cele două clădiri. Acestea păreau că se înghesuie în mijlocul întinderii necuprinse a deșertului.

– Rămas bun! strigă băiatul. Rămas bun! După care se întoarse înapoi spre pistolar, părând îngrijorat. Am sentimentul că ne privește ceva.

– Ceva sau cineva, admise pistolarul.

– Oare se ascundea cineva acolo?

– Nu știu. Nu cred.

– Să ne întoarcem? Să mergem și să...

– Nu. Am terminat-o cu locul ăla.

– Bun, zise Jake cu însuflețire.

Merseră. Drumul de trăsuri trecea peste o morenă de nisip și când pistolarul întoarse privirea, halta nu se mai vedea. Rămăsese din nou deșertul și nimic altceva decât deșertul.

vii

Părăsiseră halta de trei zile; munții se vedeau acum amăgitor de bine. Zăreau panta netedă, abruptă a deșertului transformându-se în coline, primii versanți pleșuvi, stâncile scoțând capul prin pielea pământului cu un aer victorios posac, erodat. Mai sus, terenul se îndrepta treptat și, pentru prima dată în multe luni ori ani, pistolarul întrevăzu verdeață adevărată. Iarbă, molizi pitici, poate chiar sălcii, toate hrănite de apa scursă după topirea zăpezilor de mai sus. Dincolo de asta, stâncile își reintrau în drepturi, înălțându-se în toată splendoarea lor ciclopică și învălmășită până sus de tot, la piscurile veșnic acoperite de zăpada orbitoare. În stânga, un defileu uriaș indica drumul către vârfurile calcaroase mai mici, erodate, și terasele și aflorimentele din cealaltă parte a muntelui. Pasul acela era ascuns de cortina cenușie, aproape neîntreruptă, a ploilor fine. Noaptea, în minutele dinainte să adoarmă, Jake ședea privind în depărtare fascinat duelul scânteietor al fulgerului, alb și purpuriu, un spectacol senzațional pe clarul cerului de noapte.

Băiatul se ținea bine pe drum. Era rezistent, dar mai mult decât atât, părea să facă față oboselii cu un calm nesfârșit și o voință pe care pistolarul le aprecia și admira. Nu vorbea mult și nu punea întrebări, nici chiar referitoare la

falca pe care pistolarul o tot răsucea în mâini seara, când fuma. Trăia impresia că băiatul se simțea extrem de onorat – poate chiar exaltat – de tovărășia sa și asta îl tulbura. Băiatul îi fusese scos în cale – *În timp ce tu călătorești cu băiatul, omul în negru călătorește cu sufletul tău în buzunar* – și faptul că Jake nu-l încetinea la mers făcea doar loc altor posibilități sinistre.

La intervale regulate treceau pe lângă rămășițele simetrice ale focului aprins de omul în negru și acum pistolarului i se părea că aceste rămășițe erau mai proaspete. În cea de-a treia noapte, pistolarul fu convins că vede în depărtare lumina altui foc, undeva pe primele coline blânde de la poalele munților. Lucrul acesta nu-l bucură atât de tare cât ar fi crezut odată. Îi veni în gând una dintre zicătorile lui Cort: *Ai grijă la cel ce se preface șchiop.*

În jurul orei două, în a patra zi de când părăsiseră halta, Jake ameți și fu cât pe ce să cadă din picioare.

– Ia stai jos, zise pistolarul.

– Nu, sunt bine.

– Stai jos.

Băiatul se așeză ascultător. Pistolarul se lăsă pe vine în apropiere, așa încât Jake să fie la umbra lui.

– Bea.

– N-am voie până când nu...

– Bea.

Băiatul bău trei guri de apă. Pistolarul udă un colț al păturii, în care era mult mai puțină mâncare acum, și frecă materialul umed de încheieturile și fruntea băiatului, care erau uscate de febră.

– De acum înainte ne odihnim la ora asta în fiecare după-masă. Cincisprezece minute. Vrei să dormi?

– Nu.

Băiatul se uită la el rușinat. Pistolarul îi adresă o privire blândă. Într-un fel distrat, scoase un glonț de la curea și începu să-l răsucească între degete. Băiatul privi fascinat.

– Ce fain! făcu el.

Pistolarul încuviință:

– Îhî! Făcu o pauză. Când eram de vârsta ta, locuiam într-un oraș fortificat, ți-am spus asta?

Băiatul clătină viguros din cap.

– Sigur. Și era un om rău...

– Preotul?

– Păi, uneori mă întreb și eu asta, sincer să fiu, zise pistolarul. Dacă *erau* doi, acum cred că trebuie să fi fost frați. Poate chiar gemeni. Dar i-am văzut vreodată împreună? Nu, niciodată. Omul ăsta rău... Marten îl chema... era vrăjitor. Ca Merlin. Auzita-ți de Merlin acolo de unde vii tu?

– Merlin și Arthur și cavalerii Mesei Rotunde, spuse Jake pe un ton visător.

Pistolarul simți că-l străbate un fior neplăcut.

– Da, spuse. Arthur Eld, mulțumescu-ți, că adevăr grăiești. Eram foarte tânăr...

Dar băiatul adormise în fund, cu mâinile împreunate în poală.

– Jake.

– Mdie!

Îl sperie să audă acest cuvânt din gura băiatului, însă pistolarul nu voia să lase asta să se simtă în vocea sa.

– Când voi pocni din degete, te vei trezi. Vei fi odihnit și cu forțe proaspete. Auzit-ai?

– Da.

– Întinde-te, atunci.

Pistolarul își scoase cele necesare din săculeț și rulă o țigară. Lipsea ceva. În felul lui atent și temeinic căută ce anume și află. Lucrul care lipsea era deranjantul sentiment al grabei, senzația că ar putea rămâne în urmă în orice clipă, că drumul se va șterge și că va rămâne doar o ultimă urmă de picior, care se va șterge și ea încet-încet. Toate acestea dispăruseră acum, și pistolarul începea să fie din ce în ce mai sigur că omul în negru voia să fie prins. *Ai grijă la cel ce se preface șchiop.*

Ce avea să urmeze?

Întrebarea era prea vagă pentru a-i reține interesul. Lui Cuthbert i-ar fi stârnit interesul, un interes viu (și probabil o glumă), însă Cuthbert nu mai era, așa cum nu mai era nici Cornul lui Deschain, iar pistolarul putea merge mai departe doar cum știa.

Fumând, îl privi pe băiat și gândurile i se întoarseră la Cuthbert, care întotdeauna râdea (moartea îl surprinsese râzând), și la Cort, care nu râdea niciodată, și la Marten, care uneori zâmbea – un surâs subțire, tăcut, care avea o licărire neliniștitoare proprie... ca un ochi ce se deschide în întuneric și care începe să sângereze. Și mai era și șoimul, desigur. Șoimul pe nume David, botezat după băiatul cu praștia din legendă. David, era cât se poate de sigur, nu cunoștea decât pornirea pentru crimă, sfâșiere și teroare. Asemenea pistolarului însuși. David nu era un diletant, ci un adevărat profesionist.

Mai puțin la sfârșit, poate.

Pistolarului i se păru că stomacul i se ridică dureros lângă inimă, însă pe chipul lui nu se schimbă nimic. Privi fumul de țigară cum se ridica în aerul încins al deșertului și dispărea, și gândurile i se întoarseră spre trecut.

viii

Cerul era alb, perfect alb, mirosul de ploaie se simțea tare în aer. Mirosul gardurilor vii și-al celorlalte plante era dulce. Era în inima primăverii, ceea ce unii numeau Pământul Nou.

David stătea pe brațul lui Cuthbert, mică unealtă a distrugerii cu ochi aurii scânteietori care stăteau ațintiți în gol. Lesa de piele legată de pintenii lui era înfășurată neglijent în jurul brațului lui Bert.

Cort stătea la o oarecare distanță de cei doi băieți, o siluetă tăcută în pantaloni peticiți de piele și cămașă verde de bumbac pe care o încinsese sus cu

o centură veche și latră. Verdele cămășii sale se potrivea cu gardurile și cu iarba unduitoare din Curțile din Spate, unde doamnele încă nu începuseră să joace „Puncte".

– Fiți gata, îi șopti Roland lui Cuthbert.

– Suntem gata, zise Cuthbert încrezător. Nu-i așa, Davey?

Vorbeau limba de rând, limba ajutoarelor de bucătar și, totodată, a scutierilor; ziua în care urma să aibă voie să-și folosească propria limbă în prezența străinilor era încă departe.

– E o zi frumoasă pentru vânătoare. Simți mirosul ploii? Este...

Cort ridică numaidecât colivia din mâinile sale și lăsă ușița să se deschidă. Porumbelul ieși în zbor și se înălță spre cer în fâlfâit de aripi. Cuthbert trase de lesă, dar se mișcă încet; șoimul își luase deja zborul, ridicându-se în aer într-un fel stângaci. Cu o bătaie scurtă din aripi, se redresă. Țâșni în sus, spintecând aerul, luând-o înaintea porumbelului, mișcându-se cu viteza unui glonț.

Cort se apropie cu pași domoli de băieți și-l izbi pe Cuthbert în ureche cu pumnul său imens și noduros. Băiatul căzu din picioare fără nici un sunet, deși buzele îi dezveliră dinții. Un firicel de sânge curgea încet de la ureche și picura pe iarba de un verde cărnos.

– Te-ai mișcat încet, vierme, spuse el.

Cuthbert se opintea să se ridice în picioare.

– Iartă-mă, rogu-te, Cort. Doar că...

Cort îi aplică încă o lovitură și Cuthbert căzu înapoi la pământ. Acum sângele curgea mai cu viață.

– Vorbește Limba Nobilă, zise el molcom. Vocea îi era egală, ușor aspru tărăgănată. Rostește-ți Actul de Căință în limba culturii pentru care alții mai buni ca tine și-au dat sufletul, vierme.

Cuthbert se ridică din nou în picioare. În ochi îi licăreau lacrimi, însă buzele îi erau strânse de furie într-o linie subțire ce nu tremura deloc.

– Mă căiesc, zise Cuthbert pe o voce perfect stăpânită. Am uitat chipul tatălui meu, ale cărui arme sper ca într-o zi să le port.

– Așa-i cum zici, țâcă, rosti Cort. O să te gândești la ce ai făcut greșit și gândurile-ți vor fi întărite de foame. Te-ai lins pe bot de cină. Te-ai lins pe bot de mic-dejun.

– Uite! strigă Roland. Arătă cu degetul în sus.

Șoimul ajunsese deasupra porumbelului care zbura planat. Plană și el un moment cu aripile scurte desfăcute, fără a se mișca în aerul alb, încremenit al primăverii. Apoi își strânse aripile și căzu ca o piatră. Cele două corpuri se întâlniră și, preț de un moment, lui Roland i se păru că vede sânge în aer. Șoimul scoase un chiot scurt de victorie. Porumbelul se prăbuși la pământ, lovind din aripi, răsucindu-se, și Roland o luă la fugă spre locul cu pricina, lăsându-i în urmă pe Cort și pe Cuthbert cel smerit.

Șoimul aterizase alături de prada sa și îi ciugulea satisfăcut pieptul durduliu și alb. Câteva pene se legănau încet spre pământ.

– David! strigă băiatul și-i aruncă șoimului o bucată de carne de iepure pe care o scoase din săculeț. Șoimul o prinse din zbor, o înghiți scuturând în sus ciocul și gâtul și Roland încercă să-l prindă în lesă.

Șoimul se răsuci aproape absent și-l ciupi pe Roland de braț, rupându-i o fâșie lungă de piele. După care se întoarse la festinul său.

Cu un icnet, Roland aruncă iar știreangul lesei, de data aceasta ciocul lui David nimerindu-l pe mănușa de piele pe care o avea trasă pe mână. Îi dădu șoimului o altă bucată de carne, după care îi trase fesul pe cap. Ascultător, David urcă pe încheietura sa.

Băiatul se ridică mândru în picioare, cu șoimul pe braț.

– Ce-i asta, îmi poți spune? întrebă Cort, arătând spre rana însângerată de pe antebrațul lui Roland. Băiatul se pregăti să primească lovitura de pedeapsă, strângând din dinți pentru a nu-i scăpa vreun sunet, dar nu primi nici o lovitură.

– M-a ciupit, zise Roland.

– L-ai supărat, spuse Cort. Șoimul nu se teme de tine, băiete, și nu se va teme niciodată. Șoimul e pistolarul lui Dumnezeu.

Roland îl privi pe Cort cu ochi goi. Nu era un băiat dotat cu imaginație, iar dacă bărbatul avusese în gând vreo morală, aceasta nu se prinse de el; mai mult, crezu chiar că aceasta era, poate, una dintre cele mai prostești afirmații pe care le auzise vreodată din partea lui Cort.

Cuthbert se apropie de ei prin spate și, la loc ferit de ochii lui Cort, scoase limba la el. Roland nu zâmbi, dar în sinea lui aprobă gestul.

– Acum duceți-vă înăuntru, spuse Cort, luând șoimul. Se întoarse și arătă cu degetul spre Cuthbert. Dar nu uita să reflectezi, vierme. Și să postești. Astă-seară și mâine dimineață.

– Da, acceptă Cuthbert pe un ton fals formal. Mulțumesc pentru această zi plină de învățăminte.

– Știi să bagi la cap, spuse Cort, dar limba ta are prostul obicei de a-ți ieși din gura aia proastă atunci când instructorul stă cu spatele la tine. S-ar putea să vină o zi când ea și tu deopotrivă veți învăța care vă este locul.

Îl lovi iar pe Cuthbert, de data aceasta drept între ochi și destul de tare încât Roland auzi o bufnitură surdă – sunetul pe care îl scoate un mai atunci când ajutorul de bucătar destupă un butoi cu bere. Cuthbert căzu pe spate în iarbă, cu ochii încețoșați și ametit la început. Apoi vederea i se limpezi și, de jos, îi aruncă lui Cort priviri învăpăiate, rânjetul lui degajat dintotdeauna întârziind să apară, nesinchisindu-se să-și ascundă ura, cu câte un licăr aprins ca sângele porumbelului în mijlocul pupilelor. Încuviință din cap și depărtă buzele într-un surâs înfricoșător, pe care Roland nu-l mai văzuse vreodată.

– Atunci nu e pierdut totul, zise Cort. Când te simți în stare, vino să mă cauți, vierme.

– Cum ai știut? zise Cuthbert printre dinți.

Curt se întoarse spre Roland atât de iute, încât Roland aproape că făcu un pas în spate – și atunci amândoi ar fi fost în iarbă, decorând verdele crud cu sângele lor.

– Ți-am văzut reflexia în ochii viermelui ăstuia, zise el. Să ții minte asta, Cuthbert Allgood. Ultima lecție pe ziua de azi.

Cuthbert încuviință din nou, cu același zâmbet înfricoșător pe buze.

– Mă căiesc, spuse el. Am uitat chipul...

– Lasă prostiile, zise Cort, pierzându-și interesul. Se întoarse spre Roland. Duceți-vă acum. Amândoi. Dacă vă mai văd fețele astea tâmpe de viermi încă o clipă o să-mi vărs mațele și-o să pierd bunătate de mâncare.

– Haide, zise Roland.

Cuthbert clătină din cap pentru a și-l limpezi și se ridică în picioare. Cort cobora deja dealul, pășind țanțoș pe picioarele lui crăcănate și scurte, părând plin de putere și oarecum preistoric. Porțiunea rasă și albită din creștetul capului său licărea.

– Îl omor pe nenorocitul ăsta, zise Cuthbert, păstrându-și zâmbetul pe față. Pe frunte îi apărea un cucui vinețiu, mare cât un ou de gâscă.

– Tu nu și nici eu, spuse Roland, rânjind pe nepusă masă. Poți mânca de seară împreună cu mine, în bucătăria de la apus. O să ne dea bucătarul ceva.

– O să-i spună lui Cort.

– Nu-i prieten cu el, îl liniști Roland, apoi ridică din umeri. Și dacă i-ar spune?

Cuthbert rânji și el.

– Sigur. Așa-i. Mereu am vrut să văd cum arată lumea când ai fața răsucită la spate și capul cu susul în jos.

Porniră împreună peste peluzele verzi, aruncând umbre în lumina primăvăratică, albă și blândă.

ix

Pe bucătarul din bucătăria de la apus îl chema Hax. Era un om uriaș îmbrăcat în haine albe pătate de mâncare, un om cu un ten gras ai cărui strămoși fuseseră pe sfert negri, pe sfert galbeni, pe sfert din Insulele de Sud, acum aproape uitate (lumea mersese mai departe) și pe sfert zeii-știu-ce. Își târșâia picioarele

prin trei încăperi cu tavanele înalte, pline de aburi, ca un tractor în prima treaptă de viteză, încălțat în șoșoni uriași, ca de calif. Era unul dintre acei puțini adulți care știu să comunice destul de bine cu copiii și care-i iubesc pe toți cu aceeași intensitate – nu într-un fel dulceag, ci într-unul oficial care uneori permitea o îmbrățișare, așa cum încheierea unei afaceri importante poate cere o strângere de mână. Îi iubea chiar și pe băieții care apucaseră calea armelor, deși aceștia erau altfel decât ceilalți copii – temperați și mereu puțin periculoși, nu într-un fel adult, ci mai degrabă ca și când ar fi fost niște copii ca toți alții, dar atinși puțin de nebunie –, și Bert nu era primul dintre elevii lui Cort pe care îl hrănea pe furiș. În acest moment stătea în fața plitei lui gigantice – una dintre cele șase aparate de gătit funcționale rămase în tot domeniul. Aceea era moșia lui personală și stătea așa, privindu-i pe cei doi băieți cum înfulecă bucățile de carne cu sos pe care li le oferise. În spatele, în fața și peste tot de jur împrejurul lui, ucenici, ajutoare de bucătar și diverși subalterni forfoteau prin aerul umed de la aburi, zăngănind tigăi, amestecând în tocane, robotind la cartofi și legume în alte părți. În cămara slab luminată, o spălătoreasă cu o față palidă și îndurerată, și cu părul prins în plasă ștergea pe jos cu o cârpă îmbibată în apă.

Unul dintre ajutoare veni într-un suflet, însoțit îndeaproape de un om din cadrul Gărzilor.

– Omu' ista vrea cu tine, Hax.

– Bine. Hax aplecă din cap spre paznic și acesta procedă la fel. Voi, băieți, spuse el, mergeți la Maggie, c-o să vă dea ea niște plăcintă. Apoi ștergeți-o. Nu mă băgați în bucluc.

Mai târziu, amândoi aveau să-și amintească ce spusese: *Nu mă băgați în bucluc.*

Încuviințară din cap și se duseră la Maggie, care le dădu felii imense de plăcintă pe farfurii întinse – dar cu băgare de seamă, de parcă ar fi fost doi câini sălbatici care o puteau mușca.

– Hai s-o mâncăm sub scări, propuse Cuthbert.

– Bine.

Se așezară în spatele unei colonade din piatră igrasioasă, unde nu puteau fi văzuți din bucătărie, și își înfulecară plăcinta cu degetele. Doar câteva momente mai târziu văzură umbre pe peretele curbat al scărilor largi din față. Roland îl prinse pe Cuthbert de braț.

– Haide, zise el. Vine cineva.

Cuthbert ridică privirea. Pe față i se vedeau surpriza și urme de mure.

Dar umbrele se opriră fără ca persoanele cărora le aparțineau să apară. Era vorba de Hax și de omul din rândul Gărzilor. Băieții rămaseră pe loc. Dacă se mișcau acum, puteau fi auziți.

– ...omul cel bun, spunea paznicul.

– Farson?

– Peste două săptămâni, răspunse paznicul. Poate trei. Trebuie să vii cu noi. E un transport de la stația de mărfuri... Un zdrăngănit foarte puternic de cratițe și tigăi și un potop de sudalme la adresa nefericitului ajutor care le scăpase pe jos acoperiră o parte din restul discuției; apoi băieții îl auziră pe paznic încheind: ...carne otrăvită.

– Riscant.

– Nu te întreba ce poate face pentru tine omul bun... începu paznicul.

– Ci mai degrabă ce poți face tu pentru el. Hax suspină. Nu pune întrebări, soldat.

– Știi ce ar putea să însemne, zise paznicul încet.

– Mdea. Și-mi cunosc responsabilitățile față de el; nu-i nevoie să-mi ții o lecție. Îl iubesc la fel ca tine. De mi-ar cere, l-aș urma și în apele mării; la fel ca tine.

– Bine. Carnea va purta semnul depozitării pe termen scurt în camerele tale frigorifice. Dar va trebui să te miști repede. E musai să înțelegi asta.

– Sunt copii în Taunton? întrebă bucătarul. Nu era cu adevărat o întrebare.

– Copii peste tot, răspunse paznicul cu blândețe. De copii ne facem noi – dar și el – griji.

– Carne otrăvită. Ciudat mod de a avea grijă de copii. Hax scoase un suspin apăsat, șuierător. Oare se fac ghem și se țin de burtică și strigă după mămicile lor? Presupun că da.

– Va fi ca și când ar adormi, zise paznicul, însă era prea multă siguranță în vocea lui.

– Sigur, spuse Hax și râse.

– Chiar tu ai spus-o. „Nu pune întrebări, soldat.“ Îți place să vezi copiii sub domnia armei, când ar putea fi sub oblăduirea lui, gata să pună bazele unei lumi noi?

Hax nu răspunse.

– Eu intru în serviciu peste douăzeci de minute, îl informă paznicul pe un ton mai mult decât calm. Dă-mi o ciozvârtă de oaie și o s-o ciupesc pe una dintre fetele tale și o s-o fac să chicotească. După ce plec...

– Oaia mea nu-ți va da crampe la stomac, Robeson.

– Vrei să...

Dar umbrele se îndepărtară și vocile se pierdură.

Puteam să-i omor, gândi Roland, încremenit și fascinat. *Puteam să-i ucid pe amândoi cu cuțitul, să le tai gâtul ca la porci.* Își privi mâinile acum pătate cu sos și mure pe lângă urmele de pământ de la lecțiile acelei zile.

– Roland.

Se uită la Cuthbert. Se priviră reciproc un moment lung, în semiîntunericul aromat, și un gust de disperare caldă i se ridică lui Roland în gât. Ce simțea putea fi un soi de moarte – ceva la fel de brutal și definitiv ca moartea porumbelului pe cerul alb, deasupra terenului de joc. *Hax?* își spuse, uluit. *Hax care mi-a pus o cataplasmă pe picior atunci? Hax?* Și atunci mintea i se închise, renunțând la subiect.

Ce vedea, chiar și pe chipul inteligent și mucalit al lui Cuthbert, era o absență totală. Ochii lui Cuthbert erau inexpresivi, nepăsători la soarta implacabilă a lui Hax. În ochii lui Cuthbert, aceasta se împlinise deja. Bărbatul îi hrănise și ei se duseseră sub scări ca să mănânce, apoi Hax îl adusese pe

paznicul numit Robeson în colțul greșit al bucătăriei pentru a purta o mică discuție despre trădare. Ka intrase în rol așa cum intra uneori, la fel de neașteptat ca o stâncă mare ce se rostogolește pe un deal în jos. Asta era tot.

Ochii lui Cuthbert erau ochi de pistolar.

X

Tatăl lui Roland tocmai se întorsese din ținuturile muntoase și părea nelalocul lui printre draperiile și gătelile de șifon din sala principală de primire în care băiatul primise doar de curând dreptul de-a intra, ca semn al statutului său de pistolar ucenic.

Steven Deschain era îmbrăcat în jeanși negri și o cămașă de lucru albastră. Mantia sa, prăfuită și jerpelită, cu căptușeala ruptă într-un loc, îi era aruncată neglijent peste umăr fără a ține cont de felul în care ea și el însuși contrastau cu eleganța încăperii. Era îngrijorător de slab și mustața deasă, în furculiță, părea să-i tragă capul în jos când se uita la fiul său. Pistoalele erau încrucișate peste aripile șoldurilor în unghi perfect pentru mâinile lui, mânerele roase din lemn de santal păreau mate și toropite în lumina lâncedă a interiorului.

– Bucătarul-șef, spuse cu blândețe tatăl lui. Ca să vezi! Șinele aruncate în aer în munți, la capul de linie. Animalele moarte în Hendrickson. Și poate chiar... ca să vezi! Ca să vezi!

Își privi fiul mai îndeaproape.

– Nu-ți dă pace.

– Ca șoimul, zise Roland. Nu-ți dă pace.

Râse. Râse de potrivirea uimitoare a imaginii mai mult decât de vreo detensionare a situației.

Tatăl lui surâse.

– Da, spuse Roland. Presupun că nu... nu-mi dă pace.

– Cuthbert era cu tine, zise tatăl lui. Deja trebuie să-i fi povestit tatălui lui.

– Da.

– V-a dat amândurora de mâncare, deși Cort...

– Da.

– Și Cuthbert. Crezi că nici lui nu-i dă pace?

– Nu știu.

Și nici nu-i păsa. Nu-l interesa să-și compare sentimentele cu ale altora.

– Nu-ți dă pace deoarece ai sentimentul că din cauza ta un om și-a pierdut viața?

Roland ridică nepăsător din umeri, dintr-odată stânjenit de această sondare a motivațiilor sale.

– Și totuși n-ai păstrat secretul. De ce?

Băiatul făcu ochii mari.

– Cum să-l fi păstrat? Trădarea este...

Tatăl lui flutură scurt din mână.

– Dacă ai făcut-o mânat de ceva ce ai învățat pe de rost din cărți, degeaba ai făcut-o. Aș prefera să-i văd otrăviți pe toți locuitorii din Taunton.

– Da' nu-i așa! Cuvintele îi săriră pur și simplu de pe limbă. Am vrut să-l ucid – să-i ucid pe amândoi! Mincinoși! Mincinoși *josnici*! Vipere! Ei...

– Continuă.

– M-au rănit, încheie el cu dispreț. Au schimbat ceva și a durut. Am vrut să-i ucid pentru asta. Am vrut să-i ucid chiar acolo.

Tatăl lui încuviință din cap.

– Asta e o cruzime, Roland, însă nu una rușinoasă. Nu e nici moral, dar nu-i rostul tău să fii moral. De fapt... Miji ochii spre fiul său. Morala va fi probabil totdeauna străină de tine. Nu ești iute la minte precum Cuthbert sau băiatul lui Vannay. Dar asta nu-i o problemă. Asta va face din tine un om dârz.

Băiatul se simțea deopotrivă mulțumit și încurcat de aceasta.

– O să fie...

– O, da, o să fie spânzurat.

Băiatul aprobă din cap.

– Vreau să asist.

Tatăl Deschain lăsă capul pe spate și izbucni în râs.

– Nu ești atât de dârz pe cât am crezut... ori poate ești doar prostănac.

Închise brusc gura. Un braț se întinse repede și-l apucă pe băiat de partea superioară a brațului într-o strânsoare dureroasă. Roland făcu o grimasă, dar nu tresări. Tatăl lui îl privi printre gene fără abatere și băiatul îi aținu privirea, cu toate că era un lucru mai greu de făcut decât fusese să prindă șoimul și să-i tragă fesul pe cap.

– Bine, zise el, ai permisiunea mea.

Și se întoarse brusc pentru a pleca.

– Tată?

– Ce-i?

– Știi despre cine vorbeau? Știi cine este omul cel bun?

Tatăl lui se întoarse și-l scrută cu privirea.

– Da. Cred că știu.

– Dacă-l veți prinde, zise Roland într-un fel caracteristic lui, gânditor și aproape reținut, nimeni în afară de bucătar nu va mai trebui atârnat în streang.

Tatăl lui zâmbi subțire.

– Poate că nu pentru o vreme. Dar, până la urmă, cineva trebuie întotdeauna atârnat în streang, ca să mă exprim pitoresc ca tine. Oamenii o cer. Mai devreme sau mai târziu, dacă nu se găsește un trădător, oamenii găsesc singuri unul.

– Da, spuse Roland, înțelegând imediat ideea – era o idee pe care n-o uită niciodată. Dar dacă l-ați prinde pe omul bun...

– Nu, zise tatăl lui pe un ton plat.

– De ce nu? De ce n-ar rezolva asta lucrurile?

Un moment, tatăl lui păru pe cale să-i spună de ce, dar apoi clătină din cap.

– Cred că am vorbit destul pentru moment. Du-te afară și lasă-mă.

Roland voia să-i spună să nu-și uite promisiunea atunci când avea să vină timpul ca Hax să cadă în streang, însă știa să citească stările sufletești ale

tatălui lui. Duse pumnul la frunte, încrucișă un picior în fața celuilalt și se înclină. După aceea ieși, închizând ușa repede. Bănuia că tatăl lui voia acum să se fută. Știa că mama și tatăl lui făceau asta și era destul de bine informat despre cum anume se proceda, însă imaginea pe care gândul acesta o aducea întotdeauna în minte îl făcea să se simtă deopotrivă stânjenit și, în mod straniu, vinovat. Câțiva ani mai târziu, Susan avea să-i spună povestea lui Oedip și el avea s-o asculte cufundat într-o tăcere meditativă, gândindu-se la ciudatul triunghi sângeros format de tatăl lui, de mama lui și de Marten – cunoscut în unele cercuri drept Farson, omul cel bun. Sau poate că era un pătrat, dacă dorea să se includă și pe sine.

xi

Dealul Spânzurătorii se afla pe Drumul Tauntonului, lucru cât se poate de poetic; Cuthbert probabil că ar fi apreciat asta, Roland însă nu. El aprecia în schimb splendidul eșafodaj care se înălța amenințător spre albastrul sclipitor al cerului, o siluetă angulară care atârna deasupra drumului de trăsuri.

Cei doi băieți fuseseră scutiți de Exercițiile de Dimineață... Cort citise anevoie bilețelele trimise de tații lor, mișcând din buze, aprobând din cap ici și colo. Când terminase cu ele, pusese cu grijă hârtiile în buzunar. Chiar și acolo, în Gilead, hârtia valora cât aurul. După ce pusese bine cele două foi, ridicase ochii spre cerul albastru-violet al zorilor și încuviințase iar din cap.

– Așteptați aici, le spusese și plecase spre căscioara de piatră povârnită care-i slujea de locuință. Se întorsese cu o felie de pâine aspră, nedospită, o rupsese în două și-i dăduse fiecăruia câte o jumătate. După ce se termină, puneți fiecare dintre noi asta sub încălțările lui. Grijă mare să faceți exact cum vă spun, că altfel vă trosnesc de nu vă vedeți.

N-au înțeles decât după ce au ajuns călare amândoi pe juganul lui Cuthbert. Ei erau primii, cu două ore bune înaintea celorlalți și cu patru ore înainte de spânzurare, așa încât Dealul Spânzurătorii era pustiu – cu excepția ciorilor și a corbilor. Păsările erau pretutindeni. Făcând larmă, stăteau cocoțate pe brațul rezistent care se întindea deasupra trapei – pintenul morții. Stăteau în șir pe marginea platformei, se înghesuiau pe scări.

– Lasă cadavrele în urmă, murmură Cuthbert. Pentru păsări.

– Să urcăm, spuse Roland.

Cuthbert se uită la el cu ceva ce aducea a teroare.

– *Acolo?* Crezi că...

Roland îl întrerupse cu un gest din mâini.

– Mai sunt *ani* până să înceapă. N-o să vină nimeni.

– Bine.

Se îndreptară încet spre spânzurătoare și păsările se ridicară în zbor, croncănind și zburătăcind ca o gloată de țărani furioși rămași fără lucru. Corpurile lor erau puncte negre ca smoala pe fundalul cerului neprihănit luminat de zorii unei noi zile în Lumea Dinăuntru.

Pentru întâia oară Roland simți enormitatea responsabilității sale în acea chestiune; lemnul acela nu era nobil, nu făcea parte din uimitorul angrenaj al Civilizației, ci era un simplu pin noduros din Pădurea Baroniei acoperit cu găinațul alb al păsărilor. Toată spânzurătoarea era împroșcată cu găinață – scările, balustrada, platforma – și duhnea.

Băiatul întoarse spre Cuthbert ochii săi speriați, îngroziți și văzu că și Cuthbert îl privea cu aceeași expresie.

– Nu pot, șopti Cuthbert. Ro, nu pot asista la asta.

Roland clătină încet din cap. Era o lecție în asta, își dădea seama, nu ceva strălucitor, ci dimpotrivă, ceva vechi și ruginit și deformat. Era motivul pentru care tații lor îi lăsaseră să vină. Și cu obișnuita sa încăpățânare și perseverență incoerentă, Roland puse mintal degetul pe rană.

– Ba poți, Bert.

– N-o să dorm la noapte, dacă asist.

– Atunci n-o să dormi, spuse Roland, neînțelegând ce legătură avea asta cu toată povestea.

Cuthbert îl prinse imediat pe Roland de mână și se uită la el cu o durere tăcută atât de mare, încât pe Roland îl năpădi din nou îndoiala și își dori cu toată ființa să nu se fi dus în bucătăria de la apus în seara aceea. Tatăl său avusese dreptate. Mai bine să nu știi. Mai bine să moară toți bărbații, femeile și copiii din Taunton decât asta.

Și totuși. Totuși. Oricare ar fi fost lecția, orice lucru cu muchii ascuțite, ruginit, pe jumătate îngropat, nu voia să renunțe la el și nici să-i dea drumul din mână.

– Hai să nu urcăm, spuse Cuthbert. Am văzut totul.

Și Roland încuviință fără tragere de inimă, simțind că lucrul acela – orice ar fi fost el – îi alunecă din mână. Cort, știa bine, le-ar fi tras câteva de să-i lase lați la pământ și apoi i-ar fi forțat să urce pe platformă treaptă cu treaptă... și să adulmece mirosul de sânge proaspăt, să-l tragă pe nas și să-l simtă pe gât în jos ca o dulceață sărată. Cort probabil că ar fi pus chiar o funie nouă peste brațul spânzurătorii și le-ar fi petrecut lațul, pe rând, fiecăruia pe după gât, i-ar fi pus să stea pe trapă pentru a simți pe pielea lor; și Cort i-ar fi lovit din nou degrabă dacă vreunul dintre ei ar fi plâns sau și-ar fi pierdut controlul vezicii. Și Cort, desigur, ar fi avut dreptate. Pentru prima dată în viața lui, Roland se surprinse că-și urăște propria copilărie. Își dorea certitudinea maturității.

Desprinse intenționat o așchie din balustradă și, înainte să se întoarcă, o puse în buzunarul de la piept.

– De ce ai făcut asta? întrebă Cuthbert.

Își dorea să-i dea un răspuns cu rezonanță: *O, norocul spânzurătorii...*, dar nu făcu decât să se uite la Cuthbert și să clatine din cap.

– Numai ca s-o am, spuse. S-o am mereu.

Se îndepărtară de spânzurătoare, se așezară și se puseră să aștepte. După vreo oră începură să se strângă primii localnici, majoritatea familii care

veniseră în căruțe cu coviltir hârbuite și în care simple, ponosite, aducând cu ei merindele pentru micul dejun: coșulețe cu clătite reci umplute cu gem de cârmâz sălbatic. Roland simți că-i chiorăie stomacul a foame și se întrebă din nou, cu disperare, unde erau onoarea și noblețea. Fusese învățat de lucrurile acestea, iar acum era forțat să se întrebe dacă nu cumva fuseseră doar minciuni, ori numai comori îngropate adânc de înțelepți. *Voia* să creadă asta, dar i se părea că Hax, în hainele lui albe murdare, umblând de colo-colo în bucătăria lui subterană, plină de abur, și strigând la ajutoare, avea mai multă onoare decât asta. Tulburat în adâncul ființei sale, atinse cu degetul așchia desprinsă din arborele spânzurătorii. Cuthbert stătea lângă el cu o expresie apatică întipărită pe chip.

xii

În cele din urmă nu fu cine știe ce și Roland fu mulțumit. Hax fu adus într-un car descoperit, însă doar pântecele său uriaș îl trăda; fusese legat la ochi cu o pânză neagră și lată care îi atârna pe față în jos. Câțiva aruncară cu pietre, dar majoritatea, în timp ce priveau, își continuară nestingheriți micul dejun.

Un pistolar pe care băiatul nu-l cunoștea (era bucuros că sarcina aceasta nu căzuse în seama tatălui său) îl conduse cu atenție pe bucătarul cel pântecos pe scări în sus. Doi paznici din rândul Străjii o luaseră înainte și stăteau de-o parte și de cealaltă a trapei. Când Hax și pistolarul ajunseră sus, pistolarul aruncă frânghia peste brațul spânzurătorii, după care petrecu lațul în jurul gâtului bucătarului, coborând nodul până sub urechea stângă. Toate păsările își luaseră zborul, dar Roland știa că stăteau în așteptare.

– Vrei să faci o confesiune? întrebă pistolarul.

– Nu am nimic de confesat, zise Hax. Cuvintele lui se auziră bine și vocea sa avea o notă stranie de demnitate, în pofida pânzei care îi acoperea buzele.

Pânza flutura ușor în boarea slabă și plăcută care se stârnise. Nu am uitat chipul tatălui meu; m-a însoțit mereu.

Roland aruncă o privire tăioasă spre mulțime și îl tulbură ce văzu acolo – compasiune? Poate admirație? Îl va întreba pe tatăl lui. Când trădătorii sunt considerați eroi (sau eroii trădători, bănuia el în felul lui tulbure), e semn că s-au abătut vremuri întunecate. Vremuri întunecate, chiar așa.

Își dorea să înțeleagă mai bine. Gândul îi zbură la Cort și la pâinea pe care el le-o dăduse. Simțea dispreț; ziua în care Cort se va afla în slujba lui era aproape. Cuthbert poate că nu; Bert poate că va ceda sub tirul neabătut al lui Cort și va rămâne aprod sau ajutor de grăjdar (sau infinit mai rău, un diplomat ferchezuit, tăind frunză la câini în săli de primire ori privind în globuri de cristal false alături de regi senili și prinți), el însă nu. Știa asta. Lui îi erau hărăzite pământul larg și drumurile întinse, călare. Faptul că aceasta i se părea o soartă *bună* era un lucru care avea să-l mire mai târziu, în singurătatea lui.

– Roland?

– Aici sunt.

Luă mâna lui Cuthbert și degetele li se împletiră ca fierul.

– Ești acuzat de ucidere din culpă și complot, zise pistolarul. Ai trădat lumina și eu, Charles, fiul lui Charles, te trimit pe vecie în brațele întunericului.

Mulțimea murmură, unii în semn de protest.

– Eu niciodată...

– Zi ce ai de zis sub pământ, vierme, spuse Charles al lui Charles și trase de manetă cu ambele mâini îmbrăcate în mănuși galbene.

Trapa se deschise. Încercând în continuare să vorbească, Hax plonjă prin ea. Roland nu uită niciodată asta. Bucătarul *încă încerca să vorbească*. Și oare unde avea să încheie ultima propoziție pe care o începuse pe pământ? Cuvintele îi fură curmate de un sunet ca acela pe care îl face un nod de pin când explodează în vatră, în inima rece a unei nopți de iarnă.

Dar per total nu-l afectă prea tare. Picioarele bucătarului se depărtară o dată într-un spasm, formând un Y larg; mulțimea scoase un fluierat de satisfacție; paznicii Străjii renunțară la postura lor cazonă și, cu nepăsare, începură să strângă lucrurile. Charles, fiul lui Charles, coborî încet scările, urcă pe cal și plecă, trecând drept prin mijlocul unui grup de oameni așezați la picnic, făcând slalom printre câteva căruțe, făcând caii să se agite.

Mulțimea se împrăștie cu repeziciune și, în patruzeci de minute, cei doi băieți rămaseră singuri pe delușorul pe care îl aleseseră. Păsările se întorceau să-și examineze noua pradă. Una ateriză pe umărul lui Hax și rămase acolo ca un bun prieten, lovind cu ciocul în cercelul scânteietor pe care Hax îl purtase dintotdeauna în urechea dreaptă.

– Nu seamănă deloc cu el, rosti Cuthbert.

– O, ba da, seamănă, spuse Roland plin de încredere pe când se apropiau împreună de spânzurătoare cu pâinea în mână. Bert părea stingherit.

Se opriră sub crucetă și ridicară ochii spre corpul care atârna și se legăna în vânt. Cuthbert întinse mâna și, îndrăzneț, atinse o gleznă păroasă. Corpul prinse a se mișca într-un arc nou, răsucindu-se.

Apoi, cu mișcări grăbite, frânseră pâinea și împrăștiară bucățile sub picioarele spânzuratului. Îndepărtându-se pe juganul lui Cuthbert, Roland se uită înapoi doar o dată. Acum, păsările erau cu miile. Pâinea – înțelese doar într-un sens vag – aveau deci un rol simbolic.

– A fost bine, spuse Cuthbert pe nepregătite. Mie... mie... mi-a plăcut. Sincer.

Pe Roland nu-l șocă declarația aceasta, cu toate că lui scena nu-i trezise nici un sentiment aparte. Însă i se părea că înțelege oarecum ce spunea Bert. Poate că până la urmă viitorul lui nu era acela de diplomat, în pofida glumelor și a felului său degajat de a vorbi.

– Nu știu dacă mi-a plăcut, rosti el, însă a fost ceva deosebit. Fără doar și poate.

Ținutul n-a intrat pe mâinile omului celui bun vreme de încă cinci ani, iar pe atunci Roland era deja pistolar, tatăl lui era mort, el însuși devenise matricid – și lumea mersese mai departe.

Anii lungi de drumuri întinse începuseră.

xiii

– Uite, zise Jake, arătând în sus.

Pistolarul ridică privirea și simți un junghi la șoldul drept. Se crispă. Erau între coline deja de două zile și, cu toate că ploștile erau din nou aproape goale, acum asta nu mai conta. În scurt timp vor avea apă din belșug.

Urmări în sus direcția degetului lui Jake, dincolo de terasa înverzită spre stâncile golașe și scânteietoare și spre cheiurile de mai sus... și mai departe, chiar către piscul acoperit de zăpadă.

În zare, vag, doar un punctuleț (putea fi vorba despre unul dintre punctele acelea care îți dansează în fața ochilor, doar că acesta era mult mai stabil), pistolarul îl zări pe omul în negru, care urca pantele cu o viteză incredibilă, o musculiță pe un perete de granit.

– Ăla nu e el? întrebă Jake.

Pistolarul privi punctul anonim cum se mișca ager în depărtare și nu-l încercă decât presentimentul regretului.

– El e, Jake.

– Crezi că-l vom prinde?

– Nu de partea asta. De cealaltă. Și nu dacă stăm aici și trăncănim despre asta.

– Ce înalți sunt! făcu Jake. Ce e de partea cealaltă?

– Nu știu, recunoscu pistolarul. Cred că nimeni nu știe. Poate că s-a știut odată. Haide, băiete.

Își reluară urcușul, făcând pietricelele și nisipul să alunece în cascadă spre deșertul care se întindea în urma lor ca o plită încinsă fără sfârșit. Deasupra lor, mult deasupra, omul în negru urca și tot urca. Era imposibil să vezi dacă se uita îndărăt. Părea că sare peste hăuri imposibile, că se cațără pe pereți drepți. O dată sau de două ori dispăru, dar de fiecare dată reapăru, până când cortina violetă a apusului îl șterse complet din vedere. Seara, când ridicară tabăra, Jake vorbi puțin și pistolarul se întrebă dacă băiatul știa ceea ce el însuși intuise. Se gândi la chipul lui Cuthbert: înflăcărat, înspăimântat, surescitat. Se gândi la pâine. Se gândi la păsări. Așa se sfârșește, își spuse. Iar și iar, așa se sfârșește. Sunt drumuri și căutări care duc mereu înainte, și toate ajung în același loc – la cimitir.

Mai puțin, poate, drumul către Turn. În cazul acesta, ka era posibil să-și arate adevărata față.

Băiatul, jertfa, cu chipul inocent și extrem de tânăr la lumina focului lor palid, adormise cu fasolea în față. Pistolarul îl acoperi cu pătura, după care se ghemui și se culcă și el.

3

ORACOLUL ȘI MUNȚII

i

Băiatul găsi oracolul și acesta aproape îl distruse.

Umbra unui instinct îl trezi pe pistolar în întunericul de catifea care căzuse peste ei la apus. Asta fusese când el și Jake ajunseseră la oaza de verdeață aproape dreaptă de deasupra primelor coline unduitoare. Până și mai jos, în zona aridă, unde se trudiseră și se luptaseră pentru fiecare metru sub soarele toropitor, le ajunsese la urechi sunetul greierilor care își frecau curtenitor piciorușele în verdeața perenă din crângurile de sălcii de deasupra lor. Pistolarul își păstrase calmul interior, iar băiatul încercase cel puțin să păstreze o mină neutră, și asta îl făcuse mândru pe pistolar. Însă Jake nu izbutise să-și ascundă frenezia din ochii albi și ficși, ochii unui cal ce simte miros de apă și e împiedicat să o ia la galop doar de lanțul subțire al minții stăpânului său; ca un cal ajuns în punctul în care doar înțelegerea, și nu pintenul, îl poate ține în frâu. Pistolarul intuia tânjirea lui Jake după neastâmpărul pe care sunetul greierilor îl stârnise în propriul său corp. Brațele sale păreau să caute șisturi în care să se zgârie, iar genunchii păreau să implore a fi sfâșiați în locuri multe, agonic.

Soarele îi lovi în moalele capului tot drumul; chiar și când la venirea apusului se transformă într-o bășică mare de-un roșu aprins, lumina lui răzbătu cu îndârjire prin despicătura dintre dealuri, în stânga lor, orbindu-i și preschimbând fiecare broboană de sudoare într-un spectru al durerii.

După aceea apăru iarba: la început doar tufișuri galbene care se agățau cu o forță incredibilă de solul arid unde ajungeau ultimele zăpezi topite. Ceva mai sus era pir, la început rar, apoi verde și des... apoi mirosul dulce al ierbii adevărate, amestecată cu timoftică și umbrită de primii brazi pitici. Acolo pistolarul văzu în umbre mișcarea unui lucru maroniu. Scoase pistolul, trase și doborî iepurele înainte ca Jake să apuce să strige, surprins. O clipă după aceea puse pistolul înapoi în toc.

– Aici, spuse pistolarul. În față iarba se îndesea într-o junglă de sălcii verzi șocantă la vedere după pustietatea arsă de soare a deșertului nesfârșit. Acolo trebuia să existe un izvor, poate mai multe, și ar fi fost și mai răcoare, însă era mai bine acolo, în loc deschis. Băiatul dăduse din el tot ce putuse da, iar în umbrele mai adânci ale crângului puteau fi lilieci-vampir. Aceștia puteau întrerupe somnul băiatului, indiferent cât de adânc ar fi fost, iar dacă liliecii erau vampiri, puteau amândoi să nu se mai trezească... cel puțin, nu în lumea aceasta.

Băiatul spuse:

– Aduc niște lemne.

Pistolarul zâmbi.

– Ba nu. Pune-te jos, Jake.

Oare cine vorbea așa? O femeie. Susan? Nu-și amintea. *Timpul e hoț de amintiri*: pe asta o știa. Asta era vorba lui Vannay.

Băiatul se așeză. Când se întoarse pistolarul, Jake dormea în iarbă. O călugăriță mare săvârșea abluțiuni pe o șuviță nărăvașă din capul băiatului. Pistolarul râse în barbă – prima dată după zeii știu cât timp – și aprinse focul și se duse după apă.

Jungla de sălcii era mai adâncă decât crezuse – și intimidantă în lumina slabă a apusului. Dar găsi un izvor bine păzit de broaște și brotaci. Umplu o ploscă... și se opri. Sunetele care vesteau noaptea trezeau în el o senzualitate tulbure, un sentiment pe care nici Allie, femeia cu care se culcase în Tull, nu izbutise să îl scoată la lumină – prea mult din timpul petrecut cu Allie fusese dedicat acțiunii. O punea pe seama bruștei schimbări orbitoare după deșert. După

atâția kilometri de pământ tasat și nefertil, moliciunea întunericului părea aproape decadentă.

Se întoarse în tabără și jupui iepurele în timp ce apa fierbea deasupra focului. Amestecând carnea de iepure cu ultima conservă de fasole reuși să facă o iahnie excelentă. Îl trezi pe Jake și se uită la el cum mănâncă: năuc, dar lacom.

– Mâine rămânem aici, spuse pistolarul.

– Dar omul pe care îl urmărești... preotul ăla...

– Nu-i preot. Și nu te îngrijora. Nu dispare el.

– De unde știi?

Pistolarul nu putu decât să scuture din cap. Intuiția lui era puternică... însă nu era o intuiție bună.

După masă, clăti cutiile din care mâncaseră (minunându-se din nou de risipa de apă pe care o făcea) și, când se întoarse cu fața, văzu că Jake adormise la loc. Pistolarul încercă de acum familiara senzație că i se umflă inima, senzație pe care n-o putea identifica decât cu Cuthbert. Cuthbert fusese de vârsta lui Roland, dar părea mult mai tânăr.

Mâna cu țigara îi căzu spre iarbă și azvârli chiștocul în foc. Se uită la țigară, la flacăra ei galbenă și clară, atât de curată, atât de diferită de felul în care ardea iarba-diavolului. Aerul era minunat, răcoros, și el se întinse cu spatele la foc.

Departe, prin despicătura care deschidea drumul spre munți, auzi glasul gros al tunetului veșnic. Dormi. Și visă.

ii

Susan Delgado, iubita lui, murea în fața ochilor săi. El privea, ținut de fiecare brat de câte un sătean, cu gâtul prins ca un câine într-o zgardă uriașă de fier ruginit. Nu așa se derulaseră lucrurile – el nici măcar nu fusese de față –, dar visele, nu-i așa, au o logică proprie.

Susan era pe moarte. Îi simțea mirosul părului în flăcări, auzea strigătele sătenilor de chartu rug. *Și vedea culoarea propriei lui furii. Susan, încântătoarea fată de la fereastră, fata călărețului. Cum zburase ea pe Povârniș, umbra ei fiind umbra calului și a fetei laolaltă, o creatură fabuloasă dintr-o poveste din bătrâni, ceva descătușat și liber! Cum zburaseră împreună prin porumb! Acum sătenii aruncau pănuși de porumb în ea și pănușii luau foc înainte să i se agațe în păr.* Chartu rug, chartu rug, *strigau ei, acești vrăjmași ai luminii și ai iubirii, și undeva vrăjitoarea râdea pe înfundate. Rhea, acesta era numele vrăjitoarei, și Susan se înnegrea în flăcări, pielea îi plesnea și...*

Și ce striga ea?

– Băiatul! striga ea. Roland, băiatul!

El se răsuci, trăgându-și după sine călăii. Zgarda îl smuci de gât și auzi sunetele gâtuite, gâjâite care ieșeau din propriul gâtlej. În aer plutea un miros dulce-revoltător de carne pe grătar.

Băiatul îl privea de sus, de la o fereastră de deasupra rugului funerar, aceeași fereastră la care Susan, cea care îl învățase să fie bărbat, stătuse odată și cântase vechile cântece: „Hey Jude" și „Pe drum în jos" și „Nesăbuită iubire". Se uita pe fereastră ca statuia unui sfânt de alabastru într-o catedrală. Ochii lui erau de marmură. În fruntea lui Jake fusese înfiptă o țepușă.

Pistolarul simți cum îi iese din adâncul stomacului strigătul gâtuit și sfâșietor care anunța începutul nebuniei sale.

– Nnnnnnnn...

iii

Simțind că-l arde focul, Roland strigă înfundat. Sări în șezut, în întuneric, încă simțind în jurul lui visul despre Mejis, strângându-l de gât ca zgarda pe care o purtase. Tot zvârcolindu-se, își aruncase o mână peste tăciunii aprinși

din vatră. Duse mâna la față, simțind visul cum se risipește, lăsând în urmă doar imaginea izbitoare a lui Jake, alb ca varul, un sfânt pentru demoni.

– *Nnnnnnn...*

Se uită cu ochi mari în jur la întunericul mistic al pâlcului de sălcii, cu ambele pistoale scoase din toc și gata să tragă. Ochii săi erau două crăpături mari în ultima sclipire a focului.

– *Nnnnnnn...*

Jake.

Pistolarul se ridică numaidecât și o rupse la fugă. Răsărise cercul trist al lunii și putea urmări pașii băiatului în rouă. Se aplecă pe sub primele sălcii, trecând prin pârâu, și urcă pe malul opus, alunecând pe pământul jilav (chiar și acum corpul lui se desfăta cu asta). Nuiele de salcie îl biciuiră peste față. Copacii erau mai groși acolo și luna era ascunsă vederii. Trunchiuri de copaci se înălțau în umbre prelungi. Iarba, acum înaltă până la genunchi, îl dezmierda, implorându-l parcă să încetinească pasul, să se bucure de răcoare. Să se bucure de viață. Ramuri moarte, pe jumătate uscate, se întindea după tibiile sale, după *cojones.* Se opri un moment, ridicând capul și mirosind în aer. Fantoma unei adieri îl ajută. Băiatul nu mirosea bine, desigur; nici unul dintre ei nu mirosea bine. Nările pistolarului se mișcară aidoma celor ale unei maimuțe. Izul mai tânăr, mai ușor al sudorii băiatului era vag, uleios, inconfundabil. Căzu peste o capcană de iarbă și mărăcini și crengi uscate, sprintă printr-un tunel format de crengile pleoștite ale sălciilor și sumaci. Lichenii îi loveau umerii ca niște mâini flasce de cadavru. Unii atârnau în cârcei gri, susurători.

Își croi drum printr-o ultimă baricadă de sălcii și ajunse într-un luminiș din care se vedeau stelele și vârful înalt al masivului muntos, strălucind la o altitudine imposibilă cu albeața unui craniu.

Acolo era un cerc de stânci negre, poziționate în picioare, care, în bătaia lunii, aducea cu o ireală capcană pentru animale. În centru era o masă de piatră... un altar. Extrem de vechi, se ridica din pământ pe un braț gros de bazalt.

Băiatul stătea înaintea lui, clătinându-se înainte și înapoi. Mâinile îi tremurau pe lângă corp de parcă le-ar fi străbătut descărcări de electricitate statică. Pistolarul îi strigă tăios numele și Jake răspunse cu acel nearticulat sunet de negare. Fața lui, o formă vagă, mânjită, aproape acoperită de umărul stâng al băiatului, părea deopotrivă îngrozită și exaltată. Și mai era ceva.

Pistolarul păși înăuntrul cercului și Jake strigă, dându-se înapoi și ridicând brațele în aer. Acum i se vedea bine fața. Pistolarul citi pe ea teamă și groază, amândouă luptându-se cu o plăcere chinuitoare.

Pistolarul se simți atins. Îl atinse spiritul oracolului, sucubul. Vintrele i se umplură pe dată de lumină, o lumină blândă și, totodată, dură. Simți că i se învârte capul, că i se îngroașă limba și că devine sensibilă până și la saliva care o înconjura.

Când scoase falca pe jumătate putredă din buzunarul în care o purtase încă de când o găsise la haltă, în bârlogul demonului-vorbitor, nu se gândi ce face. Nu se gândi, dar niciodată nu-l speriase să acționeze doar pe baza instinctului. Aceasta fusese întotdeauna cea mai bună și mai adevărată metodă a sa. Ținu rânjetul încremenit, preistoric al fălcii în fața ochilor săi, cu cealaltă mână întinsă rigid în față, cu arătătorul și degetul mic ridicate în străvechiul semn de alungare a deochiului.

Fiorul de senzualitate îi fu smuls din trup ca un cablu.

Jake strigă din nou.

Pistolarul se duse la el și ținu falca în fața ochilor hăituiți ai băiatului.

– Vezi asta, Jake – vezi-o foarte bine.

Ce primi ca răspuns fu un sunet lichid de agonie. Băiatul încercă să-și ferească privirea, dar nu reuși. Un moment păru că se va destrăma – mintal, dacă nu fizic. Apoi, dintr-odată, amândoi ochii i se dădură peste cap. Jake se prăbuși. Corpul lui căzu dezarticulat la pământ, o mână aproape atingând brațul de bazalt care susținea altarul. Pistolarul se lăsă într-un genunchi și îl ridică. Era uimitor de ușor după lungul lor marș prin deșert, la fel de deshidratat ca o frunză în luna noiembrie.

În jurul său, Roland simțea freamătul de furie și frustrare al prezenței care sălășluia în cercul de stânci – îi era luată prada. Odată ce pistolarul ieși din cerc, senzația de furie și frustrare se stinse complet. Îl duse pe Jake înapoi în tabără. Pe când ajunseră acolo, zvâcnetul inconștient al băiatului se transformase în somn adânc.

Pistolarul pregetă o clipă deasupra rămășițelor cenușii ale focului. Clarul de lună căzând peste chipul lui Jake îi aminti din nou de un sfânt într-o biserică, o puritate de alabastru cu totul neștiută. Îl îmbrățișă pe băiat și îl sărută cu buzele uscate pe obraz, știind că-l iubește. Ei bine, poate că nu era chiar așa. Poate că de fapt îl iubise pe băiat din prima clipă când în văzuse (cum i se întâmplase cu Susan Delgado) și doar acum se încumeta să recunoască faptul. Căci *era* un fapt.

Și avea impresia că aproape simte, undeva mai sus de ei, râsetul omului în negru.

iv

Jake, strigându-l: în felul acesta se trezi pistolarul. Îl legase bine pe Jake de unul dintre tufișurile rezistente din apropiere și băiatului îi era foame și era agitat. Judecând după soare, era aproape nouă treizeci.

– De ce m-ai legat? întrebă Jake cu indignare în vreme ce pistolarul desfăcea nodurile groase ale păturii. Nu aveam de gând să fug!

– Dar *chiar* ai fugit, spuse pistolarul și expresia de pe chipul lui Jake îl făcu să zâmbească. A trebuit să mă duc după tine. Umblai în somn.

– Da? Jake îl privea cu suspiciune. N-am mai făcut niciodată asta îna...

Pistolarul scoase imediat falca și o ținu înaintea feței lui Jake. Strâmbându-se și ridicând un braț, băiatul se feri de ea.

– Vezi?

Jake încuviință din cap, năuc.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu avem timp de palavre acum. Trebuie să plec o vreme. S-ar putea să fiu plecat toată ziua. Așa că ascultă la mine, băiete. E important. Dacă apune soarele și eu nu m-am întors...

Pe fața lui Jake scăpără teama.

– Mă părăsești!

Pistolarul îl privi și atât.

– Nu, zise Jake după un moment. Presupun că dacă voiai să mă părăsești, deja ai fi făcut-o.

– Vezi că gândești? Acum ascultă, și ascultă-mă foarte bine. Vreau să stai aici cât sunt plecat. Chiar aici, în tabără. Nu hoinări, nici chiar dacă asta ți se pare cea mai bună idee din lume. Și dacă te simți ciudat – în orice fel – ia osul ăsta și ține-l în mâini.

Trăsăturile lui Jake fură străbătute de ură și dezgust, amestecate cu uluire.

– N-aș putea. P... pur și simplu n-aș putea.

– Ba poți. S-ar putea să fii nevoit. Mai ales după miezul zilei. E important. S-ar putea să ai o stare de vomă sau să te doară capul când îl vei atinge prima dată, dar o să-ți treacă. Mă înțelegi?

– Da.

– Și o să faci ce-ți spun?

– Da, dar de ce trebuie să pleci? răbufni Jake.

– Trebuie, și basta.

Pistolarul surprinse încă o dată licărul fascinant al tăriei de oțel care se ascundea sub trăsăturile băiatului, o tărie la fel de enigmatică precum povestea pe care o spusese el despre orașul din care venea, un oraș în care clădirile erau atât de înalte, încât chiar zgâriau norii. Nu de Cuthbert îi amintea băiatul, ci mai degrabă de Alain, celălalt prieten apropiat al său. Alain era tăcut, nici pe departe înclinat spre grandilocvența lui Bert, și era de nădejde și netemător.

– Bine, spuse Jake.

Pistolarul așeză cu grijă falca pe pământ, lângă vestigiile focului, de unde rânjea în sus printre firele de iarbă ca o fosilă erodată ce a văzut lumina zilei după o noapte lungă de cinci mii de ani. Jake nu voia să se uite la ea. Era palid la față și îndurerat. Pistolarul se întrebă dacă i-ar ajuta cu ceva să-l adoarmă pe băiat și să-l chestioneze, apoi hotărî că ajutorul ar fi infim. Știa prea bine că spiritul din cercul de piatră era un demon și, totodată, foarte probabil un oracol. Un demon fără formă, doar un soi de strălucire sexuală neformată înzestrată cu darul profeției. Se întrebă în treacăt dacă nu era cumva sufletul Sylviei Pittston, femeia monumentală ale cărei îndoctrinări religioase duseseră la înfruntarea finală din Tull... dar nu. Nu ea. Stâncile din cerc erau străvechi. Sylvia Pittston era mic copil în comparație cu ființa care își făcuse sălaș acolo. Era bătrână... și vicleană. Însă pistolarul cunoștea foarte bine formele vorbirii și nu credea că băiatul va fi nevoit să folosească vraja fălcii. Vocea și mintea oracolului vor fi mult prea ocupate cu el. Pistolarul avea nevoie să afle unele lucruri, în pofida riscului... iar riscul era ridicat. Și totuși, deopotrivă pentru el și pentru Jake, avea o nevoie disperată să afle.

Pistolarul își desfăcu săculețul cu tutun și amestecă în el, împingând deoparte fâșiile de frunze uscate până ce dădu peste un obiect minuscul înfășurat într-o bucată de hârtie albă. Îl răsuci între degete pe care mult prea curând avea să le piardă și se uită absent către cer. Apoi îl desfăcu și ținu conținutul – o pilulă albă mică, cu marginile roase tare de când o purta cu el – în mână.

Jake privi pilula cu curiozitate.

– Ce-i aia?

Pistolarul scoase un râset scurt.

– Povestea pe care ne-o spunea Cort era că Vechii Zeii s-au pișat peste deșert și au dat naștere mescalinei.

Jake păru doar nedumerit.

– E un drog, explică pistolarul. Dar nu unul care te adoarme, ci unul care te trezește bine de tot pentru scurt timp.

– Ca LSD-ul, aprobă băiatul imediat și apoi păru nedumerit.

– Ce-i aia?

– Nu știu, recunoscu Jake. Mi-a ieșit pur și simplu pe gură. Cred că a venit de... știi tu, dinainte.

Pistolarul încuviință din cap, dar nu știa ce să creadă. Nu auzise niciodată ca mescalinei să i se spună LSD, nici chiar în cărțile vechi ale lui Marten.

– O să-ți dea dureri? întrebă Jake.

– Nu mi-a dat niciodată, răspunse pistolarul, conștient că evită adevărul.

– Nu-mi place.

– N-are importanță.

Pistolarul se lăsă pe vine în fața ploștii, luă o gură de apă și înghiți pastila. Ca de obicei, simți imediat o reacție în gură: părea inundată de salivă. Se așeză înaintea focului stins.

– Când își face efectul? întrebă Jake.

– Peste puțin timp. Nu vorbi.

Așa că Jake tăcu, privind cu îndoială nedisimulată cum pistolarul îndeplinește calm ritualul curățirii pistoalelor.

Și le puse înapoi în tocuri și spuse:

– Cămașa ta, Jake. Dă-o jos și dă-mi-o.

Cu reticență, Jake trase peste cap cămașa spălăcită, arătându-și pieptul costeliv, și i-o dădu lui Roland.

Pistolarul scoase un ac pe care îl avea petrecut în tivul lateral al jeanșilor și ață de la curea, dintr-o gaică de cartuș goală. Se puse să coasă o ruptură lungă de la o mânecă a cămășii băiatului. Când termină și-i dădu cămașa înapoi, simți că mescalina începuse să-și facă efectul – i se strângea stomacul și toți mușchii i se încordaseră puțin.

– Trebuie să plec, spuse el, ridicându-se în picioare. A venit timpul.

Băiatul dădu să se ridice și el, cu fața umbrită de îngrijorare, dar se lăsă înapoi jos.

– Ai grijă, spuse el. Te rog.

– Nu uita de falcă, zise pistolarul. Trecând pe lângă Jake, îi puse mâna pe cap și-i răvăși părul de culoarea porumbului. Gestul îi trezi un râset scurt. Zâmbind îngrijorat, Jake îl însoți cu privirea până când pistolarul dispăru în jungla de sălcii.

V

Pistolarul se îndreptă ferm spre cercul de stânci, oprindu-se doar cât să bea apă rece de la izvor. Își văzu reflexia în mica baltă mărginită de mușchi și frunze de nuferi și se privi un moment fascinat ca Narcis. Începea să simtă efectul drogului asupra minții sale: îi încetinea înlănțuirea de gânduri, părând în același timp să sporească implicațiile fiecărei idei și fiecărei fărâme de informație senzorială. Lucruri care până atunci fuseseră invizibile începeau să dobândească greutate și consistență. Ridicându-se înapoi în picioare, mai pregetă un moment și scrută desișul de sălcii împletite. Lumina soarelui cădea pieziș într-o jerbă aurie, prăfoasă, și, înainte să plece, urmări puțin jocul particulelor de praf și al altor lucruri mici plutitoare.

Drogul îl tulburase deseori: egoul lui era prea puternic (sau poate doar prea simplu) pentru a se putea bucura de eclipsarea și expunerea lui la o sumedenie de sentimente tandre – acestea îl gâdilau (și uneori îl scoteau din minți) aidoma atingerii mustăților unei pisici. Însă de această dată se simțea relativ calm. Asta era bine.

Păși în luminiș și intră direct în cerc. Se opri locului, lăsându-și mintea să hoinărească în voie. Da, senzațiile îl asaltau mai tare acum, mai cu viteză. Iarba striga verde la el; avea impresia că, dacă s-ar fi aplecat și și-ar fi plimbat mâna prin ea, când s-ar ridica ar fi avut degetele și palmele mânjite cu vopsea verde. Se opuse unui impuls insistent de a încerca experimentul.

Oracolul însă tăcea. Nici urmă de freamăt, sexual ori de altă natură.

Se duse la altar, rămase lângă el un moment. Acum îi era aproape imposibil să gândească într-un mod coerent. Își simțea dinții străini în gură, mici lespezi funerare înfipte într-un sol rozaliu, umed. Îl înconjura prea multă lumină. Se urcă pe altar și se întinse pe spate. Mintea îi devenea o junglă plină de stranii plante-gânduri pe care el nu le văzuse nicicând și existența cărora nici n-o bănuise, o junglă de sălcii crescută în jurul unui izvor de mescalină. Cerul era de apă și el atârna suspendat deasupra lui. Gândul acesta îi dădu o senzație vagă și neimportantă de vertij.

Îi veniră în gând două versuri dintr-o poezie veche, nu un cântecel de copii de data aceasta, nu; mama lui se temuse de droguri și de nevoia existenței lor (la fel cum se temuse de Cort și de nevoia existenței acelui bătăuș de băieți); versurile proveneau de la oamenii-manni de la nord de deșert; un clan încă trăia printre mașinării care de regulă nu funcționau... și care, uneori, când funcționau, mâncau oameni. Versurile se repetau iar și iar, amintindu-i (într-un fel incoerent specific fluxului de mescalină) de zăpada care cădea într-un glob de sticlă pe care îl avusese în copilărie, mistic și semi-ireal:

Acolo unde urma omului s-a pierdut,
Strop de iad, crâmpei de neștiut...

Copacii care atârnau deasupra altarului ascundeau fețe. El le privi cu o fascinație abstractă: colo era un dragon, verde și zvârcolindu-se, colo o driadă cu brațe de ramuri ademenitoare, colo un craniu viu plin de mâl. Fețe. Fețe.

Ierburile din luminiș prinseră brusc să se încline și să șfichiuiască.

Vin.

Vin.

Fiori vagi prin corp. Ce departe am ajuns, își spuse. De la iarba dulce în care stăteam întins alături de Susan pe Povârniș la asta.

Oracolul îl apăsă cu corpul ei, un corp alcătuit din vânt, un piept înmiresmat de iasomie, trandafir și caprifoi.

– Rostește-ți profeția, spuse el. Spune-mi ce am nevoie să știu.

Își simțea gura plină de metal.

Un suspin. Un sunet slab de plânset. Pistolarul își simți mădularul tare. Deasupra lui și dincolo de fețele dintre frunze vedea munții – impenetrabili și duri și plini de dinți.

Corpul se mișcă peste al său, luptându-se cu el. Își simți palmele strângându-se în pumni. Oracolul îi trimisese o viziune cu Susan. Deasupra lui era Susan, încântătoarea Susan Delgado, așteptându-l pe Povârniș, în coliba abandonată a unui văcar, cu părul revărsat pe spate și peste umeri. El întoarse capul, dar chipul ei îl urmări.

Iasomie, trandafir, caprifoi, fân vechi... mirosul iubirii. Iubește-mă.

– Rostește profeția, zise el. Rostește adevărul.

Te rog, se tângui oracolul. *Nu fi rece. E mereu așa de frig aici...*

Mâini care îl dezmierdau, îl excitau, îl înflăcărau. Îl trăgeau. Sus. Jos. O despicătură întunecată, parfumată. Umedă și caldă...

Nu. Uscată. Rece. Sterilă.

Ai un pic de milă, pistolarule. A, te rog, te implor! Milă!

Ție ți-ar fi milă de băiat?

Ce băiat? Nu știu nici un băiat. Nu de băieți am nevoie. O, te rog.

Iasomie, trandafir, caprifoi. Fân cu aroma-fantomă a trifoiului de vară. Ulei decantat din urne străvechi. Un desfrâu al trupului.

– După, spuse el. Dacă ce-mi spui este de folos.

Acum. Te rog. Acum.

Își lăsă mintea să se desfășoare către ea, antiteza unei emoții. Corpul care atârna deasupra lui încremeni și păru să strige. Între tâmplele sale se desfășură o luptă scurtă cu odgonul – gri și fibros, odgonul era mintea lui. Timp de câteva momente lungi nu se auzi nici un sunet, decât șuierul slab al respirației sale și adierea palidă care făcea fețele verzi din copaci să freamete, să facă semne din ochi și să se strâmbe. Nici o pasăre nu cânta.

Apăsarea ei slăbi. Din nou se auzi sunet de plâns cu suspine. Trebuia să acționeze repede, altfel ea îl va părăsi. A rămâne acum însemna atenuare; poate felul ei propriu de moarte. O simțea deja cum se răcește, retrăgându-se din cercul de stânci. Vântul unduia iarba într-un fel chinuitor.

– Profeția, zise el, iar apoi un substantiv și mai sumbru: Adevărul.

Un suspin ostenit, printre lacrimi. Aproape că i-ar fi putut arăta mila pe care o implora, dar... era Jake. Dacă mai întârzia puțin noaptea trecută, l-ar fi găsit pe Jake mort sau cu mințile furate.

Dormi, atunci.

– Nu.

Atunci, dormi iepurește.

Era periculos ce-i cerea ea, dar probabil și necesar. Pistolarul ridică ochii spre fețele dintre frunze. Pentru amuzamentul său, acolo era în desfășurare un joc. Înaintea sa răsăreau și dispăreau lumi. Imperii se clădeau peste nisipuri sclipitoare, unde mașinării trudeau la nesfârșit cu o abstractă frenezie electronică. Imperii intrau în declin, se prăbușeau, răsăreau din nou. Roți care se învârtiseră cu o mișcare tăcută, lichidă, își încetineau rotația, începeau să scârțâie, începeau să țipe, se opreau. Pe străzi concentrice, sub ceruri întunecate pline de stele ca o pătură de bijuterii reci, nisipul gâtuia jgheaburile din oțel inoxidabil. Și peste toate acestea sufla un vânt al schimbării, aducând cu el mirosul de scorțișoară al sfârșitului de octombrie. Pistolarul asistă cum lumea mergea mai departe.

Și adormi iepurește.

Trei. Acesta este numărul sorții tale.

Trei?

Da, trei este un număr mistic. Trei stă în miezul căutării tale. Alt număr vine mai târziu. Acum, numărul este trei.

Care trei?

„Vedem incomplet, și astfel oglinda profeției se întunecă."

Spune-mi ce poți.

Primul este tânăr, are păr tuciuriu. E în pragul jafului și al crimei. L-a infestat un demon. Numele demonului este HEROINĂ.

Ce demon e ăsta? Nu-l cunosc, nu-l cunosc nici din lecțiile învățătorului meu.

„Vedem incomplet, și astfel oglinda profeției se întunecă." Există alte lumi, pistolarule, și alți demoni. Apele acestea sunt adânci. Uită-te după uși. Uită-te după trandafiri și după ușile negăsite.

Al doilea?

Ea vine pe roți. Altceva nu văd.

Al treilea?

Moarte... dar nu pentru tine.

Omul în negru? El unde este?

Aproape. Vei vorbi cu el curând.

Despre ce vom vorbi?

Turnul.

Băiatul? Jake?

...

Spune-mi despre băiat!

Băiatul este poarta ta spre omul în negru. Omul în negru este poarta ta spre cei trei. Cei trei sunt calea ta spre Turnul Întunecat.

Cum? Cum e posibil? De ce trebuie să fie așa?

„Vedem incomplet, și astfel oglinda..."

Blestemată să fii.

Nu m-a blestemat nici un Dumnezeu.

Nu mă persifla, Arătare.

...

Cum să-ți spun, atunci? Curvă stelară? Târfa Vânturilor?

Unii trăiesc cu iubirea care vine în aceste locuri străvechi... chiar și în aceste vremuri triste și rele. Unii, pistolarule, trăiesc cu sânge. Chiar și cu sângele băieților tineri, am înțeles.

Nu poate fi el cruțat?

Ba da.

Cum?

Încetează, pistolarule. Ridică tabăra și ia-o spre nord-vest. În nord-vest încă este nevoie de oameni care trăiesc după legea glonțului.

Am jurat pe armele tatălui meu și pe trădarea lui Marten.

Marten nu mai este. Omul în negru i-a mâncat sufletul. Asta știi.

Am jurat.

Atunci, soarta ți-e pecetluită.

Fă ce vrei cu mine, stricato.

vi

Ardoare.

Umbra se legănă deasupra lui, îl învălui. Imediat, simți un extaz întrerupt doar de o galaxie de durere – surdă și luminoasă ca niște aștri ancestrali deveniți roșii din pricina declinului. În punctul culminant al cuplării lor, i se arătară, nepoftite, chipuri: Sylvia Pittston, Alice, femeia din Tull, Susan; zeci de altele.

Și-n cele din urmă, după o veșnicie, o împinse departe de sine, recăpătându-și controlul minții, sleit de vlagă și dezgustat.

Nu! Nu ajunge! Nu...

– Lasă-mă în pace, zise pistolarul. Se ridică în fund și fu cât pe ce să cadă de pe altar, dar își găsi echilibrul. Ea îl atinse cu fereală

(*caprifoi, iasomie, dulce ulei de trandafir*)

și el o împinse cu violență, căzând în genunchi.

Clătinându-se, își croi drum spre perimetrul cercului. Se împletici afară din el, simțind cum i se ia de pe umeri o povară uriașă. Lăcrimând și cutremurându-se, trase aer în piept. Aflase oare destule pentru a se justifica

sentimentul acela de pângărire? Nu știa. Cu timpul, bănuia, va ști. Îndepărtându-se, o simți cum stă acolo, la zăbrelele închisorii ei, privindu-l cum o părăsește. Pistolarul se întrebă cât va mai trece până când altcineva va traversa deșertul și o va găsi, înfometată și însingurată. Preț de un moment se simți copleșit de tot ceea ce poate aduce timpul.

vii

– Ți-e rău!

Când pistolarul ajunse în tabără ieșind împleticit dintre ultimii copaci, Jake se ridică repede în picioare. Stătuse ghemuit lângă vestigiile focului mic, cu falca pe genunchi, rozând neconsolat oasele de iepure.

Acum o luă la fugă spre pistolar cu o expresie de neputință pe chip care îl făcu pe Roland să simtă toată greutatea hâdă a unei viitoare trădări.

– Nu, spuse el. Nu mi-e rău. Sunt doar obosit. Frânt. Gesticulă absent spre falcă. Poți renunța la aia, Jake.

Băiatul o aruncă repede și violent, ștergându-și după aceea mâinile pe cămașă. Buza lui de sus se ridică și căzu într-un gest de scârbă care, credea pistolarul, era perfect inconștient.

Pistolarul se așeză – aproape căzu la pământ – simțind că-l dor încheieturile și că are mintea încleiată, sleită: neplăcutul efect remanent al mescalinei. Și dinspre vintre simțea o durere surdă. Își rulă o țigară cu o lentoare calculată, instinctuală. Jake privi. Pistolarul încercă apoi un neașteptat impuls de a-i vorbi băiatului dan-dinh, de a-i spune tot ce aflase, dar abandonă gândul, îngrozit. Se întrebă dacă o parte din el – mintea sau sufletul – nu cumva se dezintegra. Să-și deschidă mintea și inima poruncii unui copil? Era o idee nebunească.

– La noapte dormim aici. Mâine începem să urcăm. Mai târziu o să mă duc să văd dacă reușesc să vânez ceva pentru cină. Trebuie să ne adunăm forțele. Acum trebuie să dorm. Bine?

– Sigur. Fă cum te taie capul.

– Nu te înțeleg.

– Fă ce vrei.

– A! făcu pistolarul, încuviințând din cap, și se întinse. *Să fac cum mă taie capul*, își spuse. *Cum mă. Taie capul.*

Când se trezi, umbrele erau lungi peste iarba micului luminiș.

– Fă focul, îi spuse lui Jake și-i aruncă amnarul său. Știi să-l folosești?

– Da, așa cred.

Pistolarul se îndreptă spre pâlcul de sălcii și apoi se opri la auzul vocii băiatului. Împietri locului.

– Întunericul scânteie, unde-i al meu părinte? murmură băiatul și pistolarul auzi sunetul ascuțit al amnarului: *cicl-cicl-cicl.* Semăna cu strigătul unei mici păsări mecanice. Aici mă voi întinde? Aici noaptea se încheie? Ai milă și un foc aprinde.

Le-a auzit de la mine, gândi pistolarul, nicidecum surprins să descopere că s-a făcut tot piele de găină și că mai are puțin până să tremure ca un câine plouat. *Le-a auzit de la mine, cuvinte pe care nici nu-mi amintesc să le fi spus, și aș fi în stare să divulg astfel de cuvinte? A, Roland, ai fi tu-n stare să divulgi un adevărat firet ca acesta într-o lume tristă, răsfirată? Ar putea ceva justifica asta?*

Nu-s decât niște cuvinte.

Aha, da-s cuvinte vechi. Cuvinte bune.

– Roland? strigă băiatul. Te simți bine?

– Mdie, zise el țâfnos și simți în nări vag miros de fum. Ațâțat-ai focul.

– Da, spuse simplu băiatul și Roland nu trebui să se întoarcă pentru a ști că Jake zâmbea.

Pistolarul o luă din loc și porni spre stânga, de data aceasta ocolind pâlcul de sălcii. Într-un loc unde spațiul se deschidea într-o costișă acoperită cu

iarbă, păși înapoi în umbre și rămase tăcut. Departe și clar, auzea pârâitul focului pe care îl aprinsese Jake în vechea vatră. Sunetul îl făcu să zâmbească.

Rămase nemișcat vreme de zece minute, cincisprezece, douăzeci. Apărură trei iepuri și, odată ajunși la loc liber, pistolarul scoase pistolul. Îi răpuse, îi jupui, îi evisceră și-i duse înapoi în tabără. Jake pusese apă deasupra flăcărilor mici și aceasta deja aburea.

Pistolarul încuviință din cap spre el.

– Bine lucrat.

Jake se roși de bucurie și-i dădu înapoi amnarul fără nici o vorbă.

Cât îi luă tocanei să se facă, pistolarul profită de ultimele raze de lumină a zilei pentru a se întoarce în pâlcul de sălcii. În apropierea primului izvor începu să taie cârceii groși care creșteau pe malul mlăștinos al apei. Mai târziu, pe când în vatră aveau să mai ardă doar tăciunii și Jake avea să doarmă, voia să împletească din ei frânghii ce le-ar fi putut fi de-un oarecare folos mai târziu. Intuiția îi spunea însă că urcușul nu urma să fie unul deosebit de dificil. Simțea că la suprafața lucrurilor acționează ka și asta nu i se mai părea ceva ciudat.

Ducând cârceii înapoi unde aștepta Jake, îi picurară sevă verde peste mâini.

Se treziră la revărsatul zorilor și, într-o jumătate de oră, terminară de strâns lucrurile. Pistolarul spera să mai împuște un iepure în pajiștea, unde ieșeau să se hrănească, dar timpul era limitat și nici un iepure nu se făcu văzut. Bocceaua lor cu mâncare era acum atât de mică și de ușoară, încât Jake o putea căra fără efort. Prinsese puteri băiatul acesta; se vedea cu ochiul liber.

Pistolarul ducea apa proaspăt luată de la unul dintre izvoare. Își înfășură cele trei frânghii în jurul mijlocului. Ocoliră de departe cercul de stânci (pistolarul se temea că băiatul va simți din nou teamă, dar când trecură pe deasupra lui pe o terasă stâncoasă, Jake îi aruncă doar o privire fugară și apoi se uită la o pasăre care plana contra vântului). Nu peste mult timp, copacii începură

să piardă din înălțime și desime. Trunchiurile erau răsucite și rădăcinile păreau să se lupte cu pământul într-o vânătoare acerbă după umiditate.

– Totul e atât de vechi, spuse Jake posomorât când făcură un popas de odihnă. Nu este nimic tânăr pe lumea asta?

Pistolarul zâmbi și-l împunse cu cotul pe Jake.

– Ești tu, spuse.

Jake răspunse cu un surâs șters.

– Va fi greu să urcăm?

Pistolarul se uită la el cu curiozitate.

– Munții sunt înalți. Tu nu crezi că va fi greu să urcăm?

Jake îi întoarse privirea, cu ochii înnegurați, nedumeriți.

– Nu.

Merseră mai departe.

viii

Soarele urcă la zenit și păru să rămână acolo mai puțin ca oricând în timpul traversării deșertului, după care începu să coboare, redându-le umbrele. Din terenul înclinat ieșeau praguri de stânci ca brațele unor uriașe fotolii îngropate sub pământ. Iarba pitică deveni galbenă și uscată. La un moment dat, în cale le ieși o crevasă adâncă, aidoma unui horn, ei urcară un versant mic de piatră golașă pentru a-l ocoli pe sus. Granitul străvechi cedase dând naștere unui fel de trepte și, după cum intuiseră amândoi, începutul urcușului, cel puțin, era ușor. Se opriră în vârf, pe o escarpă lată de un metru și jumătate, și se uitară îndărăt către deșertul care se încovoia în jurul zonei muntoase ca o imensă labă galbenă. În depărtare scânteia spre ei ca un scut alb orbitor și se pierdea în valuri palide de căldură degajată. Pe pistolar îl cuprinse o uimire vagă amintindu-și că lipsise puțin ca acel deșert să-i ia viața. De unde stăteau

ei, din nou la răcoare, deșertul părea fără-ndoială spectaculos, însă nu mortal. Reveniră la ale lor: urcușul – cățăratul peste puzderia de stânci desprinse din munte și urcatul pe vine pe pantele stâncoase încrustate cu licăriri de cuarț și mică.

Stânca era caldă, plăcută la atingere, însă aerul era evident mai rece. După-amiază târziu, pistolarul auzi sunet îndepărtat de tunet. Linia munților ascundea însă vederii ploaia de pe cealaltă parte.

Când umbrele începură să devină purpurii, își făcură bivuac sub streașina unei stânci proeminente. Pistolarul ancoră pătura sus și jos, încropind un soi de pavilion. Se așezară în deschizătura lui și priviră cum cerul întindea o manta peste lume. Jake își legăna picioarele deasupra hăului. Pistolarul își rulă țigara de seară și-i aruncă băiatului ocheade mucalite.

– Să nu te răsucești în somn, spuse el, că s-ar putea să te trezești în iad.

– Bine, răspunse Jake cu seriozitate. Mama spune...

Se întrerupse.

– Ce spune ea?

– Că dorm ca un mort, încheie Jake.

Se uită la pistolar, care văzu că băiatului îi tremurau buzele cum se străduia să-și înghită lacrimile – *doar un băiat*, își spuse el, și îl lovi durerea, pioletul care ți se implântă în frunte când bei prea multă apă rece. *Doar un băiat. De ce?* Aiurea întrebare. Când un băiat rănit la trup ori spirit îi punea această întrebare lui Cort, acel vechi și târșâit „motor de luptă" a cărui datorie era să-i învețe pe fiii pistolarilor elementele de bază a ceea ce trebuiau ei să știe, Cort răspundea: *„De ce sunt" două litere ale alfabetului și nimic altceva... nu te interesează pe tine de ce, tu ridică-te numa', mucosule! Ridică-te! Ziua e tânără!*

– De ce sunt aici? întrebă Jake. De ce am uitat totul dinainte?

– Pentru că omul în negru te-a adus aici, zise pistolarul. Și datorită Turnului. Turnul se află într-un fel de... nex al puterii. În timp.

– Nu înțeleg asta!

– Nici eu, spuse pistolarul. Dar se întâmplă ceva. Se întâmplă doar în timpul meu. „Lumea a mers mai departe", spunem... întotdeauna am spus. Dar

acum merge mai departe mult mai repede. S-a întâmplat ceva cu timpul. Se înmoaie.

Rămaseră tăcuți. O adiere slabă, dar tăioasă, îi ciupi de picioare. Undeva scoase un *vuuuu* cavernos în fisura dintr-o stâncă.

– Tu de unde vii? întrebă Jake.

– Dintr-un loc care nu mai există. Cunoști Biblia?

– Iisus și Moise. Sigur.

Pistolarul zâmbi.

– Așa e. Pământul mea avea un nume biblic – Noul Canaan, se numea. Pământul unde curge lapte și miere. În Canaan din Biblie se spune că existau struguri atât de mari, încât oamenii trebuiau să-i transporte pe sănii. La noi nu creșteau atât de mari, dar era un pământ roditor.

– Am auzit de Ulise, zise Jake timid. E și el din Biblie?

– Poate, spuse pistolarul. N-am studiat-o niciodată cu de-amănuntul, așa că nu pot fi sigur.

– Dar ceilalți... prietenii tăi...

– Alții nu mai sunt, spuse pistolarul. Eu sunt ultimul.

O lună mică și sfrijită începu să se ridice pe cer, aruncându-și privirea zgârcită peste învălmășeala de stânci unde stăteau ei.

– Era frumoasă? Țara ta... pământul tău?

– Era frumoasă, zise pistolarul. Erau câmpii și păduri, și râuri, și ceață dimineața. Dar acestea sunt doar drăguțe. Mama obișnuia să spună că singura frumusețe adevărată stă în ordine și iubire și lumină.

Jake scoase un sunet nedefinit. Pistolarul fumă și se gândi la cum fusese – nopțile din uriașa sală centrală, sute de siluete bogat înveșmântate executând pașii lenți și egali ai valsului sau mișcările mai iuți și imponderabile ale *pol-kăi*, Aileen Ritter la brațul lui, cea pe care bănuia că părinții o aleseseră pentru el, o fată cu ochii mai strălucitori ca orice nestemată, lumina becurilor cu abajur de cristal răsfrângându-se în părul proaspăt coafat al curtezanelor și al iubiților lor cinici. Sala era uriașă, o insulă de lumină fără vârstă, asemenea

întregii Regiuni Centrale, care era alcătuită din aproape o sută de castele de piatră. Trecuseră ani fără număr de când o văzuse ultima oară și, plecând pentru data cea din urmă, Roland suferise când întorsese ochii de la ea și pornise în căutarea omului în negru. Chiar și atunci zidurile erau căzute, în curți crescuseră buruieni, liliecii se cuibăriseră printre grinzile mari ale sălii centrale, iar în galerii reverberau șoaptele și fâlfâitul moale al rândunicilor. Terenurile unde Cort îi învățase să tragă cu arcul și cu pistolul și șoimăritul se uscaseră și căzuseră pradă timofticii și plantelor sălbatice. În bucătăria uriașă unde Hax își desfășurase odinioară activitatea învăluit în aburi și arome își făcuse sălaș o colonie de Mutanți Leneși care se uitau la el din întunecimea necruțătoare a cămărilor și de la umbra pilaștrilor. Aburul cald îmbibat cu izurile înțepătoare de carne de porc și vită prăjită se preschimbase în umezeala cleioasă a mușchilor. Gigantice ciuperci otrăvitoare albe creșteau în colțuri, unde nici chiar Mutanții Leneși nu îndrăzneau să-și facă culcuș. Uriașul chepeng de stejar al pivniței de la demisol stătea deschis și de acolo ieșea cel mai înțepător miros dintre toate, o miasmă ce părea să exprime cu o fermitate incontestabilă toate evidențele dezintegrării și descompunerii: izul pestilent al vinului transformat în oțet. Nu-i fusese greu să întoarcă fața către sud și să lase toate acestea în urmă – dar îl duruse sufletul.

– A avut loc un război? întrebă Jake.

– Și mai bine, zise pistolarul și aruncă ultimul tăciune fumegând al țigării. A avut loc o revoluție. Am câștigat toate bătăliile și am pierdut războiul. Nimeni n-a câștigat războiul, decât poate doar necrofagii. Ani la rând după aceea trebuie că au avut hrană din belșug.

– Îmi doresc să fi trăit acolo, spuse Jake meditativ.

– Chiar așa?

– Da.

– E timpul de culcare, Jake.

Băiatul, acum doar o umbră palidă, se întoarse pe o parte și se încovrigă acoperit neglijent cu pătura. Pistolarul rămase să vegheze asupra lui vreme

de o oră poate, abandonat gândurilor sale nesfârșite, reci. Era lucru nou pentru el să mediteze în felul acesta, un lucru suav într-un fel melancolic, însă tot fără vreo valoare practică: altă soluție în privința lui Jake în afara celei oferite de Oracol nu exista –, iar să se întoarcă din drum era pur și simplu imposibil. Poate că situația avea o doză de tragism, dar pistolarul nu vedea asta; el vedea doar predestinarea care fusese întotdeauna prezentă. Și, până la urmă, firea sa mai naturală își reintră în drepturi și el dormi adânc, fără vise.

ix

A doua zi, continuându-și drumul spre V-ul strâns al trecătorii dintre munți, urcușul deveni mai anevoios. Pistolarul înaintă încet, nesimțind pe mai departe nevoia de-a se grăbi. Roca moartă de sub picioarele lor nu păstra nici o urmă a omului în negru, dar pistolarul știa că acesta trecuse pe acolo înaintea lor – și nu doar după traiectoria urcării sale atunci când el și Jake îl zăriseră, minuscul ca o insectă, de pe colinele de la poalele muntelui. Mirosul lui era imprimat în fiecare pală descendentă de aer rece. Era o miasmă uleioasă, sardonică, la fel de amară pentru nas ca duhoarea ierbii-diavolului.

Lui Jake îi crescuse părul și i se ondula ușor la baza gâtului său ars de soare. Urca îndârjit, mișcându-se cu pași siguri și fără vreo urmă aparentă de agorafobie atunci când traversau hăuri ori escaladau pereți proeminenți. Deja de două ori ajunsese sus în locuri pe care pistolarul nu le-ar fi putut atinge și ancorase o frânghie, așa încât pistolarul să se poată cățăra cu forța brațelor.

A doua zi dimineața trecură printr-un crâmpei umed și rece de nor care ascundea vederii povârnișurile de sub ei. Petice de zăpadă aspră, granulată începură să apară la adăpostul unora dintre crăpăturile mai adânci de stâncă. Scânteia asemenea cuarțului și textura ei era uscată precum nisipul. În acea după-masă, în unul dintre aceste petice de zăpadă dădură peste o singură

amprentă de picior. Jake o privi îndelung cu o fascinație încordată, apoi ridică înspăimântat ochii, de parcă s-ar fi așteptat să-l vadă pe omul în negru prinzând contur în propria-i urmă de pas. Pistolarul îl atinse atunci pe umăr și arătă înainte.

– Du-te. Se scurge ziua.

Mai târziu, la ultima rază de lumină a zilei, ridicară tabăra pe o terasă largă și dreaptă la nord-est de despicătura care pătrundea pieziș până în inima munților. Aerul era glacial; își vedeau aburii respirației, iar sunetul lichid al tunetului în strălucirea roș-purpurie a apusului era ireal, puțin nepământean.

Pistolarul crezu că băiatul va începe să-i pună întrebări, dar nu primi nici una din partea lui. Jake adormi aproape imediat. Pistolarul îi urmă exemplul. Îl visă din nou pe Jake în chip de înger din alabastru cu un piron înfipt în frunte. Se trezi icnind, simțind în plămâni gustul rarefiat al aerului de la acea altitudine. Jake dormea alături de el, dar nu avea un somn liniștit; se zvârcolea și bolborosea, luptându-se cu propriile fantome. Pistolarul se întinse încet la loc și dormi din nou.

X

La o săptămână după ce Jake văzu urma de pas, dădură ochii cu omul în negru preț de un moment scurt. În acea clipă, pistolarul simți că aproape înțelege influența Turnului însuși, căci acel moment păru să se întindă la infinit.

Continuară spre sud-est, ajungând la un punct aflat probabil la jumătatea ciclopicului lanț muntos, și tocmai când înaintarea părea pe cale să devină cu adevărat dificilă pentru prima dată (deasupra lor, parcă întinzându-se în afară, pragurile reci și aflorimentele golașe îi dădeau pistolarului un sentiment neplăcut de contravertij), începură să coboare din nou pe marginea unei trecători înguste. O potecă care șerpuia în unghiuri drepte îi duse pe fundul

unui canion unde un pârâu înghețat la mal curgea înspumat și tulbure cu o forță năvalnică dinspre regiuni și mai înalte.

În acea după-masă băiatul se opri și se uită înapoi la pistolar, care se oprise să se spele pe față în pârâu.

– Îi simt mirosul, zise Jake.

– Și eu.

Înaintea lor, muntele își prezenta ultima baricadă – un zid de granit uriaș și imposibil de trecut, care urca printre nori spre infinit. Din clipă în clipă, pistolarul se aștepta ca un meandru al pârâului să-i aducă în fața unei cascade înalte și a insurmontabilei netezimi a stâncii – fundătură. Însă aerul avea acolo acel straniu efect de lupă obișnuit pentru locurile înalte, și mai trecu o zi până să ajungă la uriașul zid de granit.

Pistolarul reîncepu să simtă atracția anticipării, sentimentul că în sfârșit are totul în mână. Mai trecuse prin asta – de multe ori – și, cu toate acestea, tot trebui să se împotrivească dorinței de a grăbi pasul.

– Stai!

Băiatul se oprise brusc. În fața lor, râul făcea o cotitură bruscă; apele lui bolboroseau și făceau spume pe după umărul erodat al unui gigantic bolovan de calcar. Toată acea dimineață, cum canionul se îngusta, ei se aflaseră în umbra munților.

Jake tremura violent și se albise la față.

– Ce este?

– Hai să ne întoarcem, șopti băiatul. Hai să ne întoarcem repede.

Chipul pistolarului rămase împietrit.

– Te rog?

Băiatul era tras la față și bărbia îi tremura din pricina unei agonii reprimate. Prin stratul gros de piatră auzeau totuși tunetul – constant aidoma unor mașinării în adâncul pământului. Fâșia de cer pe care o puteau vedea dobândise și ea deasupra lor un cenușiu gotic, clocotitor, în vreme ce curenți calzi și reci se întâlneau și intrau în conflict.

– Te rog, *te rog*.

Băiatul ridică un pumn, vrând parcă să-l lovească pe pistolar în piept.

– Nu.

Pe chipul băiatului se întipări mirarea.

– O să mă omori. El m-a omorât prima dată și o tu să mă omori de data asta. *Și cred că tu știi asta.*

Pistolarul simți minciuna pe buze, apoi o rosti:

– N-o să pățești nimic. Și o minciună și mai mare: O să am grijă de tine.

Jake se făcu pământiu la față și altceva nu mai spuse. Fără tragere de inimă, întinse o mână și el și pistolarul ocoliră așa, mână în mână, cotul pârâului. De cealaltă parte dădură ochii cu acel ultim zid drept și cu omul în negru.

Stătea la nu mai mult de șase metri deasupra lor, chiar în dreapta cascadei care se revărsa dintr-o gaură uriașă din peretele de stâncă. Un vânt nevăzut îi flutura roba cu glugă. Într-o mână ținea un toiag. Pe cealaltă o ținea întinsă spre ei într-un gest persiflant de bun-venit. Semăna cu un profet și, sub cerul acela învolburat, suit pe pragul acela de piatră, semăna cu un profet al apocalipsei care vorbea pe vocea lui Ieremia.

– Pistolarule! Ce bine împlinești tu vechile profeții! O zi bună, și-o zi bună, și-o zi bună!

Râse și înclină din cap, sunetul reverberând peste urletul apei în cădere.

Fără să fi stat pe gânduri, pistolarul scosese pistoalele. Băiatul tremura în spatele lui, la dreapta, o umbră mică.

Roland trase de trei ori până să poată câștiga controlul mâinilor sale trădătoare – ecourile se loviră pe tonuri de bronz în pereții văii stâncoase care se înălța în jurul lor, peste sunetul vântului și al apei.

Deasupra capului omului în negru explodă un nor din praf de granit; un al doilea explodă în stânga glugii lui; un al treia în dreapta. Rată cu brio toate cele trei încercări.

Omul în negru râse – un râset amplu, robust, care păru să rivalizeze cu ecoul tot mai slab al focurilor de armă.

– Atât de ușor ești dispus să-ți ucizi toate răspunsurile, pistolarule?

– Coboară, zise pistolarul. Fă ce te rog și-o să avem toate răspunsurile din lume.

Din nou râsetul acela monumental, batjocoritor.

– Nu de gloanțele tale mă tem, Roland. Ceea ce înțelegi tu prin răspunsuri, asta mă sperie.

– Coboară.

– O să vorbim de partea cealaltă, cred, zise omul în negru. De partea cealaltă vom ține sfat mare și vom schimba-ndelung palavre.

Ochii lui scăpărară spre Jake și adăugă:

– Doar noi doi.

Cu un strigăt scurt și tânguit, Jake își întoarse privirea de la el și omul în negru se răsuci, roba sa rotindu-se în aerul cenușiu ca o paletă de elice. Dispăru în despicătura din stâncă pe unde apa țâșnea cu forță maximă. Îndârjit, pistolarul făcu un efort de voință și nu trimise un glonț după el – *atât de ușor ești dispus să-ți ucizi toate răspunsurile, pistolarule?*

Se auzea doar sunetul vântului și al apei, un sunet care exista în acel loc al pustiirii de o mie de ani. Și totuși omul în negru stătuse acolo. La doisprezece ani după ce îl zărise ultima dată, Roland îl văzuse iar de aproape, vorbise cu el. Și omul în negru râsese.

De partea cealaltă vom ține sfat mare și vom schimba-ndelung palavre.

Tremurând din tot corpul, băiatul ridică ochii spre el. Un moment, pistolarul văzu chipul lui Allie, fata din Tull, suprapus peste al lui Jake, cicatricea de pe frunte părând o acuzație mută, și simți un dispreț sălbatic față de amândoi (abia mult mai târziu avea să-i treacă prin gând că deopotrivă cicatricea de pe fruntea lui Alice și pironul pe care îl văzuse în vis înfipt în fruntea lui Jake se aflau în același loc). Jake probabil că intuise o fărâmă din gândul acesta; din gâtul lui scăpă un geamăt. Apoi își răsuci buzele și întrerupse sunetul. Avea trăsăturile unui bărbat adevărat; poate, cu timpul, avea să devină un pistolar în legea lui.

Doar noi doi.

Pistolarul simți o sete mare și netrebnică într-un ungher adânc și neștiut al corpului său, acolo unde nici un strop de apă ori vin nu putea ajunge. Lumi întregi se cutremurau la doar câțiva centimetri de degetele sale și, într-un fel instinctiv, el se străduia să nu se lase influențat, știind mult prea bine că o asemenea străduință este deșartă și că așa va fi mereu. În cele din urmă exista doar ka.

Era ora prânzului. Ridică privirea, lăsând lumina slabă și schimbătoare a zilei să cadă pentru ultima dată peste mult prea vulnerabilul soare al propriei sale virtuți. *Nimeni nu plătește vreodată prețul trădării în argint*, își spuse. *Prețul oricărui fel de trădare trebuie achitat mereu în sânge.*

– Vino cu mine sau rămâi, zise pistolarul.

Băiatul răspunse la aceasta cu un rictus crispat și lipsit de umor – rictusul tatălui său, de-ar fi știut măcar asta.

– Și nu voi păți nimic dacă rămân, spuse el. Mă voi descurca de unul singur, aici, în munți. O să vină cineva să mă salveze. Vor avea prăjituri și sandvișuri. Și cafea la termos. Tu ce crezi?

– Vino cu mine sau rămâi, repetă pistolarul și simți că se petrece ceva în mintea sa. O decuplare. Acela fu momentul în care silueta mică dinaintea lui încetă să mai fie Jake și deveni un simplu băiat, o impersonalitate ce trebuie mutată și folosită.

Ceva strigă în încremenirea vântoasă; auziră amândoi, el și băiatul.

Pistolarul începu să urce și după un moment veni și Jake. Împreună se cățărară pe stânca rostogolită lângă cascada rece și oțelită și stătură acolo unde omul în negru stătuse înaintea lor. Și împreună intrară acolo unde acesta dispăruse. Îi înghiți întunericul.

4

MUTANȚII LENEȘI

i

Pistolarul îi vorbea încet lui Jake, pe o voce cu inflexiunile cuiva care vorbește în somn:

– Eram trei în noaptea aceea: Cuthbert, Alain și eu. Nu ar fi trebuit să ne aflăm acolo, pentru că nici unul dintre noi nu ieșise din copilărie. Purtam încă scutece, cum se spunea. Dacă eram prinși, Cort ne-ar fi jupuit din cap până-n picioare. Dar n-am fost prinși. Cred că nici ceilalți care o făcuseră înaintea noastră nu fuseseră prinși. Băieții trebuie să încerce pantalonii taților lor în secret, să se privească în oglindă și apoi să-i agațe la loc pe umeraș; așa a fost. Tatăl se preface că nu observă felul nou în care sunt agățați pantalonii sau urmele mustăților din cremă de ghete care le-au rămas sub nas. Înțelegi?

Băiatul nu spuse nimic. Tăcea de când lăsaseră lumina zilei în urmă. Pistolarul, pe de altă parte, vorbise agitat, grăbit, pentru a umple tăcerea. Nu se uitase înapoi la lumină când intraseră în lumea de sub munți, însă băiatul se uitase. Pistolarul citise apusul zilei în oglinda blândă a obrazului lui Jake: când vag trandafiriu, când alb ca spuma laptelui, când vesperal ca ultima lumină a serii, când nimic. Pistolarul aprinsese o lumină falsă și merseseră mai departe.

În cele din urmă, își făcură tabără. Nici un ecou al omului în negru nu ajungea la ei. Poate că și el se oprise să se odihnească. Sau poate își continua drumul plutind fără nevoie de lumină prin încăperi obscure.

– Cadrilul Nopții de Semănare – Commala, îi spuneau unii dintre bătrâni, după cuvântul pentru orez – se ținea o dată pe an în Sala Mare, continuă pistolarul. Numele întreg era Sala Străbunilor, dar pentru noi era simplu Sala Mare.

La urechi le ajungea sunet de apă care picură.

– Un rit de curtare, așa cum este cu siguranță orice dans de primăvară. Pistolarul râse dezaprobator; pereții insensibili transformară sunetul într-un țiuit de cufundar. În zilele de demult, spun cărțile, era ceremonialul de primire a primăverii, ceea ce uneori era numit Pământ Nou ori Commala Proaspătă. Dar civilizația, știi bine...

Lăsă vorba neîncheiată, neputând să descrie schimbarea pe care o conținea acel substantiv amorf, moartea romantismului și persistența spectrului lui steril, carnal, o lume care trăiește datorită respirației forțate a luxului și a ceremoniei; pașii geometrici ai falsei curtări din timpul Cadrilului Nopții de Semănare care luase locul iubirii adevărate și zăpăcitoare pe care el o putea intui doar vag; grandoare găunoasă în locul adevăratelor pasiuni care odinioară ar fi clădit și susținut regate. Găsise adevărul alături de Susan Delgado în Mejis doar pentru a-l pierde din nou. *A fost odată un rege*, i-ar fi putut spune băiatului; *Eld, al cărui sânge, și așa subțiat, încă-mi curge prin vene. Dar s-a zis cu regii, băiete. Asta în lumea luminii, cel puțin.*

– Au făcut ceva decadent din ea, zise pistolarul într-un târziu. O scălâmbăială. Un joc.

În vocea lui se simțea tot dezgustul inconștient al ascetului. Fața sa, de-ar fi luminat-o o lumină mai puternică, ar fi exprimat asprime și durere, cea mai pură dintre condamnări. Forța esențială nu fusese întreruptă sau diluată de trecerea anilor. Lipsa de imaginație care încă își lăsa amprenta pe acel chip era remarcabilă.

– Dar Balul, zise pistolarul. Cadrilul Nopții de Semănare...

Băiatul nu vorbi, nu puse întrebări.

– Erau candelabre de cristal, sticlă masivă cu becuri electrice. Totul era lumină, era o insulă de lumină.

Ne-am furișat pe unul dintre vechile balcoane, cele despre care se spunea că sunt nesigure și izolate. Dar eram băieți, iar băieții tot băieți rămân, orice le-ai face. Pentru noi, totul era periculos, dar ce dacă? Oare nu fuseserăm noi făcuți să trăim o veșnicie? Așa credeam – chiar și când discutam între noi despre felul glorios în care vom muri.

Eram deasupra tuturor și puteam privi de sus totul. Nu-mi amintesc ca vreunul dintre noi să fi spus ceva. Am sorbit pur și simplu totul cu ochii.

Se vedea o masă mare de piatră la care stăteau pistolarii și femeilor lor, și mâncau carne, și se uitau la dansatori. Câțiva pistolari dansau și ei, dar numai câțiva. Și aceia erau cei tineri. Cel care declanșase trapa sub Hax, parcă-mi aduc aminte, se număra printre dansatori. Cei înaintați în vârstă stăteau doar, și mie mi se părea că se simt oarecum stânjeniți în toată acea lumină, toată acea lumină civilizată. Erau cei respectați, cei temuți, gardienii, însă acolo, în mulțimea aceea de cavaleri și femeile lor ușoare, păreau simpli grăjdari...

Erau patru mese rotunde doldora de mâncare, și se roteau neîncetat. Servitorii n-au încetat să vină și să plece nici o clipă de la șapte până la ceasul trei a doua zi dimineața. Mesele *semănau* cu niște ceasuri, și simțeam miros de carne prăjită de porc, vită, homar, pui de găină, mere coapte. Mirosurile se schimbau pe măsură ce se roteau mesele. Erau înghețate și bomboane. Erau frigărui uriașe, flambate.

Marten ședea lângă mama și tata – îi recunoșteam chiar și de la înălțimea aceea – și o dată ea și Marten au dansat, încet și învârtindu-se, și ceilalți le-au făcut loc pe ring și au aplaudat când dansul s-a încheiat. Pistolarii nu au aplaudat, dar tata s-a ridicat încet și a întins brațele spre ea. Și ea s-a dus la el, surâzătoare, întinzând și ea brațele.

A fost un moment de-o solemnitate uriașă, am simțit-o până și noi, în ascunzătoarea noastră din înalt. Pe-atunci, tatăl meu preluase deja controlul ka-tetului său, pricepi ce zic – Tetul Pistolului – și era pe cale să devină Dinh de Gilead, dacă nu chiar al întregii Lumi Dinăuntru. Ceilalți știau. Marten știa asta mai bine ca oricine... cu excepția, poate, a Gabriellei Verriss.

Băiatul vorbi într-un târziu și vorbi cu o aparentă reticență.

– Ea era mama ta?

– Mdea. Gabrielle-a-Apelor, fiica lui Alan, soția lui Steven, mama lui Roland. Pistolarul depărtă brațele într-un gest teatral care părea să spună *Iată-mă-s, și ce-i cu asta?* Apoi își lăsă mâinile să-i cadă înapoi în poală.

– Tata a fost ultimul lord al luminii.

Pistolarul își privi mâinile. Băiatul continuă să tacă.

– Mi-amintesc cum au dansat, spuse pistolarul. Mama și Marten, sfătuitorul pistolarilor. Mi-amintesc cum au dansat, rotindu-se încet împreună și separat, executând vechii pași ai curtării.

Zâmbind, se uită la băiat.

– Dar n-a însemnat nimic, să știi. Deoarece puterea fusese transferată într-un fel de care nici unul dintre ei nu avea știință, dar pe care toți îl înțelegeau, și mama se agățase cu toată ființa ei de cel care deținea și exercita acea putere. Nu așa a fost, oare? Doar s-a dus la el după ce s-a încheiat dansul, nu? Și l-a prins de mâini. Oare cei prezenți au aplaudat? Oare a răsunat sala când băieții aceia frumușei și doamnele lor ușoare au aplaudat și l-au ridicat în slăvi? Oare? Oare?

Departe, în întuneric, apa picura trist. Băiatul nu spuse nimic.

– Mi-amintesc cum au dansat, zise pistolarul încet. Mi-amintesc cum au dansat.

Ridică ochii spre tavanul nevăzut de piatră și un moment păru că va striga la el, că-l va ocărî, că se va măsura orbește cu el – acele tone oarbe și mute de granit care acum le conțineau minusculele vieți asemenea unor microbi în intestinul lor de piatră.

– Oare mâna cui a putut ține cuțitul care i-a pricinuit tatei moartea?

– Sunt obosit, zise băiatul, după care se cufundă iar în tăcere.

Pistolarul rămase tăcut, și băiatul se întinse pe o parte cu palma între obraz și piatră. Flacăra mică dinaintea lor pâlpâia. Pistolarul își rulă o țigară. Încă i se părea că vede cu ochiul memoriei lumina de cristal; că aude larma

ceremoniei, un sunet pustiu într-un ținut secătuit care chiar și atunci se afla neputincios la malul oceanului cenușiu al timpului. Îl durea să-și amintească acea insulă de lumină și își dorea să n-o fi văzut niciodată, așa cum își dorea să nu fi asistat nici la încornorarea tatălui său.

Scoase fumul pe gură și-l trase pe nas, uitându-se în jos la băiat. *Cum ne facem singuri cercuri mari în pământ*, gândi el. *Mergem în cerc, înapoi de unde am pornit și punctul de pornire tot acolo este: reîncepere, acesta a fost mereu blestemul luminii zilei.*

Cât va trece până ce vom revedea lumina zilei?

Dormi.

După ce sunetul respirației sale deveni lung și egal și regulat, băiatul deschise ochii și se uită la pistolar cu o expresie de scârbă și iubire. Ultima pâlpâire a focului se reflectă un moment într-o pupilă și acolo pieri. Se culcă.

ii

Pistolarul își pierduse aproape complet simțul timpului în deșert, unde totul era neschimbat; puținul rămas și-l pierdu aici, în pasajul de sub munți, unde totul era cufundat în beznă. Nici unul dintre ei nu avea cum să-și dea seama cât este ceasul, iar conceptul de ore deveni lipsit de sens, superfluu. Într-un fel, se aflau în afara timpului. O zi putea fi cât o săptămână sau o săptămână cât o lună. Mergeau, dormeau, mâncau hrană frugală care nu le ostoia foamea. Singurul lor tovarăș de drum era vuietul neîntrerupt al apei curgătoare care, ca un sfredel, își săpa cale prin piatră. O urmară și băură din profunzimile ei sărat-minerale, netede, sperând că nu conține nimic care să-i îmbolnăvească sau să-i ucidă.

Din când în când pistolarului i se părea că vede în treacăt, dincolo de luciul apei, lumini plutitoare asemenea unor duhuri licăritoare, însă bănuia că

erau doar proiecțiile minții sale care nu dăduse uitării lumina zilei. Chiar și așa, îl sfătui pe băiat să nu intre cu picioarele în apă.

Senzorul său mental de direcție îi ajuta să înainteze fără preget.

Cărarea de pe malul râului (căci *era* o cărare – netedă, puțin afundată) urca neîncetat spre izvor. La intervale regulate întâlneau piloni de piatră curbați prevăzuți cu inele de punte îngropate; probabil că odinioară acolo fuseseră priponiți boi sau cai de tracțiune. La fiecare era câte o glastră de oțel cu bec electric înăuntru, însă toate erau lipsite de viață și lumină.

În a treia perioadă de odihnă-dinaintea-somnului, băiatul se îndepărtă puțin. Pistolarul auzi șopotul de pietre mișcate care trăda înaintarea precaută a lui Jake.

– Ai grijă, zise el. Nu vezi unde te afli.

– Mă târăsc. E... ca să vezi!

– Ce este?

Pistolarul se lăsă într-o semifandare și atinse mânerul unui pistol.

Urmă o tăcere scurtă. Pistolarul miji inutil din ochi.

– Cred că e o cale ferată, spuse băiatul cu îndoială.

Pistolarul se ridică și porni spre sunetul vocii lui Jake, pipăind încet terenul cu un picior după capcane.

– Aici.

O mână se întinse și atinse ușor fața pistolarului. Băiatul se descurca foarte bine în întuneric, mai bine ca Roland însuși. Ochii lui părură să se dilate până ce nu mai rămase pic de culoare în ei: pistolarul văzu asta când aprinse o lumină palidă. În pântecul acela de piatră nu se găsea combustibil, iar ceea ce aduseseră cu ei se consuma rapid. Uneori, dorința de-a aprinde o lumină era extrem de presantă. Descoperiseră că ți se poate face foame de lumină așa cum ți se face de mâncare.

Băiatul stătea lângă un zid de piatră curbat pe lângă care drugi paraleli de metal se pierdeau în întuneric. Fiecare era prevăzut cu noduri negre care odinioară probabil că fuseseră conductori de electricitate. Și de-o parte și cealaltă, dispuse la

doar câțiva centimetri de podeaua de piatră, erau șine de metal lucios. Oare ce anume circulase cândva pe șinele acelea? Pistolarul își imagina trenuri electrice de superviteză brăzdând noaptea aceea eternă la lumina farurilor lor necruțătoare. Nu auzise niciodată de așa ceva, însă erau multe vestigii ale lumii dispărute, la fel cum erau și demoni. Pistolarul întâlnise odată un pustnic care câștigase o autoritate cvasireligioasă asupra unor crescători de animale săraci cu duhul doar fiindcă deținea o străveche pompă de benzină. Pustnicul se lăsa pe vine lângă ea, cu un braț petrecut posesiv pe după ea, și ținea predici dezlănțuite, dezlânate. Uneori își așeza între picioare ștuțul de oțel încă lucios atașat la un furtun de cauciuc copt. Pe pompă, cu litere perfect lizibile (chiar dacă afectate de rugină), se afla o inscripție aparent fără sens: *AMOCO. Fără plumb.* Amoco devenise totemul unui zeu aprig și oamenii Îl venerau aducându-i ca jertfă oi și sunet de motoare: *Vrummm vruuuum! Vru-vru-vrummmm!*

Frânturi, își spuse pistolarul. Simple frânturi fără sens care se ițesc din nisipurile ce odinioară au fost oceane.

Iar acum o cale ferată.

– O să mergem după ea, spuse.

Băiatul nu spuse nimic.

Pistolarul stinse lumina și dormiră.

Băiatul se trezi înaintea lui Roland; ședea pe o șină și se uita la el în întuneric, fără să-l vadă.

Merseră după șinele de cale ferată ca doi orbi, Roland în față, Jake în urma lui. Târșâiau mereu piciorul pe lângă o șină, tot ca doi orbi. Vuietul neîntrerupt al râului îi însoțea în dreapta. Nu vorbiră și așa stătură lucrurile vreme de trei perioade de mers. Pistolarul nu simțea nevoia să-și pună ordine în gânduri sau să facă planuri. Somnul lui era fără vise.

În a patra perioadă de mers, dădură – la propriu – peste o drezină.

Pistolarul intră în ea cu pieptul, iar băiatul, venind din partea cealaltă, se lovi la frunte și căzu cu un strigăt la pământ.

Pistolarul aprinse imediat o lumină.

– Ești teafăr?

Cuvintele sunară tăios, mânioase, și se crispă auzindu-le.

– Da.

Băiatul se ținea de cap, abia atingându-se. Îl scutură o dată pentru a fi sigur că spusese adevărul. Se întoarseră să vadă peste ce dăduseră.

Era o placă pătrată de metal care stătea tăcută pe șine. În mijlocul pătratului era o pârghie basculantă care cobora spre un ghem de roți dințate îmbinate. Pistolarul nu intui pe moment rostul aparatului, însă băiatul îl recunoscu imediat.

– E o drezină.

– Ce?

– Drezină, repetă nerebdător băiatul, ca în vechile desene animate. Uite.

Se ridică de jos și se duse la pârghie. Izbuti să o apese în jos, însă pentru aceasta fu nevoie de toată greutatea corpului său. Drezina se mișcă pe șine treizeci de centimetri cu o lene tăcută.

– Bun! zise o voce mecanică slabă. Îi făcu pe amândoi să tresară. Bun, împinge i...

Vocea mecanică se stinse.

– E puțin înțepenită, zise băiatul, scuzând parcă aparatul.

Pistolarul sălta lângă Jake și împinse pârghia în jos. Drezina se mișcă ascultătoare în față, apoi se opri.

– Bun, împinge iar! îl încurajă vocea mecanică.

Simțise sub picioare rotirea unei osii motoare. Mișcarea îl mulțumea, la fel și vocea mecanică (chiar dacă intenționa să n-o asculte mai mult decât era nevoie). În afara pompei de la haltă, aceasta era singura mașinărie pe care o vedea de ani de zile și care încă funcționa bine. Însă îl și neliniștea. Avea să-i ducă mult mai repede la destinație. Nu avea nici un pic de îndoială că omul în negru voia ca ei s-o găsească.

– Mișto, hă? făcu băiatul și-n vocea lui se simțea repulsia. Liniștea era deplină. Roland auzea cum îi funcționează organele în corp și curgerea apei, dar nimic altceva.

– Tu stai de o parte și eu de cealaltă, spuse Jake. Va trebui să împingi singur până ce se pune bine în mișcare. Apoi te pot ajuta și eu. Mai întâi împingi tu, apoi împing eu. O să meargă brici. Ai priceput?

– Am priceput, spuse pistolarul.

Ținea mâinile strânse cu disperare și neputință în pumni.

– Dar va trebui să împingi singur până ce se pune bine în mișcare, repetă băiatul, uitându-se la el.

Pistolarul fu surprins de-o imagine vie a Sălii Mari la un an sau așa ceva după Cadrilul Nopții de Semănare. Pe-atunci, în urma revoltei, a conflictului civil și a invaziei, nu mai erau decât ruine spulberate. Imaginii acesteia îi urmă una cu Allie, femeia cu cicatrice din Tull, zvâcnind din tot corpul ciuruit de gloanțe care-i luau viața fără absolut nici un motiv... decât dacă motivul nu era un reflex. Urmă apoi chipul lui Cuthbert Allgood, râzând în timp ce cobora dealul către moarte, continuând să sune din cornul acela afurisit... după care văzu chipul Susanei, schimonosit, urâțit de plâns. *Toți vechii mei prieteni*, își spuse pistolarul și zâmbi hidos.

– Împing eu, zise.

Începu să împingă și, când vocea începu să vorbească („Bun, împinge iar! Bun, împinge iar!"), dibui cu mâna de-a lungul stâlpișorului pe care fusese montată pârghia basculantă. În cele din urmă găsi ceea ce căuta: un buton. Îl apăsă.

– Rămas bun, amice! spuse veselă vocea mecanică, după care tăcu preț de câteva ore. Se lăsă o liniște bine-venită.

iii

Acum, nemaifiind nevoie să meargă pe dibuite, înaintară mai repede prin întuneric. Vocea mecanică mai vorbi o dată, sugerându-le să mănânce Crisp-A-La, și încă o dată pentru a spune că nimic nu e mai satisfăcător la capătul unei zile ca Larchies. După acest al doilea sfat, nu mai spuse nimic.

Odată ce drezina scăpă de rigiditatea anilor de repaus, începu să ruleze bine. Băiatul încercă să ajute și pistolarul îi dădu voie să pompeze în reprize scurte, însă în bună parte făcu el toată treaba, ridicând și coborând pârghia cu mișcări ample, care îi solicitau pectoralii. Râul subteran le era însoțitor, uneori aproape, în dreapta, alteori mai departe. O dată vuietul lui deveni puternic și cavernos, de parcă ar fi trecut printr-un uriaș pronaos de biserică. Altă dată, sunetul lui dispăru aproape cu totul.

Viteza și vântul care le lovea fețele păreau să țină loc de vedere și să-i arunce din nou într-un cadru temporal. Pistolarul estima că mergeau cu o viteză cuprinsă între cincisprezece și douăzeci și cinci de kilometri la oră, urcând mereu o pantă imperceptibilă care îi secătuia de puteri pe nesimțite. Când se opreau, dormea ca însăși stânca muntelui. Rămăseseră aproape fără mâncare. Nu-și făceau griji de asta.

Pentru pistolar, tensiunea apropiatului punct culminant era la fel de imperceptibilă, dar și la fel de reală (și crescândă) precum oboseala acționării drezinei. Erau aproape de sfârșitul începutului... sau cel puțin *el* era. Se simțea ca un actor care stă în mijlocul scenei cu câteva minute înainte să se ridice cortina; sigur pe el, cu prima replică bine învățată pe de rost, auzea cum publicul nevăzut foșnește caietele-program și se așază pe scaune. Trăia cu un ghem strâns de nerăbdare în stomac și-l bucura exercițiul fizic care-i aducea somnul. Iar când dormea, parcă era mort.

Băiatul vorbea tot mai puțin, dar când se opriră pentru o perioadă de somn nu cu mult înainte de a fi atacați de Mutanții Leneși, îl întrebă pe pistolar aproape cu timiditate de anii maturizării sale.

– Căci vreau să aud mai multe despre asta, spuse el.

Pistolarul stătea sprijinit cu spatele de pârghie, strângând între buze o țigară rulată din rezerva tot mai redusă de tutun. Când băiatul puse întrebarea, se afla în pragul obișnuitului său somn fără griji.

– De ce-ai vrea tu să afli asta? întrebă el amuzat.

Vocea băiatului era curios de înțepată, ca și când și-ar fi ascuns rușinea.

– Pur și simplu vreau. Și, după o pauză, adăugă: Întotdeauna m-a interesat procesul de maturizare. Pun pariu că majoritatea sunt minciuni.

– Ce-ai auzit tu n-a fost povestea maturizării mele, spuse pistolarul. Cred că primul pas spre asta l-am făcut *după* ceea ce-ai auzit tu...

– Când ți-ai înfruntat învățătorul, zise Jake fără putere. Asta vreau să aud.

Roland încuviință din cap. Da, sigur, ziua când încercase să treacă linia; aceea era o poveste pe care orice băiat ar fi vrut s-o audă, cum să nu.

– Adevărata mea maturizare n-a început decât după ce m-a izgonit tata. S-a încheiat la un moment sau altul de atunci încoace. Se opri. Cândva am fost martor la spânzurarea unui ne-om.

– Un ne-om? Nu înțeleg.

– Îl simți, dar nu-l poți vedea.

Jake aprobă din cap, părând să înțeleagă.

– Era invizibil.

Roland ridică din sprâncene. Nu auzise cuvântul niciodată.

– Așa spui tu?

– Da.

– Atunci, așa să fie. În orice caz, au fost oameni care n-au vrut s-o fac – simțeau că vor fi blestemați dacă o voi face, dar individului începuse să-i placă violul. Știi ce înseamnă?

– Da, spuse Jake. Și pun pariu că un tip invizibil s-ar și pricepe la asta. Cum l-ai prins?

– E o poveste pentru altă zi. (Știind că nu va exista o altă zi. Amândoi știau că nu vor exista altele.) La doi ani după asta, am părăsit o fată dintr-un loc numit Orașul Regelui, cu toate că n-am vrut...

– Ba sigur că ai vrut, zise băiatul și moliciunea tonului său nu reuși să ascundă disprețul din voce. A trebuit să pleci spre Turnul ăla, am dreptate? A trebuit să dai pinteni calului, exact precum cowboy-ii de la Rețeaua tatei.

Roland simți că se încinge la față în întuneric, dar când vorbi vocea lui era controlată.

– Asta a fost ultima etapă, presupun. A maturizării mele, adică. N-am recunoscut etapele atunci când au avut loc. Doar mai târziu am știut asta.

Își dădu seama cu o oarecare neliniște că evita ceea ce băiatul voia să audă.

– Mai mult, presupun că maturizarea în sine *a fost* o etapă, zise el, aproape posac. A fost ceva formal. Aproape stilizat; ca un dans.

Râse într-un fel neplăcut.

Băiatul nu spuse nimic.

– Era necesar să-ți dovedești puterile în luptă, începu pistolarul.

iv

Vară și cald.

Anul acela, Pământul Plin venise peste ținut ca un vampir amorezat, distrugând recoltele arendașilor, transformând câmpiile orașului fortificat Gilead în terenuri albe și aride. Înspre vest, la distanță de câțiva kilometri și aproape de marginile lumii civilizate, luptele începuseră deja. Toate veștile erau rele și toate păleau în fața arșiței care se întinsese peste locul acela din centru. Vitele se clătinau pe picioare, cu ochi goi, în țarcuri. Porcii grohăiau apatici, nepăsându-le de scroafe și de împreunare și de cuțitele ascuțite pentru toamna care urma. Oamenii se plângeau de taxe și de recrutare, ca întotdeauna; însă mașinațiunile politice sterile ascundeau de fapt o lâncezeală generală.

Centrul se răsfirase aidoma unui covor spălat și călcat în picioare, scuturat și atârnat la uscat. Ița care ținea ultima bijuterie la sânul lumii se deșira. Lucrurile nu mai stăteau închegate. Pământul își umfla plămânii în vara viitoarei eclipse.

Băiatul se plimba fără țintă pe coridorul acelui palat de piatră care-i era casă, simțind aceste lucruri, neînțelegându-le. Era un băiat periculos și pustiu, și aștepta să fie împlinit.

Trecuseră trei ani de la spânzurarea bucătarului care reușea întotdeauna să găsească de-ale gurii pentru băieții înfometați. Roland se lungise și se împlinise deopotrivă la umeri și la brâu. Acum, îmbrăcat doar în pantaloni de dril spălăciți, ajunsese să arate ca bărbatul care avea să devină: deșirat, suplu și iute de picior. Încă era virgin, dar două dintre fetele șleampete ale unor negustători din Orașul de Vest puseseră ochii pe el. Se simțise stârnit, iar acum sentimentul crescuse în intensitate. În pofida răcorii din pasaj, simțea că transpiră.

Înainte erau apartamentele mamei lui și el se apropia indiferent de ele, având de gând doar să treacă prin fața lor și să urce pe acoperiș, unde îl așteptau boarea slabă a vântului și vrednica sa mână aducătoare de plăceri.

Tocmai trecuse de ușă, când îl strigă o voce:

– Tu. Băiete.

Era Marten, sfătuitorul. Era îmbrăcat cu o neglijență bătătoare la ochi, neliniștitoare – pantaloni negri mulați ca niște colanți și o cămașă albă descheiată până la mijlocul pieptului său păros. Avea părul răvășit.

Băiatul îl privi mut.

– Intră, intră! Nu sta în hol! Vrea maică-ta să discute cu tine.

Surâdea, însă liniile de pe față exprimau un umor sarcastic. Dincolo de asta – și în ochi – se citea doar răceală.

De fapt, mama lui nu părea că ar vrea să-l vadă. Stătea în scaunul cu spetează scurtă de lângă fereastra mare din salonul central al apartamentelor ei, cel care dădea spre piatra încinsă a curții principale. Era îmbrăcată într-o rochie largă, de casă, care-i tot aluneca de pe un umăr alb, și se uită doar o singură dată la băiat – un zâmbet pripit și trist, ca soarele de toamnă într-un pârâiaș. În timpul interogatoriului care urmă, ea își studie mai degrabă mâinile decât pe fiul său.

O vedea rareori acum, iar fantoma cântecelor de leagăn

(*chussit, chissit, chassit*)

aproape că i se șterse din minte. Însă era o străină mult-iubită. Roland simțea o teamă nedefinită și în el începuse să prindă contur o ură față de Marten, cel mai apropiat sfătuitor al tatălui său.

– Ești bine, Ro'? îl întrebă ea cu blândețe. Marten stătea alături de ea, cu o mână grea așezată deranjant de aproape de îmbinarea umărului ei alb cu gâtul la fel de alb, surâzând la amândoi. Când surâdea, ochii lui cafenii se făceau negri ca noaptea.

– Da, răspunse el.

– Mergi bine cu învățătura? Vannay e mulțumit? Și Cort?

Strâmbă din gură la acest al doilea nume, de parcă ar fi simțit ceva acru pe limbă.

– Mă străduiesc, spuse el. Amândoi știau că el nu are inteligența sclipitoare a lui Cuthbert, ori măcar istețimea nativă a lui James. El era mai greu de cap și mai din topor. Până și Alain era mai bun la învățătură.

– Și David?

Mama lui știa cât de mult ține la șoim.

Băiatul ridică ochii spre Marten, care încă le zâmbea condescendent amândurora.

– E trecut de floarea vârstei.

Mama lui păru să se crispeze; un moment, chipul lui Marten păru să se întunece, mâna pe care o ținea pe umărul ei să se strângă. Apoi ea se uită pe fereastră, la albeața zăpușitoare a zilei, și totul reveni la normal.

E o șaradă, gândi el. *Un joc. Cine cu cine se joacă?*

– Ai o tăietură pe frunte, zise Marten, încă surâzând, și arătă neglijent cu degetul spre urma ultimei

(*mulțumesc pentru această zi plină de învățăminte*)

admonestări din partea lui Cort. Ai să devii un luptător, asemenea tatălui tău, sau ești doar lent?

De data asta, ea chiar se crispă.

– Amândouă, recunoscu băiatul. Îi aținu privirea lui Marten și zâmbi chinuit. Chiar și acolo era foarte cald.

Marten își șterse imediat surâsul.

– Acuma te poți duce pe acoperiș, băiete. Am impresia că ai ceva de făcut acolo.

– Încă n-am primit învoirea mamei ca să plec, slugă.

Chipul lui Marten se schimonosi ca și când băiatul l-ar fi lovit cu gârbaciul. Băiatul auzi din partea mamei lui un icnet de înfiorare și tristețe. Femeia îi rosti numele.

Însă zâmbetul îndurerat rămase intact pe fața băiatului și Roland făcu un pas în față.

– Îmi arăți un semn de credință, slugă? În numele tatălui meu pe care tu îl slujești.

Marten se uită la el fix, cu o neîncredere nedisimulată.

– Du-te, zise Marten pe un ton blând. Du-te și freacă-ți-o.

Cu un zâmbet încordat, băiatul plecă.

Când închise ușa și se întoarse pe unde venise, auzi strigătul mamei sale. Un sunet de *banshee*[*]. Și apoi, incredibil, un pocnet sec când sluga tatălui său o plesni și-i spuse să închidă fleanca.

Să închidă fleanca!

După care auzi râsetul lui Marten.

Ducându-se să-și dea testul, băiatul continuă să zâmbească.

V

Jamie venea de la ateliere și, când îl văzu pe băiat traversând curtea de exerciții, dădu fuga să-i spună lui Roland ultimul zvon legat de vărsările de sânge și revolta din vest. Dar nu fu în stare să scoată nici un cuvânt. Se

[*] *Banshee* – în folclorul galic, spiritul unei femei care vestește, prin tânguieli sfâșietoare, moartea unui membru al familiei (n. tr.).

cunoșteau din pruncie și, copii fiind, se provocaseră reciproc, se încăieraseră și făcuseră mii de expediții pe lângă zidurile între care amândoi văzuseră lumina zilei.

Băiatul trecu pe lângă el cu pas mare, uitându-se la el, dar nevăzându-l, cu rânjetul acela îndurerat pe buze. Se îndrepta spre căscioara lui Cort, unde obloanele erau coborâte împotriva căldurii zăpușitoare a după-amiezii. Cort dormea după-masă pentru a se putea bucura din plin, seara, de incursiunile sale carnale prin bordelurile labirintice și mizerabile de la periferie.

Jamie intui pe dată, știu ce urma să se întâmple, și se simți chinuit de indecizie, temător și extaziat cum era: să-l urmeze pe Roland sau să se ducă după ceilalți?

Apoi starea de hipnoză se risipi și o rupse la fugă spre corpul principal de clădiri, strigând:

– Cuthbert! Alain! Thomas!

În vipia zilei, strigătele lui sunau firave și vlăguite. Știuseră toți în felul acela intuitiv al băieților că Roland va fi primul dintre ei care va încerca să treacă linia. Dar acum era prea devreme.

Rânjetul hâd de pe fața lui Roland îl electriza mai tare ca orice știre despre războaie, revolte și vrăjitorii. Făcea mai mult decât orice cuvinte rostite de o gură știrbă deasupra căpățânilor de salată pătate de muște.

Roland se duse la căscioara învățătorului său și deschise ușa cu piciorul. Aceasta se dădu în spate, lovi peretele simplu, tencuit superficial, și sări înapoi.

Nu fusese niciodată înăuntru. Ușa se deschidea spre o bucătărie austeră, răcoroasă și în tonuri de maro. O masă. Două scaune fără spătar. Două dulăpioare. Pe jos, fâșii de linoleum negru întinse de la răcitor la tejgheaua deasupra căreia atârnau cuțitele și la masă.

Acela era spațiul intim al unui om cu statut public. Refugiul dărăpănat al unui aprig chefliu nocturn care iubise cu asprime trei generații de băieți, dintre care pe unii îi făcuse pistolari.

– Cort!

Lovi masa cu piciorul, făcând-o să alunece până la tejghea. Cuțitele din stativul de pe perete căzură într-o bramburească sclipitoare.

Din cealaltă cameră se auziră foșnete anevoioase, sunetul semiamorțit al cuiva care își drege glasul. Băiatul nu intră, știind că era o cursă, știind că învățătorul se trezise imediat în cealaltă cameră a căscioarei și că stătea cu un ochi ager lângă ușă, așteptând să frângă gâtul musafirului nepoftit.

– Cort, după tine am venit, slugă!

Acum vorbi în Limba Nobilă și Cort trase ușa în lături. Era îmbrăcat într-un șort subțire, un om îndesat și crăcănat, brăzdat de cicatrice din cap până-n picioare, vânos. Pântecul proeminent îi atârna rotund. Băiatul știa din experiență că era extrem de ager. Avea capul chel și neuniform. Singurul ochi bun scăpăra spre el.

Băiatul salută formal.

– Slugă, nu mai ai ce să mă înveți. Astăzi te voi învăța eu ceva.

– Ai venit devreme, neghiobule, zise Cort cu degajare, însă și el vorbi în Limba Nobilă. Cu cel puțin doi ani mai devreme, aș spune. Te întreb o singură dată. Nu vrei să dai înapoi?

Băiatul doar zâmbi în felul acela hâd, dureros. Pentru Cort, care văzuse zâmbetul cu pricina pe zeci de câmpuri de luptă însângerate, sub ceruri stacojii, unde se împărțise onoarea și dezonoarea, era un răspuns suficient de elocvent – poate singurul răspuns pe care l-ar fi crezut.

– Păcat, zise absent învățătorul. Ai fost un învățăcel foarte promițător – cel mai bun în douăzeci și cinci de ani, aș spune. Îmi va părea rău să te văd frânt și pornit pe-un drum necunoscut. Dar lumea a mers mai departe. Vremurile rele sunt călări.

Băiatul tot nu spuse nimic (și, dacă i s-ar fi cerut, n-ar fi fost în stare să ofere o explicație coerentă), dar pentru prima dată zâmbetul lui crâncen se-nmuie puțin.

– Totuși există linia de sânge, zise Cort, cu sau fără revolte și vrăjitorii la vest. Sunt sluga ta, băiete. Îți recunosc porunca și mă plec în fața ei acum – chiar dacă pentru prima și ultima dată – cu tot sufletul.

Și Cort, care îl legase, îl lovise, îl rănise, îl înjurase, îl luase în râs și-i spusese că este rodul sifilisului însuși, se lăsă într-un genunchi și coborî fruntea în pământ.

Mirat, băiatul atinse pielea pergamentoasă și vulnerabilă a gâtului său.

– Ridică-te, slugă. În numele iubirii.

Cort se ridică încet și în spatele măștii impasibile a trăsăturilor sale săpate în piatră parcă se citea durere.

– E păcat. Dă înapoi, băiat nesăbuit ce ești. Îmi încalc cuvântul. Dă înapoi și așteaptă.

Băiatul nu spuse nimic.

– Prea bine; dacă spui tu, așa să fie. Vocea lui Cort deveni seacă și oficială. Peste o oră. Și adu arma pe care o alegi.

– Tu vei aduce toiagul?

– Ca-ntotdeauna.

– Câte toiege ți-au fost luate, Cort?

Ceea ce echivala cu: Câți băieți au intrat în curtea pătrată din spatele Sălii Mari și s-au întors drept ucenici de pistolar?

– Astăzi nu-mi va fi luat nici un toiag, răspunse Cort cu calm. Regret asta. Ai o singură ocazie, băiete. Pedeapsa pentru excesul de zel este aceeași cu pedeapsa pentru lipsa de merit. Nu poți să aștepți?

Băiatul își aminti de Marten privindu-l de sus. Surâsul.

Și sunetul loviturii din spatele ușii închise.

– Nu.

– Prea bine. Ce armă alegi?

Băiatul nu spuse nimic.

Zâmbetul lui Cort expuse un șir de dinți inegali.

– Promițător început. Peste o oră. Îți dai seama că, după toate probabilitățile, nu-ți vei revedea niciodată tatăl, mama și nici pe vreunul dintre amicii tăi de care te-a legat ka?

– Știu ce înseamnă exilul, zise Roland fără patimă.

– Du-te acum și meditează la chipul tatălui tău. Că mult te va ajuta asta.

Băiatul se duse fără să se uite îndărăt.

vi

În pivnița hambarului era neașteptat de răcoare și umed, și mirosea a pânze de păianjen și a apă subterană. Razele prăfoase ale soarelui pătrundeau prin ferestre înguste, însă acolo jos nu se simțea deloc căldura zilei. Acolo ținea băiatul șoimul și pasărea părea să se simtă destul de bine.

David nu mai colinda văzduhul. Penele lui pierduseră luciul radiant de acum trei ani, însă ochii îi erau în continuare la fel de pătrunzători și de imobili ca oricând. Nu te poți împrieteni cu un șoim, se spunea, decât dacă ești tu însuți pe jumătate șoim, singur și doar trecător pe pământ, fără prieteni ori nevoia de prieteni. Șoimul nu pune nici un preț pe iubire sau pe morală.

David era un șoim bătrân acum. Băiatul spera că el însuși era unul tânără.

– Hai, spuse el încet și întinse brațul spre pasărea priponită.

Șoimul păși pe brațul băiatului și rămase neclintit, fără fes care să-i acopere ochii. Cealaltă mână băiatul o vârî în buzunar și scoase o bucată de carne uscată. Șoimul i-o înșfăcă iute dintre degete și o făcu să dispară.

Cu mare băgare de seamă, băiatul începu să-l mângâie pe David. Cel mai probabil, Cort n-ar fi crezut asta nici dacă ar fi văzut-o cu ochii lui, însă el nu credea nici că timpul băiatului venise.

– Cred că astăzi îți va suna ceasul, zise el, continuând să-l mângâie. Cred că vei fi jertfit, ca toate celelalte păsări mici cu care te-am dresat. Ți-amintești?

Nu? Nu contează. Începând de astăzi, eu voi fi șoimul și-n fiecare an, în această zi, voi trage un foc spre cer în amintirea ta.

David stătea pe brațul lui, tăcut și fără a clipi, indiferent la viață ori la moarte.

– Ești bătrân, spuse băiatul pe un ton meditativ. Și poate că nu-mi ești prieten. Chiar și acum un an ai fi preferat ochii mei în locul fâșiei ăleia de carne, n-am dreptate? Cort va râde. Dar dacă ne apropiem destul de mult... destul de mult de omul ăla prudent... dacă nu va bănui... ce vei alege, David? Vârsta sau prietenia?

David nu se pronunță.

Băiatul îi trase fesul pe cap și găsi curelușele, care erau înfășurate pe capătul stinghiei lui David. Ieșiră împreună din hambar.

vii

Curtea din spatele Sălii Mari nu era deloc o curte, ci doar un coridor verde ai cărui pereți erau formați de garduri vii cu ramuri groase, împletite. Era folosit pentru ritualul maturizării din vremuri imemoriale, cu mult dinaintea lui Cort și a predecesorului său, Mark, care murise în locul acela înjunghiat de mâna cuiva care făcuse exces de zel. Mulți băieți părăsiseră coridorul prin capătul dinspre est, pe unde intra întotdeauna învățătorul, deveniți bărbați. Capătul dinspre est dădea spre Sala Mare și spre întreaga civilizație și toate uneltirile lumii luminate. Mult mai mulți plecaseră cu coada între picioare, bătuți și plini de sânge, prin capătul dinspre vest, pe unde intrau întotdeauna băieții, rămași băieți pe vecie. Capătul dinspre vest dădea spre ferme și spre colibele de dincolo de ferme; mai departe de asta, pădurile barbare de nepătruns; mai departe; Garlan; iar dincolo de Garlan, deșertul Mohaine. Băiatul devenit bărbat trecea de la întuneric și necunoaștere la lumină și responsabilitate. Băiatul înfrânt se putea doar retrage la nesfârșit. Coridorul era întins și verde

ca un teren de joc. Era lung de exact cincizeci de metri. În mijloc se afla o fâșie de pământ decopertat. Aceea era linia.

La fiecare capăt erau de obicei puzderie de spectatori încordați și rude, căci ritualul era de obicei anunțat din timp, cu mare precizie – optsprezece ani reprezenta de regulă vârsta optimă (cei care nu dădeau testul până la douăzeci și cinci de ani cădeau cel mai adesea în obscuritate, ca răzeși, dovedindu-se incapabili să facă față situației extreme de pe teren, din timpul testului). Dar în ziua aceea nu erau de față decât Jamie DeCurry, Cuthbert Allgood, Alain Johns și Thomas Whitman. Stăteau strânși grămadă la capătul de coridor al băiatului, cu gura căscată și sincer îngroziți.

– Arma, prostule! șuieră Cuthbert, în agonie. Ți-ai uitat arma!

– O am la mine, spuse băiatul. Vag, se întrebă dacă vestea acestei nebunii ajunsese deja la corpul central de clădiri, la mama lui – și la Marten. Tatăl lui era plecat la vânătoare, urma să se întoarcă abia peste câteva zile bune. Acest lucru îi pricinuia o oarecare rușine, deoarece simțea că la tatăl său ar fi găsit dacă nu aprobare, măcar înțelegere.

– A venit Cort?

– Cort este aici. Vocea se auzi din celălalt capăt al coridorului, și Cort își făcu apariția, îmbrăcat într-o flanelă scurtă. La frunte avea legată o bandă grea de piele, care să împiedice sudoarea să-i intre în ochi. Purta o centură murdară care-i ținea spatele drept. Într-o mână ținea un toiag dintr-un lemn tare, ascuțit la un capăt, puternic țintuit și lățit la celălalt. Începu să rostească litania pe care toți cei de față, aleși de sângele orb al moșilor și strămoșilor lor, până la Eld însuși, o cunoșteau din fragedă pruncie, învățată pentru ziua în care sperau că vor deveni bărbați.

– Ai venit aici mânat de-un scop serios, băiete?

– Am venit mânat de-un scop serios.

– Ai venit izgonit din casa tatălui tău?

– Așa am venit.

Și izgonit avea să rămână până ce-l va fi biruit pe Cort. Dacă însă Cort îl biruia pe el, izgonit avea să rămână pe vecie.

– Ai adus cu tine arma aleasă?

– Da.

– Care este arma ta?

Acesta era avantajul învățătorului, ocazia sa de a-și adapta planul de bătaie, la arma aleasă de elev, praștia sau sulița ori almul sau arcul.

– Arma mea este David.

Cort pregetă doar un moment. Era surprins și, foarte probabil, confuz. Asta era bine.

Putea fi bine.

– Deci ai venit să te-nfrunți cu mine, băiete?

– Am venit.

– În numele cui?

– În numele tatălui meu.

– Rostește-i numele.

– Steven Deschain, din linia lui Eld.

– Fii ager, atunci.

Și Cort înaintă pe coridor, trecându-și toiagul dintr-o mână în cealaltă. Când dan-dinh-ul lor porni spre el, băieții suspinară uguitor, ca păsările.

Arma mea este David, învățătorule.

Oare înțelesese Cort? Și dacă da, înțelesese pe deplin? Dacă da, cel mai probabil totul era pierdut. Se baza pe surpriză – și pe orice altceva ar mai fi avut șoimul în el. Oare avea doar să stea neinteresat și tâmp pe brațul băiatului, în timp ce Cort îi făcea capul chiseliță cu toiagul? Sau va căuta scăpare în înaltul cerului toropitor?

Apropiindu-se unul de celălalt, pentru moment fiecare de partea lui a liniei, băiatul scoase cu degete agitate fesul de pe capul șoimului și îi dădu drumul pe iarba verde. Cort se opri locului. Roland văzu ochii bătrânului luptător ațintindu-se spre pasăre și căscându-se de surpriză și dumirire. *Acum* înțelegea.

– O, neghiob mic, aproape că mârâi Cort și Roland fu pe dată furios că i se vorbește în felul acesta.

– Pe el! strigă, ridicând brațul.

Și David își luă zborul ca un glonț brun, tăcut, lovind din aripile scurte o dată, de două, de trei ori, înainte să se lovească de fața lui Cort, zgâriind cu ghearele, izbind cu clonțul. În aerul nădușitor zburară picături roșii.

– Hai! Roland! strigă Cuthbert în delir. Primul sânge! Primul sânge l-al meu piept!

Se lovi peste piept destul de tare încât să-și provoace o vânătaie ce nu avea să se șteargă o săptămână întreagă.

Cort se împletici în spate, dezechilibrat. Toiagul din lemn tare se ridică și lovi neputincios aerul în jurul capului său. Șoimul era un ghem unduitor și neclar de pene.

Băiatul, între timp, săgetă în față cu mâna perfect dreaptă înainte, încordată. Acum era șansa lui și, cel mai probabil, singura șansă pe care o avea.

Totuși, Cort se dovedi aproape prea iute pentru el. Pasărea îi acoperise nouăzeci la sută din câmpul vizual, dar toiagul se ridică din nou, cu capătul lat înainte, și Cort execută cu sânge rece singura mișcare ce putea întoarce sorții în acel moment. Flexând bicepșii fără milă, se lovi de trei ori peste față.

David căzu frânt la pământ. Lovi frenetic cu o aripă în țărână. Ochii lui reci de prădător se uitau fix la chipul învățătorului de pe care sângele curgea în șiroaie. Ochiul orb al lui Cort era acum ieșit din orbită.

Băiatul aplică o lovitură zdravănă cu piciorul la tâmpla lui Cort. Asta ar fi trebuit să pună capăt lucrurilor, dar nu se întâmplă așa. Un moment, fața lui Cort deveni inexpresivă; apoi se avântă înainte, dând să-l prindă pe băiat de gheată.

Băiatul sări îndărăt și se împiedică în propriile picioare. Căzu lat la pământ. Auzi de departe strigătul de disperare al lui Jamie.

Cort se pregătea să sară peste el și să încheie conturile. Roland pierduse avantajul și amândoi știau asta. Preț de un moment se priviră reciproc, învățătorul stând deasupra elevului cu cheaguri de sânge curgându-i pe partea stângă a feței, cu ochiul orb acum închis aproape complet cu doar o linie albă încă vizibilă. În acea noapte Cort n-avea să mai viziteze nici un bordel.

Ceva sfâșie aprig mâna băiatului. Era David, care apuca în clonț tot ce putea. Ambele aripi erau rupte. Era de necrezut că încă mai avea suflu în el.

Băiatul îl prinse ca pe o piatră, nepăsându-i de loviturile de cioc, care-l lăsau de fiecare dată fără câte o fâșie de carne la încheietura mâinii. Când Cort se aruncă spre el, cu brațele și picioarele depărtate, băiatul azvârli șoimul în sus.

– Hai! David! Ucide!

Apoi Cort acoperi complet soarele și ateriză deasupra lui.

viii

Pasărea era strivită între ei și băiatul simțea un deget bătătorit care încerca să-i apese ochiul în orbită. Îl răsuci, în același timp ridicând coapsa pentru a se apăra de genunchiul lui Cort care îi căuta vintrele. Izbi tare cu mâna de trei ori în trunchiul gâtului lui Cort. Parcă ar fi lovit o piatră striată.

Apoi Cort scoase un icnet gros. Trupul lui se cutremură. Cu coada ochiului, băiatul văzu o mână dibuind după toiagul scăpat pe jos și, cu o forfecare din picioare, îl lovi, trimițându-l mai departe. David își înfipsese o gheară în urechea dreaptă a lui Cort. Cealaltă zgâria fără milă obrazul învățătorului, făcându-l terci. Sânge cald, mirosind a cupru tăiat, împroșcă fața băiatului.

Pumnul lui Cort lovi pasărea o dată, frângându-i spatele. Încă o dată, și gâtul pocni și rămase îndoit într-un unghi drept. Însă gheara continua să rămână înfiptă. Acum nu mai rămăsese nimic din ureche; era doar o gaură roșie săpată în lateralul craniului lui Cort. A treia lovitură azvârli pasărea în aer, învățătorul eliberându-și în sfârșit fața.

Imediat ce calea rămase liberă, băiatul năpusti latul palmei spre puntea nasului lui Cort, punând toată forța în acea lovitură și rupând osul subțire. Sângele țâșni.

Mâna vânjoasă și nevăzută a lui Cort se năpusti spre fesele băiatului, încercând să-i tragă pantalonii jos, ca să-i zădărnicească mișcările. Roland se rostogoli pe-o parte, găsi toiagul lui Cort și se ridică în genunchi.

Se ridică și Cort, rânjind. De necrezut, rămaseră așa, față în față, de-o parte și de cealaltă a liniei, însă făcuseră schimb de locuri și Cort se afla acum de partea în care Roland începuse lupta. Chipul bătrânului luptător era acoperit cu sânge. Singurul ochi teafăr se mișca furios în orbită. Nasul îi era strivit și stătea cârn într-un unghi neplăcut la vedere. Ambii obraji erau ferfeniță.

Băiatul ținea toiagul bărbatului ca un jucător de „Puncte Mari" așteptând aruncarea păsării din piele netăbăcită.

Cort făcu o fandare dublă, apoi se avântă direct spre el.

Roland era pregătit, nicidecum păcălit de acest ultim truc, despre care amândoi știau că este unul jalnic. Toiagul se roti într-un arc larg și izbi craniul lui Cort cu un bufnet surd. Învățătorul căzu într-o rână, uitându-se la băiat cu o expresie oarbă, indolentă. Din gură îi curgea un firicel de salivă.

– Predă-te sau mori, zise băiatul. Avea gura plină de vată udă.

Și Cort zâmbi. Aproape orice urmă de cunoștință dispăruse și timp de o săptămână după aceea urma să rămână convalescent în căscioara lui, înfășurat în noaptea comei, însă acum se ținea dârz cu toate forțele vieții sale nemiloase, drepte. Vedea nevoia de-a schimba palavre în ochii băiatului și, chiar și despărțiți de o cortină de sânge, înțelese că nevoia era presantă.

– Mă predau, pistolarule. Mă predau cu zâmbetul pe buze. Ți-ai amintit astăzi chipul tatălui tău și-al tuturor celor dinaintea lui. Ce minune-ai înfăptuit!

Ochiul sănătos al lui Cort se închise.

Pistolarul îl scutură ușor, dar insistent. Ceilalți erau în jurul lui acum, tremurându-le mâinile de nerăbdarea de a-l înghionti și de a-l ridica pe umeri; dar se fereau, temători, simțind prezența unei noi prăpastii între ei. Cu toate acestea, nu era un sentiment atât de ciudat pe cât ar fi putut să fie, deoarece întotdeauna existase o prăpastie între Roland și ceilalți.

Ochiul lui Cort se deschise la loc.

– Cheia, spuse pistolarul. Dreptul meu prin naștere, învățătorule. Am nevoie de ea.

Dreptul lui prin naștere erau armele, nu cele grele ale tatălui său – îngreunate de lemnul de santal –, dar totuși arme în legea lor. Interzise tuturor, mai puțin câtorva. Într-o tainiță grea de sub cazarma în care, prin străvechea lege, el trebuia să locuiască de-acum înainte, departe de pieptul mamei lui, atârnau în cui armele de ucenic, pistoale grele cu țeavă scurtă din oțel și nichel. Totuși acelea îi serviseră tatălui său în ucenicie, iar tatăl său acum domnea – cel puțin cu numele.

– Atât de aprigă e dorința ta, deci? murmură Cort parcă în somn. Atât de presantă? Mdea, mă temeam de asta. O nevoie-atât de mare-ar fi trebuit să-ți fure mințile. Și tu totuși ai câștigat.

– Cheia.

– Șoimul a fost o mișcare bună. O armă bună. Cât ți-a luat să-l dresezi pe nemernic?

– Nu l-am dresat deloc. Mi l-am făcut prieten. Cheia.

– Sub centura mea, pistolarul.

Ochiul se închise iar.

Pistolarul vârî degetele sub centura lui Cort, simțind apăsarea grea a pântecelui său, mușchii vânjoși de acolo deveniți acum moi și amorțiți. Cheia era pe un inel de alamă. O strânse în mână, înfrânându-și înnebunitoarea pornire de-a o arunca spre cer într-un salut de victorie.

Se ridică în picioare și în sfârșit se întorcea spre ceilalți, când mâna lui Cort dibui după piciorul său. Un moment, pistolarul se temu de-un atac și se încordă, dar Cort ridică doar ochii spre el și-i făcu semn cu un deget pe care sângele se întărise.

– Eu o să dorm acum, șopti bărbatul. O să apuc pe drum. Poate c-o să merg până în luminișul de la capătul lui, nu știu. Nu mai am nimic a te învăța, pistolarule. M-ai depășit, și asta cu doi ani mai devreme decât tatăl tău, care a fost cel mai tânăr. Dar dă-mi voie să te sfătuiesc.

– Ce?

Cu nerăbdare.

– Șterge-ți expresia aia de pe față, vierme.

În surprinderea sa, Roland făcu așa cum i se spuse (deși, stând ascuns ghemuit îndărătul feței sale cum stăm cu toții, nu avu de unde să știe asta).

Cort încuviință din cap, apoi șopti un singur cuvânt.

– Așteaptă.

– *Ce?*

Efortul cu care vorbea bărbatul dădea greutate cuvintelor sale.

– Lasă cuvântul și legenda să meargă înaintea ta. Sunt unii care le duc pe amândouă cu ei. Ochii lui licăriră peste umărul pistolarului. Nerozi, probabil. Lasă-ți umbra să-i crească păr pe față. Las-o să devină întunecată. Zâmbi grotesc. Cu timpul, cuvintele pot să-l vrăjească și pe-un vrăjitor. Pricepi ce-ți spun, pistolarule?

– Da. Cred că da.

– Vei urma ultimul meu sfat ca învățător al tău?

Pistolarul se clătină în spate pe călcâie, o postură chircită, gânditoare care-l prevestea pe bărbatul ce avea să devină. Se uită spre cer. Se închidea într-o nuanță de vinețiu. Căldura zilei se stingea și, la vest, nori groși anunțau ploaie. La kilometri depărtare, furci de fulgere spintecau șirul calm al colinelor. Dincolo de el, munții. Dincolo de ei, tot mai desele izvoare de sânge și nechibzuință. Era istovit, îi obosiseră oasele și mai mult decât atât.

Întoarse privirea spre Cort.

– Astă seară-mi voi îngropa șoimul, învățătorule. Și mai târziu voi merge la periferie să anunț soarta ta la bordeluri celor ce se vor arăta interesate de tine. Poate că voi și consola puțin una sau două.

Buzele lui Cort se depărtară într-un zâmbet roșu. După care dormi.

Pistolarul se ridică în picioare și se întoarse spre ceilalți.

– Faceți o targă și duceți-l acasă la el. Apoi aduceți o soră. Nu, două surori. Bine?

Ceilalți încă se uitau la el, prizonierii unui moment de mutenie. Încă așteptau să vadă o coroană de foc sau o schimbare magică a trăsăturilor lui.

– Două surori, repetă pistolarul, apoi zâmbi. Zâmbiră și ei. Încordat.

– Negustor de cai prăpădit! țipă Cuthbert din senin, rânjind. N-ai lăsat carne pentru noi nici cât să ne ajungă pe-o măsea!

– Lumea n-o să meargă mai departe mâine, spuse pistolarul, citând vechea zicală cu un zâmbet. Alain, cur mare! Mișcă-ți hoitu'.

Alan se apucă de încropit targa; Thomas și Jamie se duseră împreună la sala principală și la infirmerie.

Pistolarul și Cuthbert se uitară unul la celălalt. Fuseseră dintotdeauna cei mai apropiați prieteni – sau atât de apropiați cât puteau fi la umbra personalității lor. În ochii lui Bert se vedea o lumină contemplativă, sinceră, și pistolarul își birui cu mare dificultate impulsul de a-i spune să nu ceară aplicarea testului decât peste un an sau chiar optsprezece luni, dacă nu voia să ia calea vestului. Însă trecuseră prin chinuri mari împreună și pistolarul nu simțea că poate risca să spună așa ceva fără să i se întipărească pe chip o expresie ce putea fi interpretată ca aroganță. *Am început să ticluiesc*, își spuse și se simți puțin îngrozit. Apoi se gândi la Marten, la mama lui și-i adresă prietenului său un zâmbet fățarnic.

Este scris ca eu să fiu primul, gândi, conștientizând asta pentru prima dată, deși îi trecuse de multe ori prin minte, fără a-l preocupa mult. *Eu sunt primul.*

– Să mergem, propuse.

– Cu plăcere, pistolarule.

Plecară prin capătul dinspre est al coridorului mărginit de garduri vii; Thomas și Jamie se întorceau deja cu infirmierele. Semănau cu niște năluci, în straiele lor albe și diafane de vară, cu cruce roșie pe piept.

– Să te ajut cu șoimul? întrebă Cuthbert.

– Da, răspunse pistolarul. Ar fi frumos din partea ta, Bert.

Și mai târziu, după venirea întunericului și, odată cu el, a rafalelor grăbite de furtună; în vreme ce uriașele chesoane-fantomă se hurducau pe cer și fulgerul revărsa foc albastru peste străzile desfundate de la periferie; în vreme

ce caii stăteau priponiți cu capul în jos și coada pleoștită, pistolarul alese o femeie și își ostoi poftele cu ea.

Dură puțin și fu bine. După ce terminară și stăteau întinși unul lângă celălalt fără a vorbi, afară începu o grindină cu o ferocitate scurtă, răpăitoare. La parter, departe, cineva cânta „Hey Jude" în stil ragtime. Pistolarul deveni introspectiv. În acea tăcere punctată de răpăitul grindinei, înainte să-l fure somnul, pistolarul se gândi pentru întâia oară că el ar putea fi și ultimul.

ix

Pistolarul nu-i povesti băiatului toate acestea, însă poate că mare parte oricum ajunsese la el. Înțelesese deja că Jake era un băiat extrem de perspicace, nu foarte diferit de Alain, care era înzestrat cu darul acela semiempatic, semitelepatic pe care îl numeau hipersensibilitate.

– Dormi? întrebă pistolarul.

– Nu.

– Ai înțeles ce ți-am spus?

– Dacă am înțeles? întrebă băiatul cu o surprindere superioară. Dacă am înțeles? Glumești?

– Nu.

Însă pistolarul se simțea în defensivă. Nu spusese nimănui până acum povestea maturizării sale, pentru că întreținea sentimente contrare față de ea. Desigur, șoimul reprezentase o armă perfect valabilă, însă fusese totuși un truc. Și o trădare. Prima dintre multele. *Și spune-mi – sunt într-adevăr pe cale să-l sacrific pe băiatul acesta omului în negru?*

– Am înțeles, cum să nu, zise băiatul. A fost un joc, așa-i? Oamenii mari e musai să joace mereu jocuri? E musai ca totul să fie o scuză pentru un nou fel de joc? Oamenii se fac mari sau doar se maturizează?

– Nu știi nimic, zise pistolarul, încercând să-și țină în frâu furia. Nu ești decât un băiat.

– Sigur. Dar știu ce reprezint pentru tine.

– Și ce reprezinți? întrebă tăios pistolarul.

– Un jeton de pocher.

Pistolarul simți impulsul de a găsi o piatră cu care să-i sfarme capul băiatului. În schimb, vorbi calm:

– Culcă-te. Băieții au nevoie de somn.

Și, în minte, auzi ecoul vocii lui Marten: *Du-te și freacă-ți-o.*

Rămase rigid în întuneric, încremenit de groază și înspăimântat (pentru întâia oară de când se știa) de dezgustul de sine care putea să-l cuprindă după ce va fi făcut gestul fatal.

X

În timpul următoarei perioade de trezie, șinele se apropiară de râul subteran și ei dădură peste Mutanții Leneși.

Jake îl văzu pe primul și strigă din toți rărunchii.

Dacă până atunci pistolarul se uitase drept în față, pompând pârghia drezinei, acum răsuci brusc capul spre dreapta. Sub ei era ceva verde ca un bostan de Seceriș putred, care pulsa încet. Pentru prima dată conștientiză miasma – vagă, neplăcută, umedă.

Cevaul verde era o față – ceva ce se putea numi cu indulgență față. Deasupra nasului turtit era un ghem insectil de ochi care îi scrutau inexpresiv. Pistolarul simți un fior atavic în intestine și vintre. Acceleră puțin ritmul brațelor și, implicit, al pârghiei drezinei.

Fața clipitoare dispăru.

– Ce dracu' a fost *aia*? întrebă Jake, târându-se spre el. Ce... Cuvintele îi amuțiră în gât când întâlniră și trecură pe lângă un grup de trei siluete care străluceau palid și stăteau între șine și râul invizibil, privindu-i nemișcate.

– Sunt Mutanți Leneși, explică pistolarul. Nu cred că ne vor face probleme. Probabil că sunt la fel de speriați de noi cum suntem noi de...

Una dintre siluete se desprinse din loc și porni împleticit spre ei. Fața era ca a unui idiot mort de foame. Trupul gol, abia vizibil, fusese transformat într-o masă noduroasă de membre tentaculare și ventuze.

Băiatul strigă din nou și se târî lângă piciorul pistolarului ca un câine speriat.

Un braț tentacular al arătării se plimbă împiedicat pe platforma drezinei. Puțea a umezeală și întuneric. Pistolarul dădu drumul pârghiei și scoase pistolul. Trase un glonț în fruntea arătării cu față de idiot mort de foame. Aceasta căzu la pământ, strălucirea ei palidă de foc de mlaștină stingându-se, o lună intrată în eclipsă. Lumina puternică a flăcării care ieși pe țeavă li se imprimă pe retinele obișnuite cu întunericul și-i luă mult să se șteargă. Mirosul de cordită era încins și sălbatic, străin acelui loc subpământean.

Mai erau și alții, mulți alții. Nici unul dintre mutanți nu venea drept spre ei, însă toți se apropiau de șine, o adunătură de curioși muți și hidoși.

– Va trebui, poate, să pompezi în locul meu, zise pistolarul. Poți?

– Da.

– Atunci, fii pe fază.

Băiatul stătea aproape de el, cu toți mușchii încordați. Neîncercând să vadă mai mult decât era absolut necesar, îi zărea pe Mutanții Leneși doar atunci când treceau pe lângă ei. Îngrozit, Jake ridicase în jurul său o barieră psihică, de parcă însuși id-ul i-ar fi ieșit prin pori și ar fi format un scut de protecție. Dacă era înzestrat cu hipersensibilitate, judeca pistolarul, lucrul acesta nu era imposibil.

Pistolarul pompa constant, însă fără a crește viteza. Mutanții Leneși le simțeau mirosul terorii, știa asta, dar se îndoia că teroarea singură ajungea pentru a-i motiva. El și băiatul erau, în definitiv, creaturi ale luminii, și întregi

în toate cele. *Ne urăsc enorm, sunt sigur*, gândi el și se întrebă dacă îl urâseră la fel de tare și pe omul în negru. Credea că nu, el trecuse printre ei doar ca umbra unei aripi întunecate în acel întuneric și mai adânc.

Băiatul scoase un sunet gutural și pistolarul întoarse capul aproape nepăsător. Patru arătări atacau drezina într-un fel împleticit – una era cât pe ce să-i ajungă.

Pistolarul lăsă pârghia și, în același fel amorțit, nepăsător, scoase iar pistolul. Îl împușcă în cap pe mutantul din frunte. Mutantul scoase un suspin ca un bocet și începu să rânjească. Mâinile lui erau flasce și alunecoase, moarte; degetele – lipite între ele ca degetele unei mănuși rămase mult timp scufundată în noroi. O astfel de mână cadaverică găsi piciorul băiatului și începu să tragă.

Băiatul țipă în pântecele de granit ca din gură de șarpe.

Pistolarul împușcă mutantul în piept. Creaturii începură să-i curgă balele printre buzele rânjite. Jake era pe cale să cadă de pe platformă, dar pistolarul îl prinse de un braț și fu cât pe ce să se dezechilibreze și el. Arătarea era surprinzător de puternică. Pistolarul mai trase un glonț în capul mutantului. Un ochi se stinse ca o lumânare. Însă continua să smucească. Începură să tragă de Jake, care se zvârcolea, ca într-un joc cu odgonul. Mutanții Leneși smuceau de el ca de un iadeș. Dorința care îi anima era fără-ndoială cea de-a se hrăni.

Mișcarea drezinei încetinea. Ceilalți mutanți erau tot mai aproape – ologii, împiedicații, orbii. Poate că doar căutau un Iisus care să le vindece beteșugurile, să-i scoale din bezna nopții ca pe Lazăr.

Acesta e sfârșitul pentru băiat, gândi pistolarul cu o răceală absolută. *Ăsta e sfârșitul la care se referea. Dă-i drumul și pompează sau ține-l și rămâi îngropat. Sfârșitul pentru băiat.*

Smuci puternic de brațul băiatului și împușcă mutantul în stomac. Preț de un moment încremenit în timp, arătarea strânse mâna și mai tare și Jake reîncepu să alunece peste margine. Apoi degetele acelea moarte se descleștară

și Mutantul Leneș căzu în nas, încă rânjind, în spatele drezinei care mai avea puțin și se oprea.

– Credeam c-o să-mi dai drumul, se smiorcăi băiatul. Credeam... credeam...

– Ține-te de cureaua mea, zise pistolarul. Ține-te cât poți de tare.

Mâna lui îl apucă de curea și se încleștă acolo; băiatul respira sacadat, convulsiv.

Pistolarul începu să pompeze iar constant și drezina prinse viteză. Mutanții Leneși rămaseră în urmă un pas și-i însoțiră cu privirea, cu fețe abia perceptibil (sau caricatural) omenești, fețe care radiau cu fosforescența palidă întâlnită la peștii aceia ciudați din adâncul mărilor, care trăiesc sub incredibila presiune a întunericului, fețe pe care nu se citea nici furie, nici ură, ci doar ceva ce aducea a regret tâmp, semiconștient.

– Se îndepărtează, spuse pistolarul. Mușchii încordați ai pelvisului și vintrelor sale se relaxară puțin. Se...

Mutații Leneși puseseră bolovani peste șine. Drumul era blocat. Lucraseră în pripă și neglijent, le-ar fi luat doar câteva minute să-i dea la o parte, însă erau blocați. Și cineva trebuia să se dea jos și să-i mute de acolo. Băiatul gemu și se cutremură, apropiindu-se și mai mult de pistolar. Pistolarul lăsă pârghia și drezina se apropie încet și pe tăcute de bolovani. Când ajunse acolo, se lovi de ei și se opri.

Mutanții Leneși câștigau din nou teren, apropiindu-se aproape în pas lejer, aproape ca și când s-ar fi aflat doar în trecere, rătăciți într-un vis al întunericului, și ar fi găsit pe cineva de la care să ceară indicații. O adunătură de suflete damnate sub stânca străveche.

– O să pună mâna pe noi? întrebă cu calm băiatul.

– Nici în ruptul capului. Taci o secundă.

Se uită la bolovani. Mutanții nu aveau forță, desigur, și nu putuseră târî bolovani adevărați ca să le blocheze calea, ci doar pietre mici. Doar atât cât să-i facă să se oprească, să facă pe cineva...

– Coboară, zise pistolarul. Va trebui să-i muți tu. Eu te acopăr.

– Nu, șopti băiatul. Te rog.

– Nu-ți pot da pistolul și eu nu pot muta pietrele și în același timp să și trag. Trebuie să cobori tu.

Îngrozit, Jake își dădu ochii peste cap; un moment, se cutremură din tot trupul, în acord cu mișcarea gândurilor sale, după care se lăsă să alunece peste margine și începu să arunce pietre în stânga și în dreapta, lucrând cu o viteză nebună, fără a ridica ochii.

Pistolarul scoase pistoalele și așteptă.

Doi dintre ei, bălăbănindu-se pe picioare mai mult decât pășind, o luară spre băiat cu brațe ca de aluat întinse în față. Pistoalele își făcură datoria, brăzdând întunericul cu fire de lumină roș-albă care înfipse ace de durere în ochii pistolarului. Băiatul țipă și continuă să arunce pietre de-o parte și de cealaltă. Strălucirea vrăjitorească a mutanților sălta și dansa. Nu vedea nimic, asta era cel mai rău. Totul se cufundase în umbre și în spectre de lumină remanentă.

Un mutant care parcă nici nu strălucea întinse dintr-odată spre băiat brațe gumoase de bau-bau. Ochi care ocupau jumătate din capul mutantului se roteau lichid.

Jake țipă din nou și se întoarse să se lupte.

Pistolarul deschise focul fără să gândească, înainte ca vederea afectată să-i trădeze mâinile, făcându-le să tremure puternic; capetele celor doi se aflau la distanță de doar câțiva centimetri. Cel care căzu fu al mutantului.

Jake aruncă pietre înnebunit. Mutanții se îngrămădeau dincolo de linia invizibilă a pericolului, apropiindu-se puțin câte puțin, acum foarte aproape. Li se alăturară alții, sporindu-le numărul.

– E bine, spuse pistolarul. Urcă. Repede.

Când băiatul se mișcă, mutanții îi atacară. Jake reușise să urce și se opintea în picioare; pistolarul pompa deja din nou cu toată forța. Acum ambele pistoale erau în toc. Trebuiau să fugă. Era singura lor șansă.

Mâini stranii loviră platforma metalică a drezinei. Acum băiatul îl ținea de curea cu ambele mâini și își lipise fața de șalele sale.

Un grup de mutanți intră între șine, cu fețele pline de acea nerăbdare tâmpă, nepăsătoare. Pistolarul mustea de adrenalină; drezina gonea pe șine în întuneric. Izbiră cu toată forța cele patru sau cinci corpuri malformate, care zburară precum niște banane răscoapte doborâte de pe creanga lor.

Din ce în ce mai departe în întunericul tăcut, vijelios, *banshee.*

După un veac, băiatul ridică fața spre vântul iscat de viteză, temându-se și totuși simțind nevoia să știe. Fantoma focurilor de armă încă îi zăbovea pe retine. Nu vedea nimic în afară de întuneric și nu auzea nimic în afară de vuietul râului.

– Au dispărut, spuse băiatul, temându-se dintr-odată că șinele se vor termina în întuneric și că ei vor deraia, găsindu-și astfel moartea într-un morman de carne. Mai mersese cu mașina; o dată, seriosul său tată condusese cu o sută cincizeci de kilometri la oră pe Autostrada New Jersey și-l oprise un polițist care ignorase bancnota de douăzeci pe care Elmer Chambers i-o oferise împreună cu carnetul de șofer și-l amendase. Însă niciodată nu mersese în felul acesta, cu vântul și orbirea și ororile în urmă și-nainte, cu vuietul râului ca o voce chicotitoare – vocea unui om în negru. Brațele pistolarului erau două pistoane într-o aiuritoare fabrică din carne și oase.

– Au dispărut, repetă băiatul cu timiditate, vântul smulgându-i cuvintele de pe buze. Acum poți încetini. I-am lăsat în urmă.

Dar pistolarul nu auzi. Continuară cu viteză amețitoare în necunoscutul beznei.

xi

Merseră mai departe vreme de trei „zile“ fără incidente.

xii

În a patra perioadă de trezie (la jumătatea ei? în al treilea sfert? nu știau – știau doar că încă nu erau destul de obosiți ca să se oprească) în spatele lor se auzi o bufnitură metalică; drezina se balansă și, când șinele făcură treptat curbă la stânga, corpurile lor se înclinară automat spre dreapta sub influența forței gravitaționale.

În față se vedea o lumină – o strălucire atât de slabă și de străină, încât la început păru că este un element cu totul nou, nici pământ, nici aer, nici foc și nici apă. Nu avea culoare și putea fi distinsă doar datorită faptului că ei își recăpătaseră mâinile și fețele într-o altă dimensiune decât aceea a atingerii. Ochii li se sensibilizaseră atât de tare la lumină, încât observară strălucirea cu mai mult de opt kilometri înainte să ajungă la sursa ei.

– Sfârșitul, zise băiatul încordat. E sfârșitul.

– Ba nu. Pistolarul vorbi cu o stranie siguranță de sine. Nu este.

Și nu era. Ajunseră la lumină, dar nu la cea a zilei.

Apropiindu-se de sursa strălucirii, văzură pentru prima dată că zidul de piatră din stânga se îndepărtase și că șinele lor întâlniseră alte șine, care le traversau într-o țesătură complexă. Lumina le evidenția în vectori lucioși. Pe unele erau așezate vagonete, vagoane de pasageri, o diligență adaptată feroviar. Acestea treziră agitație în pistolar, ca niște galioane fantomă rămase captive într-o mare Sargaso subpământeană.

Lumina deveni mai puternică, rănindu-le puțin ochii, însă intensitatea ei creștea suficient de încet încât să le permită să-și adapteze vederea la ea. Ieșiră din întuneric la lumină ca niște scufundători care urcă treptat spre suprafață din adâncurile de nepătruns ale mării.

Înainte, din ce în ce mai aproape, era un hangar uriaș al cărui plafon se pierdea în întuneric. În peretele lui, pătrate de lumină galbenă, erau o serie de intrări, poate douăzeci și patru la număr, crescând de la mărimea gemulețelor unei case de păpuși la o înălțime de șase metri pe măsură ce ei se apropiau.

Pătrunseră înăuntru prin una din mijloc. Deasupra ei erau inscripționate o seamă de litere, în limbi diferite, bănuia pistolarul. Îl surprinse să descopere că poate citi ultima inscripție; era într-o variantă străveche a Limbii Nobile înseși și spunea:

LINIA 10 SPRE SUPRAFAȚĂ ȘI SPRE VEST

Lumina era mai puternică înăuntru; șinele se întâlneau și se îmbinau într-o serie de macazuri. Acolo, câteva felinare de trafic încă funcționau, pâlpâind etern în tonuri de roșu și verde și chihlimbariu.

Rulară printre stâlpii de piatră înnegriți de trecerea a mii de vehicule, după care se văzură într-un fel de gară centrală. Pistolarul lăsă drezina să se oprească singură și scrutară împrejurimile.

– E ca un metrou, spuse băiatul.

– Metrou?

– Nu contează. N-ai de unde știi despre ce vorbesc. Nici măcar eu nu mai știu despre ce vorbesc.

Băiatul urcă pe cimentul crăpat. Se uitară la gheretele tăcute și pustii la care cândva se vindeau ziare și cărți; un magazin de încălțăminte; un magazin de arme (pistolarul, cuprins imediat de surescitare, văzu revolvere și puști; la o privire mai atentă văzu că aveau butoiașele umplute cu plumb; alese însă un arc, pe care și-l petrecu peste spate, și o tolbă cu săgeți aproape nefolositoare, greșit echilibrate); un magazin cu accesorii femeiești. Undeva, un convector punea aerul în circulație neîncetat, așa cum făcea de mii de ani – însă poate că nu pentru mult timp. În măruntaiele lui scotea un scrâșnet care amintea că mișcarea perpetuă, chiar și în condiții strict controlate, rămânea un vis irealizabil. Aerul avea un gust mecanizat. Pantofii băiatului și cizmele pistolarului scoteau ecouri plate.

Băiatul strigă:

– Hei! Hei...

Pistolarul se răsuci și merse la el. Băiatul stătea înmărmurit în fața gheretei cu cărți. Înăuntru, tolănită în colțul îndepărtat, era o mumie. Purta o uniformă albastră cu trese aurii – uniformă de muncitor feroviar, după aspect. În poala mortului era un ziar antic, perfect conservat, care se transformă în praf când îl atinse pistolarul. Fața mumiei semăna cu un măr vechi, scofâlcit. Cu fereală, pistolarul atinse obrazul. Se stârni un nor mic de praf. După ce se risipi, se putură uita prin carne în gura mumiei. Acolo, un dinte de aur scânteia.

– Gaz, murmură pistolarul. Cei din vechime au fabricat un gaz care a dus la asta. Sau așa ne spunea Vannay.

– Cel care preda din cărți.

– Da. El.

– Pun pariu că oamenii ăștia din vechime au purtat războaie cu ajutorul lui, zise băiatul pe un ton sumbru. Că au *ucis* alți oameni din vechime cu ajutorul lui.

– Sunt sigur că ai dreptate.

Mai erau poate o duzină de alte mumii. Toate cu excepția a două sau trei purtau uniformă albastră cu auriu. Pistolarul bănuia că gazul fusese folosit atunci când în stație nu se înregistra trafic. Poate că odată, tare demult, stația fusese un obiectiv militar al unei armate sau cauze demult apuse.

Acest gând îl deprima.

– Mai bine să ne vedem de drum, spuse el și o luă înapoi spre Linia 10 și drezină. Însă băiatul i se împotrivi cu îndârjire.

– Eu nu merg.

Pistolarul se întoarse, surprins.

Băiatul avea chipul contorsionat și tremura.

– N-o să obții ce-ți dorești decât cu prețul vieții mele. Îmi asum riscul de unul singur.

Pistolarul încuviință din cap neconvingător, urându-se pentru ceea ce urma să facă.

– Bine, Jake, zise el cu duhul blândeții. Zile lungi, nopți ușoare.

Se întoarse, străbătu cheiul de piatră, sări cu ușurință pe drezină.

– Ai făcut o învoială cu cineva! strigă băiatul după el. Știu că ai făcut!

Pistolarul, fără să răspundă, așează încet arcul în fața tijei în T care ieșea din platforma drezinei, la loc ferit.

Băiatul ținea pumnii încleștați; trăsăturile îi erau încordate de agonie.

Cu câtă ușurință îl tragi pe sfoară pe acest băiat, își spuse pistolarul. *Iar și iar minunata lui intuiție – hipersensibilitatea lui – l-a adus în acest punct, și iar și iar tu l-ai adus dincolo de el. Și cât de greu poate fi să faci asta – la urma urmei, alt prieten în afară de tine nu are.*

Într-un neașteptat și simplu proces mintal (aproape o viziune) își spuse că tot ce are de făcut este să cedeze, să se întoarcă, să-l ia pe băiat cu el și să-l transforme în centrul unei noi forțe. Doar nu era obligatoriu ca Turnul să fie atins în felul acesta umilitor, sâcâitor, nu? Să-i dea răgaz băiatului să mai adune câțiva ani, și atunci amândoi îl vor putea spulbera pe omul în negru ca pe-o jucărie ieftină cu arc.

Sigur că da, își spuse el cu cinism. *Sigur că da.*

Știa cu o neașteptată răceală că a se întoarce ar însemna moarte pentru amândoi – moarte sau mai rău: îngropare alături de Mutanții Leneși din urma lor. Degradarea tuturor facultăților. Și pistoalele tatălui său supraviețuindu-le poate mult timp, păstrate într-o splendoare decadentă asemenea unor totemuri nu foarte diferite de acea pompă de benzină redescoperită.

Fii un pic mai curajos, își spuse cu falsitate.

Întinse mâna spre pârghie și începu să o acționeze. Drezina se îndepărtă de cheiul din piatră.

Băiatul strigă:

– *Așteaptă!*

Și o rupse la fugă pe diagonală, spre locul unde drezina avea să întâlnească bezna. Pistolarul simți un impuls să accelereze, să-l lase pe băiat singur, dar măcar în brațele sorții nescrise.

În schimb, îl prinse când sări. Inima băiatului, cum se ținea așa de el, bubuia și se zbătea sub cămașa subțire.

Acum, sfârșitul era foarte aproape.

xiii

Vuietul râului crescuse foarte tare, umplându-le până și visele. Pistolarul, mai mult dintr-un moft decât din altceva, îl lăsă pe băiat să pompeze, în vreme ce el trase în întuneric câteva dintre săgețile acelea proaste, legate la un capăt cu fir alb, subțire.

Nici arcul nu era mai bun; se păstrase incredibil de bine, însă avea totuși coarda slăbită și țintă greșită, și pistolarul știa că nu-i poate face nimic să-l repare. Nici chiar reîntinderea corzii n-ar fi ajutat lemnul obosit. Săgețile nu zburau departe în întuneric, dar ultima pe care o trase se întoarse udă și alunecoasă. Pistolarul ridică doar din umeri când băiatul întrebă cât mai era până la apă, însă în sinea sa nu credea că săgeata străbătuse o distanță mai lungă de șaizeci de metri – dacă o străbătuse și pe aceasta.

Și totuși vuietul râului creștea în intensitate, se apropia.

În a treia perioadă de trezie de la părăsirea gării, reîncepu să se întească un nimb spectral. Intraseră într-un tunel lung săpat într-o rocă stranie, fosforescentă, și pereții umezi sclipeau și scăpărau în mii de minuscule explozii stelare. Băiatul le numi *fot-sile.* Vedeau lucrurile într-un soi de irealitate deformată, ca într-o casă a ororilor.

Vuietul animalic al râului era purtat spre ei de pereții stâncoși, amplificat de propriul lui amplificator natural. Și totuși sunetul rămânea în mod straniu constant, chiar și-n timp ce se apropiau de punctul de trecere, care pistolarul era sigur că-i aștepta înainte, deoarece pereții se depărtau, se trăgeau în spate. Unghiul pantei pe care urcau devenea mai pronunțat.

Șinele străbăteau noua lumină. Pistolarului i se părea că grupurile de *fot-sile* seamănă cu tuburile cu gaz de mlaștină captiv care uneori se vindeau pe-o nimica toată la bâlciul Sărbătorii de Încheiere a Secerișului; băiatului i se părea că seamănă cu șiruri nesfârșite de tuburi cu neon. Dar la lumina lor puteau amândoi să vadă că stânca enormă care-i înconjurase atât de mult timp se sfârșea înainte în două peninsule pereche, îndreptate spre un golf de întuneric – prăpastia de deasupra râului.

Șinele continuau peste acea râpă imposibil de sondat, susținute de o estacadă veche de secole. Și dincolo, la o distanță ce părea incredibilă, se afla un sâmbure de lumină, nu fosforescent sau fluorescent, ci lumina aprigă, adevărată a zilei. Era cât o împunsătură de ac într-o pânză neagră, însă încărcată cu o însemnătate înfiorătoare.

– Oprește, spuse băiatul. Oprește un minut. Te rog.

Fără să pună întrebări, pistolarul lăsă drezina să se oprească singură. Sunetul râului era un vuiet constant, răsunător, care venea din față, de undeva de jos. Strălucirea artificială a stâncii ude deveni pe dată supărătoare. Pentru prima dată simți atingerea claustrofobiei, iar nevoia urgentă de-a ieși afară, de-a scăpa din mormântul acela, era puternică și aproape de netăgăduit.

– O să mergem mai departe, spuse băiatul. Asta vrea el? Să facem drezina să meargă peste... *aia*... și să cădem?

Pistolarul știa că era așa, dar spuse:

– Nu știu ce vrea el.

Se dădură jos și, cu mare băgare de seamă, se apropiară de marginea prăpastiei. Terenul stâncos de sub picioarele lor continua să urce până când, într-un neașteptat unghi, pământul dispărea de sub șine, iar șinele mergeau mai departe peste întuneric.

Pistolarul se lăsă în genunchi și se uită în jos. Reușea să întrevadă o încrengătură complexă și aproape incredibilă de traverse și contrafișe din oțel care dispăreau înspre vuietul râului, toate susținând arcul grațios al șinelor peste hău.

Cu ochiul minții vedea acțiunea timpului și a apei asupra oțelului, lucrând într-un tandem mortal. Oare câtă rezistență mai avea? Puțină? Mai deloc? Nimic? Revăzu pe dată fața mumiei și felul în care carnea, aparent solidă, se transformase în praf la atingerea ușoară a degetului său.

– De-aici mergem pe jos, spuse pistolarul.

Mai că se aștepta ca băiatul să se împotrivească din nou, însă o luă înaintea lui pe șine, pășind calm, sigur pe el pe traversele de oțel sudat. Pistolarul îl urmă deasupra prăpastiei, gata să-l prindă dacă avea să pună greșit piciorul.

Pistolarul simțea că o peliculă fină de sudoare îi acoperea pielea. Estacada era putredă, foarte putredă. Zăngănea sub picioarele lui, mult deasupra mișcării grele a râului, legănându-se puțin pe invizibile cabluri de ancorare. *Suntem acrobați*, își spuse. *Uite, mamă, fără plasă de siguranță. Zbor.*

Îngenunche o dată și examină traversele pe care călcau. Erau pline de rugină (simțea pe față sursa acesteia – aerul proaspăt, prietenul coroziunii; probabil că acum erau foarte aproape de suprafață) și o lovitură puternică de pumn făcu metalul să trepideze amenințător. O dată auzi un geamăt rău prevestitor sub picioare și simți cum se așază oțelul, gata-gata să cedeze, însă el păși deja mai departe.

Băiatul, desigur, era mai ușor cu peste patruzeci și cinci de kilograme, ceea ce făcea să fie în siguranță atât timp cât înaintarea lor nu devenea tot mai anevoioasă.

În urma lor, drezina se topise în întunecimea ubicuă. Promontoriul de piatră din stânga era ieșit în afară cu probabil douăzeci de metri. Era mai pronunțat decât cel din dreapta, însă și acesta rămase în urmă, după care ei se treziră singuri deasupra hăului.

La început păru că minusculul grăunte de lumină solară își păstrează sfidător dimensiunile (poate chiar că se îndepărtează exact în ritmul în care ei se apropiau de el – asta ar fi fost într-adevăr o vrajă bună), dar treptat pistolarul își dădu seama că se lărgește, că devine mai bine definit. Încă se aflau mai jos de el, însă șinele într-acolo urcau.

Băiatul scoase un icnet de surpriză și sări dintr-odată pe margine, fluturând încet și larg din brațe. Păru că se clatină pe margine foarte mult timp, dar apoi reîncepu să pășească în față.

– Era să mă păcălească, spuse el încet, fără emoție. E o gaură. Calcă peste ea dacă nu vrei să faci o vizită rapidă până jos. Simon spune să faci un pas de uriaș.

Acesta era un joc pe care pistolarul îl știa sub numele de „Mama spune", și-l amintea bine din copilărie, când îl juca alături de Cuthbert, Jamie și Alain, dar nu spuse nimic, ci păși doar peste gaură.

– Du-te înapoi, zise Jake, fără să zâmbească. Ai uitat să spui „Am voie?"

– Nu-ți fie cu bănat, da' nu prea cred.

Traversa pe care călcase băiatul cedase aproape de tot și se desprinsese într-o parte. Acum se clătina ținută doar de-un nit ruginit.

Mai sus, tot mai sus. Era o înaintare coșmarescă și, astfel fiind, păru să dureze mai mult decât dură într-adevăr; aerul însuși păru să se îngroașe și să devină ca pelteaua, iar pistolarului i se părea nu că pășește, ci că înoată. Iar și iar, mintea sa încerca să se întoarcă îndărătnică la contemplarea spațiului înfricoșător dintre traverse și râul de pe fundul prăpastiei. Cu mintea vedea totul în detalii spectaculoase, cum avea să se întâmple: țipătul metalului cedând, răsucindu-se, șovăirea când trupul său aluneca pe o parte, degetele dibuind după ceva de care să se țină și negăsind nimic, zăngănitul iute al călcâielor pe oțel ruginit, înșelător – și apoi căderea într-o răsucire nesfârșită, jetul cald de urină când îi ceda vezica, aerul frecându-i-se de față, ridicându-i părul într-o caricatură a spaimei, trăgându-i pleoapele în sus, apa întunecată grăbindu-se să-l întâlnească, din ce în ce mai repede, depășindu-i chiar și propriul țipăt...

Metalul scrâșni sub el și pistolarul păși fără grabă, mutându-și greutatea, în acel moment crucial negândindu-se la prăpastie sau la cât de departe ajunseseră, sau la cât mai aveau de mers. Negândindu-se că băiatul era un bun de schimb și că prețul onoarei sale era acum, în sfârșit, aproape negociat. Ce ușurare avea să fie când tocmeala se va fi încheiat!

– Lipsesc trei traverse, anunță băiatul cu degajare. O să sar. Aici! Chiar aici! *Geronimo!*

Pistolarul îl văzu un moment conturat pe fundalul luminii solare, o siluetă șleampătă, ghemuită, cu brațele depărtate ca și când, de nimic n-ar fi mers, i-ar mai fi rămas ca variantă zborul. Aterizã și întregul edificiu se clătină amenințător sub greutatea lui. Metalul de sub ei protestă și ceva foarte jos căzu, mai întâi cu un bufnet metalic, apoi cu unul lichid.

– Ești bine? întrebă pistolarul.

– Mdie, răspunse băiatul, da' e foarte putred. Ca ideile unor oameni, presupun. Nu cred că te ține să vii mai departe de unde ești acum. Pe mine da, însă pe tine nu. Du-te înapoi. Du-te înapoi acum și lasă-mă singur.

Vocea lui era rece, însă dincolo de aparențe se simțea isterie, bubuia așa cum îi bubuise inima atunci când sărise înapoi pe drezină și Roland îl prinsese.

Pistolarul păși peste spărtură. Reuși asta dintr-un singur pas mare. Un pas de uriaș. *Mamă, am voie? Da-ai-voie.* Băiatul tremura fără voia lui.

– Du-te înapoi. Nu vreau să mă omori.

– Pentru numele Omului Iisus, *mergi*, zise pistolarul tăios. O să se prăbușească sigur dacă stăm aici să sporovăim.

Băiatul mergea nesigur pe picioare acum, cu mâinile tremurânde întinse în față, cu degetele rășchirate.

Urcară.

Da, schelăria era mult mai putredă acum. Câte una, două, chiar trei traverse erau rupte și pistolarul se aștepta încontinuu să găsească spațiul lung și gol dintre șine care avea fie să-i forțeze să se întoarcă, fie să-i facă să calce pe șinele înseși, într-un echilibru precar deasupra râpei.

Își ținu ochii ațintiți spre lumina zilei.

Strălucirea dobândise culoare – albastru – și pe măsură ce se apropia devenea tot mai blândă, irizațiile *fot-silelor* pălind în comparație cu ea. Încă cincizeci sau o sută de metri de mers? Nu-și dădea seama.

Mergeau și el acum își privea picioarele cum călcau de pe o traversă pe alta. Când ridică iar ochii, strălucirea din față devenise mare cât o gaură și nu era vorba doar de lumină, ci și de o cale de ieșire. Mai aveau puțin.

Treizeci de metri acum. Nu mai mult. Nouăzeci de pași mici. Se putea face. Poate că aveau totuși să-l prindă pe omul în negru. Poate că, la lumina puternică a soarelui, florile malefice din mintea sa se vor ofili și totul va fi posibil.

Lumina soarelui fu acoperită.

Luat prin surprindere, pistolarul ridică privirea, mijind din ochi ca o cârtiță din mușuroiul ei, și văzu că o siluetă acoperea lumina, o răpea, lăsând doar raze slabe de albastru sfidător să răzbească în jurul conturului umerilor și al despicăturii picioarelor.

– Salutare, băieți!

Vocea omului în negru răsună spre ei, amplificată în gâtlejul acela natural de piatră, sarcasmul voioșiei lui adoptând nuanțe grandioase. Orbește, pistolarul căută falca, însă n-o mai avea, o pierduse undeva, o folosise până la capăt.

Râse mai sus de ei și sunetul se împrăștie în jurul lor, reverberând ca un val într-o peșteră. Băiatul strigă și se clătină pe picioare, fluturând iar din mâini prin aerul rarefiat.

Sub ei metalul se rupse și căzu în apă; șinele se mișcară încet, înfricoșător. Băiatul căzu și o mână sări în sus ca un pescăruș în întuneric, sus, sus, și apoi rămase agățat deasupra hăului; se legăna acolo, ochii lui negri uitându-se în sus la pistolar însuflețiți de-o cunoaștere finală, oarbă.

– Ajută-mă.

Răsunător, asurzitor:

– Gata cu jocurile. Acum vino, pistolarule. Sau niciodată nu mă vei prinde.

Toate jetoanele pe masă. Toate cărțile întoarse, mai puțin una. Băiatul atârna, o carte de tarot însuflețită, Spânzuratul, Marinarul fenician, inocent pierdut și abia plutind pe valul unei mări infernale.

Așteaptă atunci, așteaptă puțin.

– Să plec?

Vocea lui e atât de puternică, încât îmi vine greu să gândesc.

– Ajută-mă. Ajută-mă, Roland.

Schelăria se contorsiona și mai tare, strigând, trăgând, dezbinându-se, cedând...

– Atunci te voi părăsi.

– *Ba nu! NU mă vei părăsi!*

Picioarele îl purtară pe pistolar într-un salt neașteptat, punând capăt paraliziei care-l cotropise; făcu un adevărat pas de uriaș peste băiatul atârnat și ateriză într-o alunecare grea spre lumina care oferea Turnul încremenit în ochiul minții sale într-o imagine cu natură moartă, neagră...

Într-o tăcere deplină.

Silueta dispăruse, până și bătăile inimii lui dispăruseră, iar schelăria se zdruncina mai departe, începându-și ultimul dans lent către adâncuri, desprinzându-se, mâna lui găsind buza stâncoasă și luminoasă a damnării; iar în spatele lui, în tăcerea înspăimântătoare, băiatul vorbi de jos, de mult prea jos față de el.

– Du-te, atunci. Există alte lumi în afară de asta.

Apoi schelăria se dezmembră toată; și când pistolarul se ridică în picioare și ieși la lumină și-n bătaia vântului și la realitatea unui nou ka, întoarse capul, dorindu-și un moment cu ardoare să fie Ianus – însă nu era nimic, doar tăcere de plumb, căci băiatul, căzând, nu scoase nici un sunet.

Apoi Roland era sus, cățărat pe coasta stâncoasă care privea spre o câmpie plină de iarbă, spre locul unde omul în negru stătea cu picioarele depărtate, cu brațele încrucișate.

Pistolarul stătea ametit, palid ca o stafie, cu ochii măriți și mișcându-i-se nesiguri sub sprâncene, cu cămașa mânjită de praful alb al ultimilor metri de mers târâș. Înțelese că-l așteptau degradări ale spiritului care aveau s-o facă pe aceasta să pară infimă, însă el totuși avea să fugă: pe coridoare și prin orașe, din pat în pat; va fugi de chipul băiatului și va încerca să-l îngroape în

nenumărate acuplări sexuale și luări de vieți, doar pentru a intra într-o ultimă încăpere și a-l găsi privindu-l pe deasupra flăcării unei lumânări. El devenise băiatul; băiatul devenise el. El devenea un vârcolac de sine croit. În vise adânci va deveni băiatul și va vorbi ciudata limbă de oraș a băiatului.

Asta înseamnă moartea. Așa e? Așa e?

Păși încet, ametit pe dealul stâncos în jos, către locul unde aștepta omul în negru. Acolo, cărările se șterseseră sub soarele rațiunii și era ca și când n-ar fi existat niciodată.

Omul în negru, râzând, își dădu gluga jos cu dosul ambelor mâini.

– Deci! strigă el. Nu un sfârșit, ci sfârșitul începutului, eh? Progresezi, pistolarule! Progresezi! O, ce mult te admir!

Pistolarul scoase pistoalele din toc cu o viteză ametitoare și trase de douăsprezece ori. Focurile de armă orbiră soarele însuși și bubuitul exploziilor ricoșă în versanții de stâncă din spatele lor.

– Ei-ei, făcu omul în negru, râzând. O, ei-ei-ei. Facem vrăji frumoase împreună, eu și cu tine. Nu-mi poți lua viața mai mult decât ți-o poți lua pe a ta.

Se retrase, mergând cu spatele, rămânând cu fața la pistolar, rânjind și chemându-l.

– Vino. Vino. Vino. Mamă, am voie? Da-ai-voie.

Călcând pe cizme scâlciate, pistolarul merse după el la loc de sfat.

5

PISTOLARUL ȘI OMUL ÎN NEGRU

i

Omul în negru îl duse la un străvechi cimitir pentru a schimba palavre. Pistolarul o recunoscu imediat: o golgotă, locul-craniului. Țestele albite se uitau binevoitoare în sus la ei – vite, coioți, cerbi, iepuri, bumbleri. Ici, xilofonul de alabastru al unei puicuțe de fazan ucise în timp ce se hrănea; colo, oasele mici și delicate ale unei cârtițe ucise poate de plăcere de un câine sălbatic.

Golgota era o adâncitură pe panta muntelui și, mai jos, la altitudini mai suportabile, pistolarul vedea arbuști de yucca și brazi pitici. Cerul era de un albastru mai blând decât văzuse într-un an și, nu foarte departe, era ceva inefabil care amintea de mare.

Sunt în vest, Cuthbert, își spuse meditativ. *Dacă asta nu e Lumea Dinăuntru, atunci e aproape de ea.*

Omul în negru se așeză pe un buștean vechi din lemn tare. Cizmele îi erau albite de praf și de pulberea oaselor din acel loc. Își trăsese gluga din nou peste față, însă pistolarul îi vedea bine forma dreaptă a bărbiei și umbra maxilarului.

Buzele umbrite zvâcniră într-un zâmbet.

– Strânge lemne, pistolarule. Partea asta a munților e blândă, dar la altitudinea la care ne aflăm, frigul tot te înjunghie în burtă. Iar ăsta e un loc al morții, eh?

– Te omor eu, zise pistolarul.

– Ba nu. Nu poți. Dar poți strânge lemne ca să-ți amintești de Isaac al tău.

Pistolarul nu înțelese referința. Plecă fără cuvinte și strânse lemne ca un ajutor de bucătar de rând. Recolta era slabă. Pe partea aceea nu creștea iarba-diavolului, iar lemnul de esență tare nu ardea. Se pietrificase. Se întoarse până la urmă cu un braț mare de vreascuri, presărate cu praf și pudră de oase, parcă scufundate în făină. Soarele coborâse dincolo de cel mai înalt dintre arborii de yucca și dobândise o strălucire roșiatică. Îi privea cu o indiferență răuvoitoare.

– Excelent, spuse omul în negru. Ce excepțional ești! Ce metodic! Ce inventiv! Te salut!

Chicoti și pistolarul aruncă lemnele la picioarele lui, care în cădere ridicară în aer un norișor din praf de oase.

Omul în negru nu tresări; începu doar să pregătească focul. Pistolarul privi fascinat cum ideograma (una nouă, de data aceasta) prindea formă. Când termină cu el, semăna cu un horn dublu, mic și complicat, înalt cam de o jumătate de metru. Omul în negru ridică mâna spre cer, scuturând în jos mâneca amplă, dezgolindu-și mâna subțire și frumoasă, și o coborî iute, cu degetul arătător și cel mic ridicate în semnul tradițional de deochi. Se iscă o flăcăruie albastră și focul lor se aprinse.

– Am chibrituri, zise jovial omul în negru, dar mă gândeam că-ți va plăcea vraja mea. O nimica toată, pistolarule. Acum, pregătește-ne cina.

Faldurile mantiei lui se mișcară și corpul jupuit și eviscerat al unui iepure durduliu căzu în țărână.

Fără cuvinte, pistolarul puse iepurele pe frigare și-l prăji. În timp ce soarele cobora, în aer se ridica un miros aromat. Umbre purpurii pluteau înfometate pe deasupra adânciturii în care omul în negru alesese să dea în sfârșit ochii cu el. În vreme ce iepurele se rumenea, pistolarul simți foamea cum i se mișca neîncetat în stomac; dar când carnea fu gata și sucurile închise în ea, îi dădu frigarea omului în negru, fără nici un cuvânt, scormoni în desaga lui aproape plată și scoase ultima fâșie de carne uscată. Era sărată, îi dădea dureri la gură și avea gust de lacrimi.

– Inutil gest, zise omul în negru, izbutind să pară în același timp furios și amuzat.

– N-are importanță, spuse pistolarul. Avea afte mici în gură, rezultatul lipsei de vitamine, și gustul de sare îl făcea să se strâmbe îndurerat.

– Te temi de hrană fermecată?

– Într-adevăr.

Omul în negru își coborî gluga pe spate.

Pistolarul se uită la el mut. Într-un fel, chipul pe care îl ascunsese gluga era o tristă dezamăgire. Era frumos și precis, fără vreo urmă sau ridurile cuiva care a trecut prin momente grele și a păstrat secrete mari. Părul era negru, aspru și lung. Fruntea era înaltă, ochii – întunecați și sclipitori. Nasul era comun. Buzele – pline și senzuale. Tenul era palid, la fel ca al pistolarului.

Pistolarul spuse în sfârșit:

– Mă așteptam la cineva mai vârstnic.

– De ce? Sunt aproape nemuritor, la fel ca tine, Roland – pentru moment, cel puțin. Aș fi putut lua o înfățișare cu care să fii mai familiarizat, dar am ales să mă arăt așa cum – ah – m-am născut. Vezi, pistolarule, apusul.

Soarele dispăruse deja și cerul era plin spre vest de-o lumină densă, ca de furnal.

– N-o să vezi alt apus pentru ceea ce-o să ți se pară foarte mult timp, zise omul în negru.

Pistolarul își aminti prăpastia de sub munți, după care ridică ochii spre cer, unde constelațiile erau risipite cu larghețe.

– Asta nu contează, spuse el încet. Acum.

ii

Omul în negru amestecă pachetul de cărți cu mișcări iuți. Pachetul era uriaș, desenele de pe spate, întortocheate.

– Astea sunt cărți de tarot, pistolarule – într-un fel. Un pachet standard la care am adăugat câteva cărți făcute de mine. Acum fii atent.

– La ce să fiu atent?

– O să-ți prezic viitorul. Șapte cărți trebuie întoarse pe rând și așezate în conjuncție cu celelalte. N-am mai făcut asta din zilele când Gilead era prosper și doamnele jucau „Puncte“ pe peluza de vest. Și presupun că *niciodată* nu voi citi o poveste ca a ta. Batjocura își făcea din nou loc în vocea sa. Tu ești ultimul aventurier din lume. Ultimul cruciat. Ce mult trebuie să te bucure asta, Roland! Și totuși nu ai idee cât de aproape ești de Turn acum, când îți reiei căutarea. Lumi întregi se rotesc în jurul capului tău.

– Cum adică, reiau căutarea? N-am întrerupt-o niciodată.

La aceasta omul în negru râse din suflet, dar refuză să spună ce i se părea atât de comic.

– Prezi-mi viitorul, atunci, rosti Roland cu asprime.

Prima carte fu întoarsă.

– Spânzuratul, zise omul în negru. Întunericul îi dăduse înapoi gluga. Însă aici, fără a fi în conjuncție cu ceva, înseamnă putere, nu moarte. Tu, pistolarule, ești Spânzuratul, mergi cu îndârjire și fără oprire spre țelul tău, peste abisurile din Na'ar. Ai lăsat deja un tovarăș de drum să cadă în abisul acela, nu-i așa?

Pistolarul nu spuse nimic și a doua carte fu întoarsă.

– Marinarul! Observă fruntea curată, obrajii spâni, ochii răniți. Se îneacă, pistolarule, și nimeni nu aruncă odgonul. Băiatul Jake.

Pistolarul se crispă, dar nu spuse nimic.

A treia carte fu întoarsă. Un babuin stătea rânjind călare pe umerii unui tânăr. Fața tânărului era întoarsă în sus, cu trăsăturile marcate de-o grimasă caricaturală iscată de spaimă și groază. Uitându-se mai îndeaproape, pistolarul văzu că babuinul ținea un bici în mână.

– Prizonierul, spuse omul în negru.

Focul arunca umbre pâlpâitoare peste chipul tânărului din carte, făcându-l să pară că se mișcă și se schimonosește cuprins de-o teroare mută. Pistolarul își feri privirea.

– Puțintel deranjant, nu-i așa? spuse omul în negru și fu cât pe ce să râdă pe înfundate.

Întoarse a patra carte. O femeie cu un șal pe cap ședea învârtind o roată. Pentru ochii încețoșați ai pistolarului, femeia părea în același timp că zâmbește abil și că suspină.

– Stăpâna Umbrelor, remarcă omul în negru. Ți se pare că are două fețe, pistolarule? Are. Cel puțin două fețe. A spart farfuria albastră!

– Cum adică?

– Nu știu.

Și – în acest caz, cel puțin – pistolarul credea că adversarul său spune adevărul.

– De ce-mi arăți toate astea?

– Nu întreba! zise tăios omul în negru, însă zâmbea. Nu întreba. Doar uită-te. Consideră că este doar un ritual inutil dacă așa te simți mai bine. Ca mersul la biserică.

Se hlizi și întoarse a cincea carte.

Un secerător care rânjea strângea o seceră cu degete osoase.

– Moartea, spuse simplu omul în negru. Dar nu pentru tine.

A șasea carte.

Pistolarul se uită la ea și simți în viscere o senzație ciudată de anticipare. Senzația era amestecată cu groază și bucurie, și acest complex de emoții era indescriptibil. Îl făcea să-i vină să vomite și să danseze în același timp.

– Turnul, spuse blând omul în negru. Iată aici Turnul.

Cartea pistolarului ocupa centrul aranjamentului; fiecare dintre următoarele patru ocupa câte un colț, ca niște sateliți în jurul unei stele.

– Asta unde vine așezată? întrebă pistolarul.

Omul în negru așeză Turnul deasupra Spânzuratului, acoperindu-l complet.

– Ce înseamnă asta? întrebă pistolarul.

Omul în negru nu răspunse.

– Ce înseamnă asta? stărui el cu întrebarea.

Omul în negru nu răspunse.

– Blestemat să fii!

Nici un răspuns.

– Atunci blestema-te-ai. Care-i a șaptea carte?

Omul în negru o întoarse pe a șaptea. Un soare se ridica pe un cer albastru luminos. Cupidoni și zâne pluteau în jurul lui. Sub soarele strălucitor era un câmp mare și roșu. Trandafiri sau sânge? Pistolarul nu-și dădea seama. *Poate*, gândi, *amândouă.*

– A șaptea carte este Viața, spuse încet omul în negru. Dar nu pentru tine.

– Unde i-e locul în aranjament?

– Asta nu trebuie s-o știi tu, răspunse omul în negru. Sau s-o știu eu. Nu eu sunt cel mare pe care îl cauți, Roland. Sunt doar emisarul lui.

Azvârli cartea cu nepăsare în focul mic. Se înnegri, se îndoi și izbucni în flăcări. Pistolarul simți că-i palpită inima și că-i îngheață în piept.

– Dormi acum, zise cu nepăsare omul în negru. Să dormi – visând, mai știi?* Și așa mai departe.

– Ce n-o să-nfăptuiască gloanțele mele s-ar putea să facă mâinile, avertiză pistolarul.

Picioarele i se-ndreptară cu o iuțeală sălbatică, splendidă, și se aruncă peste foc spre celălalt, cu brațele întinse. Omul în negru, zâmbind, deveni mare în ochii săi și-apoi se retrase pe un coridor lung, unde fiecare sunet năștea câte-un ecou. Lumea se umplu de sunetul unui râs sardonic, iar el cădea, murea, dormea.

Visă.

---

* Parafrază după celebrul monolog „A fi sau a nu fi“ din Hamlet, de William Shakespeare (n. tr.).

iii

Universul era pustiu. Nimic nu mișca. Nimic nu era.

Pistolarul plutea, amețit.

– Să aprindem o lumină mică, spuse cu nonșalanță vocea omului în negru și se făcu lumină. Pistolarul gândi într-un fel detașat că lumina aceea era bună.

– Acum întuneric cu stele deasupra. Apă dedesubt.

Și se făcu. Plutea peste mări nesfârșite. Deasupra, stelele scânteiau veșnic, însă nu vedea nici una dintre constelațiile care-l călăuziseră în lunga sa viață.

– Pământ, invită omul în negru, și se făcu; se ivi din apă cu nesfârșite mișcări galvanice, convulsive. Era roșu, arid, crăpat și steril de la un capăt la altul.

Vulcani scuipau neîncetat magmă ca niște furuncule uriașe pe capul rotund și urât al unui adolescent.

– Bine, făcu omul în negru. E-un început și ăsta. Să apară niște plante. Copaci. Iarbă și câmpii.

Și apărură. Dinozauri hoinăreau ici și colo, mârâiau și pufăiau și se mâncau între ei și rămâneau blocați în smârcurile de smoală bolborositoare, urât mirositoare. Uriașe păduri tropicale se întindeau în toate părțile. Ferigi gigantice se legănau spre cer cu frunze zimțate. Cărăbuși bicefali se târau pe unele dintre ele. Pe toate acestea le văzu pistolarul. Și totuși el se simți mare.

– Acum să apară omul, spuse încet omul în negru, însă pistolarul cădea... cădea în sus. Orizontul acelui pământ vast și fecund începu să se curbeze. Da, cu toții spuneau că e curbat, profesorul său, Vannay, susținea că asta fusese dovedit cu mult înainte ca lumea să meargă mai departe. Dar asta...

Din ce în ce mai departe, din ce în ce mai sus. Continente prindeau formă înaintea ochilor lui increduli și erau ascunse de nori îngrămădiți. Atmosfera ținea lumea într-un sac placentar. Iar soarele, răsărind dincolo de umărul lumii...

Strigă cu putere și ridică un braț înaintea ochilor.

– Să se facă lumină!

Vocea nu-i mai aparținea omului în negru. Era uriașă, reverberantă. Umplea spațiul – și spațiile dintre spații.

– *Lumină!*

Cădea, cădea.

Soarele se micșoră. O planetă roșie brăzdată de canale trecu în viteză pe lângă el; două luni se învârteau furios în jurul ei. Dincolo de aceasta era o centură rotitoare de aștri și o planetă gigantică ce mustea de gaze, prea mare pentru a se susține pe sine, prin urmare turtită la poli. Și mai departe era o lume inelară ce scânteia ca o nestemată, cu învelișul ei de spiculi glaciali.

– *Lumină! Să se fa...*

Alte lumi, una, două, trei. Cu mult dincolo de ultima, o minge singuratică de gheață și rocă se rotea în beznă deplină în jurul unui soare care nu scăpăra mai tare decât un penny mătuit.

Dincolo de asta, întuneric.

– Nu, spuse pistolarul și cuvântul său, rostit în beznă, era plat și fără ecou.

Era întuneric deplin. Pe lângă acesta, cea mai întunecată noapte a sufletului unui om era ca ziua la prânz, întunericul de sub munți o simplă pată pe fața Luminii.

– Ajunge. Te rog, ajunge acum. Ajunge...

– LUMINĂ!

– Ajunge. Ajunge, te rog...

Stelele înseși începură să se micșoreze. Nebuloase întregi se uniră și deveniră pete sclipitoare. Întregul univers părea să se strângă în jurul lui.

– Te rog, ajunge, ajunge, ajunge...

Vocea omului în negru îi șopti mătăsos la ureche:

– Atunci renunță. Alungă orice gând legat de Turn. Du-te în plata ta, pistolarule, și purcede pe lungul drum al salvării sufletului tău.

Își strânse puterile. Zdruncinat și singur, înfășurat în întuneric, îngrozit de atacul unei semnificații ultime, își strânse puterile și rosti răspunsul final pe acest subiect:

– NICIODATĂ!

– ATUNCI SĂ SE FACĂ LUMINĂ!

Și *se făcu* lumină, se năpusti asupra sa ca un ciocan, o lumină mare, primordială. Rațiunea nu avea șanse să supraviețuiască în acea amplă strălucire, dar, înainte să piară, pistolarul văzu ceva cu claritate, ceva ce crezu că are o importanță cosmică. Se agăță de asta cu un efort agonic și se afundă, căutând refugiu în sine însuși, înainte ca lumina aceea să-i răpească vederea și să-i distrugă rațiunea.

Fugi de lumină și de lucrurile pe care le sugera aceasta, și astfel redeveni el însuși. Asta facem cu toții; asta fac chiar și cei mai breji dintre noi.

iv

Era tot noapte – dacă aceeași sau alta, nu avea cum să știe imediat. Se opinti în picioare de unde îl adusese saltul său demonic spre omul în negru și se uită la bușteanul pe care șezuse Walter o' Dim – cum îl numeau unii dintre oamenii pe care Roland îi întâlnise în drumul său. Nu mai era acolo.

O senzație puternică de disperare îl năpădi – Doamne, să treacă iar prin toate câte a trecut –, după care omul în negru vorbi din spatele lui:

– Aici, pistolarule. Nu-mi place să te simt așa aproape. Vorbești în somn.

Se hlizi.

Pistolarul se ridică dezechilibrat în genunchi și se întoarse. Din foc mai rămăseseră tăciuni roșii și spuză gri, lăsând în urmă desenul familiar al combustibilului ars. Omul în negru ședea lângă el, plescăind din buze cu un entuziasm dizgrațios, cu rămășițele unsuroase ale iepurelui în mâini.

– Te-ai descurcat binișor, spuse omul în negru. N-aș fi putut niciodată să-i trimit viziunea asta tatălui tău. Ar fi ieșit din ea cu spume la gură.

– Ce a fost? întrebă pistolarul. Cuvintele îi erau neclare și tremurate. Simțea că, dacă ar încerca să se ridice, i-ar ceda picioarele sub el.

– Universul, zise cu lejeritate omul în negru. Râgâi și aruncă oasele în foc, unde mai întâi luciră și apoi se înnegriră. Vântul bocea și gemea deasupra golgotei.

– Universul? repetă absent pistolarul. Era un cuvânt necunoscut pentru el. Primul lui gând era că celălalt recita o poezie.

– Vrei Turnul, spuse omul în negru. Părea să fie o întrebare.

– Da.

– Ei bine, nu-l vei avea, zise omul în negru și zâmbi cu o cruzime senină. Nimănui nu-i pasă la sfatul celor mari dacă-ți amanetezi sufletul ori dacă-l vinzi de-a dreptul, Roland. Cred că am idee cât de aproape de margine te-a împins ultimul tovarăș de drum. Turnul te va ucide la jumătate de lume distanță.

– Nu știi nimic despre mine, zise pistolarul răspicat și zâmbetul se șterse de pe buzele celuilalt.

– Eu l-am făcut și eu l-am distrus pe tatăl tău, spuse nemilos omul în negru. M-am apropiat de mama ta ca Marten – ăsta e un adevăr pe care l-ai bănuit dintotdeauna, nu? – și am luat-o. S-a mlădiat sub mine ca o salcie... deși (asta s-ar putea să te liniștească) nu s-a frânt niciodată. În orice caz, așa a fost scris și așa s-a întâmplat. Sunt cel mai îndepărtat slujitor al celui care stăpânește acum Turnul Întunecat și Pământul a fost pus în mâna roșie a acelui rege.

– Roșie? De ce spui roșie?

– Nu contează. Nu vom vorbi despre el, deși vei afla mai multe decât ai vrea dacă ai stărui. Ce te-a rănit o dată te va răni și a doua oară. Acesta nu-i începutul, ci începutul sfârșitului. Ai face bine să ții minte asta..., dar tu nu te-nveți niciodată minte.

– Nu înțeleg.

– Nu. Așa-i. N-ai înțeles niciodată. Și nici n-o să înțelegi. Tu n-ai imaginație. Ești orb, în felul ăsta.

– Ce am văzut? întrebă pistolarul. Ce am văzut la sfârșit? Ce a fost?

– Ce ți s-a părut că este?

Pistolarul rămase tăcut, căzut pe gânduri. Pipăi după tutun, dar nu-i mai rămăsese. Omul în negru nu se oferi să-i umple săculețul nici prin magie neagră, nici prin albă. Mai târziu poate că va mai găsi ceva în punga sa de răsaduri, dar „mai târziu" părea acum foarte departe.

– Era o lumină, zise pistolarul într-un târziu. O lumină albă, infinită. Și apoi...

Se întrerupse și se uită țintă la omul în negru. Acesta stătea aplecat în față și pe chip avea imprimată expresia unei emoții stranii, săpată prea adânc pentru a o ascunde ori nega. Era vorba de groază sau mirare. Poate că era una și aceeași.

– N-ai habar, zise el și începu să zâmbească. O, mare vrăjitor, care-i aduce pe morți la viață. N-ai habar. Ești un escroc!

– Ba știu, se răsti omul în negru. Dar nu știu... ce.

– Lumină albă, repetă pistolarul. Și apoi – un fir de iarbă. Un singur fir de iarbă care umplea totul. Și eu eram minuscul. Infinitezimal.

– Iarbă. Omul în negru închise ochii. Fața lui părea suptă și palidă. Un fir de iarbă. Ești sigur?

– Da. Pistolarul se încruntă. Dar era purpuriu.

– Ascultă-mă acum, Roland, fiul lui Steven. Vrei să mă asculți?

– Da.

Astfel, omul în negru începu să vorbească.

V

Universul (spuse el) este Marele Tot și oferă un paradox prea mare pentru a fi cuprins de-o minte finită. Așa cum creierul viu nu e în stare să conceapă existența unui creier neviu – cu toate că ar putea crede că este în stare – la fel mintea finită nu poate cuprinde infinitul.

Prozaicul fapt al însăși existenței universului înfrânge deopotrivă un suflet pragmatic și unul romantic. A fost un timp, deși cu o mie de generații

înainte ca lumea să meargă mai departe, când omenirea a atins o dezvoltare tehnologică și științifică suficient de mare, încât să poată știrbi puțin din marele pilon de piatră al realității. Chiar și așa, falsa lumină a științei (a cunoașterii, dacă preferi) strălucea în doar câteva țări dezvoltate. O singură companie (sau cabală) conducea în această privință; North Central Positronics, așa se autointitulase. Totuși, în pofida unei remarcabile creșteri a numărului de informații dobândite, înțelegerea era uimitor de subțire.

– Pistolarule, străbunii noștri îndepărtați au biruit „boala care putrezește", pe care ei o numeau cancer, aproape au biruit îmbătrânirea, au pășit pe Lună...

– Nu cred asta, spuse ferm pistolarul.

La această omul în negru doar zâmbi și răspunse:

– Nici nu e nevoie să crezi. Însă așa a fost. Au fabricat sau au descoperit o sută de alte fleacuri minunate. Însă acest tezaur de informații a oferit puțină sau nici un pic de înțelegere. Nu s-a scris nici o odă măreață în cinstea minunilor inseminării artificiale – nașterea de copii din spermă înghețată – sau a mașinilor care funcționau cu putere solară. Puțini, în cel mai bun caz, au părut că intuiesc adevăratul principiu al realității: noile descoperiri duc întotdeauna la și mai multe mistere insondabile. Tot mai buna cunoaștere psihologică a creierului pune tot mai mult în pericol existența sufletului, însă, în același timp, natura căutării îl face mai verosimil. Înțelegi? Sigur că nu. Ai ajuns la limitele puterii tale de înțelegere. Dar nu contează – asta e irelevant.

– Dar *ce* este relevant atunci?

– Cel mai mare mister pe care îl oferă universul nu este viața, ci măsura. Măsura cuprinde viața și Turnul cuprinde măsura. Copilul, pentru care curiozitatea e pe primul loc, spune: Tati, ce este dincolo de cer? Și tatăl spune: Întunericul spațiului. Copilul: Ce este dincolo de spațiu? Tatăl: Galaxia. Copilul. Dincolo de galaxie? Tatăl: Altă galaxie. Copilul: Dincolo de celelalte galaxii? Tatăl: Nimeni nu știe.

Pricepi? Mărimea ne înfrânge. Pentru pește, lacul în care își duce viața este universul. Ce-și spune peștele când e smuls de gură prin limitele argintii ale

existenței și scos într-un nou univers în care aerul îl îneacă și lumina e-o nebunie albastră? Unde bipede uriașe fără branhii îl vâră într-o cutie sufocantă și-l acoperă cu alge ude ca să moară?

Ai putea lua vârful unui creion și să-l mărești. Ajungi la punctul în care înțelegi ceva uluitor: vârful creionului nu este solid; e compus din atomi care se învârt și gravitează ca un trilion de planete demonice. Ceea ce nouă ni se pare solid este de fapt doar o rețea laxă ținută laolaltă de forța gravitației. Văzute la mărimea lor normală, distanțele dintre acești atomi ar putea deveni leghe, abisuri, eoni. Atomii înșiși sunt compuși din nuclee și din protoni și electroni care gravitează. Ai putea face un pas mai departe, la nivelul particulelor subatomice. Și apoi la ce? Tahioni? Nimic? Sigur că nu. Totul în univers neagă nimicul; singura absurditate este sugestia unui sfârșit.

Dacă ai ajunge la limita universului, ai găsi un gard de scânduri și un indicator pe care scrie FUNDĂTURĂ? Nu. Ai putea găsi ceva tare și rotund, cum trebuie că puiul vede oul din interior. Și dacă ai sparge coaja (sau ai găsi o ușă), ce lumină mare și torențială ar răzbate prin deschizătură la capătul spațiului? Dacă te-ai uita dincolo și ai descoperi că întregul nostru univers nu este decât o parte dintr-un singur atom al unui fir de iarbă? Ai fi oare nevoit să crezi că arzând o crenguță incinerezi de fapt o eternitate de eternități? Că existența se ridică nu la un singur infinit, ci la o infinitate de infinituri?

Poate ai văzut ce rol joacă universul nostru în marea ordine a lucrurilor – acela al unui simplu atom dintr-un fir de iarbă. E oare posibil ca tot ceea ce percepem, de la virusul microscopic la îndepărtata nebuloasă Cap de Cal, să fie înglobat de un singur fir de iarbă ce s-ar putea să fi existat doar un anotimp într-un flux necunoscut al timpului? Și dacă firul acela e tăiat de o seceră? Când începe să se veștejească, descompunerea se infiltrează oare în universul și-n viețile noastre, îngălbenind și înnegrind și uscând totul? Poate că asta a început deja să se întâmple. Spunem că lumea a mers mai departe; poate că prin asta spunem de fapt că a început să se veștejească.

Gândește-te, pistolarule, la cât de mici ne face o astfel de viziune asupra lucrurilor! Dacă un Dumnezeu contemplă toate acestea, oare chiar împarte dreptatea pentru o specie de țânțari dintr-o infinitate de specii de țânțari? Oare ochiul Lui vede vrabia căzând atunci când vrabia nu e nici măcar o fărâmă de hidrogen care plutește în derivă în adâncul spațiului? Și dacă într-adevăr o vede... oare care trebuie să fie natura unui astfel de Dumnezeu? Unde trăiește El? Cum e posibil să trăiești dincolo de infinit?

Imaginează-ți nisipul deșertului Mohaine, cel pe care l-ai traversat ca să mă găsești, și imaginează-ți un trilion de universuri – nu lumi, ci *universuri* – înglobate în fiecare grăunte din acel deșert; și-n fiecare univers o infinitate de altele. Noi tronăm peste aceste universuri din vârful infimului nostru fir de iarbă; cu o singură mișcare de cizmă poți face un miliard de miliarde de lumi să zboare în întuneric, într-un lanț ce nu se va închide niciodată.

Mărimea, pistolarule... *mărimea*...

Dar să mergem cu ipoteza mai departe. Să presupunem că toate lumile, toate universurile, se întâlnesc într-un singur nex, un singur pilon, un Turn. Și-n interiorul lui, o scară, ducând în sus poate la Divinitatea însăși. Ai îndrăzni să urci până-n vârf, pistolarule? Ar fi posibil ca undeva deasupra întregii realități nesfârșite să existe o Încăpere?...

N-ai îndrăzni.

Și în mintea pistolarului, aceste din urmă cuvinte se repetară: *N-ai îndrăzni.*

vi

– Cineva a îndrăznit, spuse pistolarul.

– De cine vorbești?

– Dumnezeu, spuse pistolarul încet. Ochii lui scânteiau. Dumnezeu a îndrăznit... sau regele de care vorbeai tu... sau... să fie oare goală încăperea, profetule?

– Nu știu. Peste chipul omului în negru trecu umbra fricii, moale și întunecată ca aripa unui șoricar. Și, mai mult de atât, nu pun întrebări. Ar putea fi nesăbuit.

– Te temi că vei muri pe loc?

– Poate că mă tem de... o explicație.

Omul în negru tăcu o vreme. Noaptea era foarte lungă. Calea Lactee se întindea deasupra lor în toată splendoarea, însă golul dintre aștrii ei arzători stârnea spaimă. Pistolarul se întrebă ce ar simți dacă cerul acela siniliu s-ar despica și-ar revărsa asupra lor un torent de lumină.

– Focul, spuse el. Mi-e frig.

– Clădește-l singur, zise omul în negru. În noaptea asta, valetul are liber.

vii

Pistolarul moțăi puțin și când se trezi dădu ochii de omul în negru care-l privea cu nesaț, bolnăvicios.

– La ce te holbezi? O veche zicală de-a lui Cort îi veni în gând. Vezi cumva fundul lu' sor-ta?

– Mă holbez la tine, desigur.

– Ei bine, încetează. Mișcă lemnele în foc, distrugând precizia ideogramei. Nu mi-a plăcut.

Se uită spre est ca să vadă dacă nu mijeau zorii, însă noaptea continua la nesfârșit.

– Atât de repede cauți lumina.

– Pentru lumină m-am născut.

– A, într-adevăr! Ce nepoliticos din partea mea să uit asta! Și totuși încă mai aveam multe de discutat, eu și cu tine. Căci așa mi-a spus regele și stăpânul meu.

– Cine-i regele ăsta?

Omul în negru zâmbi.

– Să spunem deci adevărul, tu și cu mine? Gata cu minciunile?

– Credeam că deja spunem adevărul.

Dar omul în negru continuă de parcă Roland nici n-ar fi vorbit:

– Să iasă adevărul la iveală între noi, ca între doi bărbați? Nu ca prieteni, ci ca egali? Iată o ofertă pe care rareori o vei primi, Roland. Doar egalii își spun adevărul, asta cred eu. Prietenii și iubiții mint întruna, captivi în plasa stimei de sine. Ce obositor!

– Ei, n-aș vrea să te obosesc, așa că hai să spunem adevărul. Mai puțin de atât nu vorbise în noaptea aceea. Începe spunându-mi ce înțelegi mai exact prin gleamăr.

– Păi, vrajă, pistolarule! Vraja regelui meu a prelungit noaptea asta și va continua să o prelungească până ce ne terminăm palavrele.

– Și cât mai durează asta?

– Mult. Nu te pot lămuri mai bine. Nu știu nici eu. Omul în negru stătea lângă foc și lumina tăciunilor aprinși se juca pe fața lui. Întreabă. Îți voi spune ce știu. M-ai prins. E corect; n-am crezut c-o vei face. Și totuși căutarea ta de-abia a început. Întreabă. Vom ajunge la miezul problemei nu peste mult timp.

– Cine e regele tău?

– Nu l-am văzut niciodată, dar tu e musai să-l vezi. Înainte să-l întâlnești pe el, trebuie să-l întâlnești pe Străinul Fără Vârstă. Omul în negru zâmbi fără răutate. Trebuie să-l răpui, pistolarule. Însă cred că nu asta ai vrut să întrebi.

– Dacă nu ți-ai văzut niciodată regele și stăpânul, cum îl recunoști?

– Mă vizitează în vis. Mi s-a arătat în chip de adolescent, când trăiam, sărac și neștiut, într-un ținut de departe. Acum un snop de secole m-a însărcinat cu o misiune și mi-a promis recompensă, cu toate că am făcut multe trebușoare în tinerețe și-n zilele maturității mele înaintea gloriei mele. Tu ești

acea glorie, pistolarule. Tu ești punctul meu culminant. Se zgâi. Vezi tu, cineva te-a luat în serios.

– Și Străinul ăsta are cumva un nume?

– O, sigur că are nume.

– Și care este numele lui?

– Legiune, răspunse încet omul în negru și undeva, în întunericul etern în care dormeau munții, o alunecare de pietre îi punctă cuvintele și o pumă țipă ca o femeie. Pistolarul se cutremură și omul în negru tresări. Însă cred că nici asta nu e ce ai vrut tu să întrebi. Nu-ți stă în fire să mergi cu gândul atât de departe.

Pistolarul știa întrebarea; îl rosese toată noaptea și ani întregi, de asta credea. Îi tremura pe buze, însă nu o rosti... nu încă.

– Străinul ăsta e un slujitor al Turnului? Ca tine?

– Mdea. Aduce *întunericul*. *Întunecă* orice culoare. Este în toate timpurile. Însă există unul mai mare decât el.

– Cine?

– Nu mă întreba! strigă omul în negru. Vocea sa aspiră spre severitate și se nărui în rugă înflăcărată. Nu știu! Nu vreau să știu. A vorbi despre lucrurile din Lumea de Capăt înseamnă a vorbi despre ruina propriului suflet.

– Și dincolo de Străinul Fără Vârstă este Turnul și ceea ce conține Turnul?

– Da, șopti omul în negru. Dar nimic din toate astea nu e ceea ce vrei tu să întrebi.

Adevărat.

– Bine, zise pistolarul, după care puse cea mai veche întrebare din lume. Voi izbândi? Voi ieși învingător?

– Dacă aș răspunde la întrebarea asta, pistolarule, m-ai omorî.

– Ar *trebui* să te omor. Ți-e necesar.

Mâinile îi coborâseră la mânerele calde ale pistoalelor.

– Alea nu deschid uși, pistolarule; alea doar le închid pe vecie.

– Unde trebuie să merg?

– Ia-o spre vest. Du-te la mare. Unde lumea se sfârșește e locul unde tu trebuie să începi. A fost un om care ți-a dat de ales... omul pe care l-ai biruit atât de demult...

– Da, Cort, îl întrerupse nerăbdător pistolarul.

– Sfatul era să aștepți. A fost un sfat rău. Căci pe-atunci planurile mele împotriva tatălui tău erau deja puse în aplicare. Te-a izgonit și când te-ai întors...

– N-aș vrea să aud asta, zise pistolarul și în gând o auzi pe mama lui cântând: *Copil drag, copil cuminte, adă murele să ne încânte.*

– Atunci ascultă asta: când te-ai întors, Marten pornise spre vest pentru a se alătura rebelilor. Așa au spus toți, în orice caz, și asta ai crezut tu. Însă el și o vrăjitoare ți-au întins o cursă și tu ai căzut în ea. Cuminte băiat! Și chiar dacă Marten era de mult plecat pe-atunci, a rămas un om care mereu te-a dus cu gândul la el, n-am dreptate? Un om care purta rasă călugărească și avea capul ras într-un gest de penitență...

– Walter, șopti pistolarul. Și chiar dacă ajunsese atât de departe cu gândul, adevărul gol-goluț totuși îl uimea. *Tu*. Marten n-a plecat niciodată.

Omul în negru se hlizi.

– La dispoziția ta.

– Ar trebui să te ucid acum.

– N-ar fi deloc corect. Pe deasupra, toate astea au fost de mult. Acum vine timpul împărtășirii.

– Nici n-ai plecat, repetă pistolarul năuc. Doar te-ai schimbat.

– Șezi, îl invită omul în negru. O să-ți spun povești; atâtea câte reziști să asculți. Însă cred că poveștile tale vor fi mult mai lungi.

– Eu nu vorbesc despre mine, bolborosi pistolarul.

– Însă-n noaptea asta n-ai încotro. Ca să putem înțelege.

– Ce să înțelegem? Țelul meu? Tu știi care este. Să găsesc Turnul este țelul meu. Am jurat.

– Nu țelul tău, pistolarule. Mintea ta. Mintea ta înceată, iscoditoare, tenace. N-a existat niciodată una asemenea ei în întreaga istorie a lumii.

Poate în toată istoria creației. Acum e timpul să vorbim. Acum e timpul să spunem povești.

– Atunci vorbește.

Omul în negru își scutură mâneca voluminoasă a mantiei. Din ea căzu un pachet înfășurat în folie în care se reflectă lumina palidă a tăciunilor.

– Tutun, pistolarule. Vrei să fumezi?

Reușise să se abțină de la iepure, însă de la asta nu mai putea. Desfăcu folia cu degete grăbite. Înăuntru era tutun fin măcinat și frunze verzi în care să-l ruleze, uimitor de umede. De zece ani nu mai văzuse asemenea tutun.

Rulă două țigări și rupse cu dinții capătul fiecăreia pentru a elibera aroma. Îi oferi una omului în negru, care o luă. Luă fiecare un vreasc aprins din foc.

Pistolarul își aprinse țigara și trase fum aromat adânc în plămâni, închizând ochii pentru a-și concentra simțurile. Expiră prelung și încet cu satisfacție.

– E bună? întrebă omul în negru.

– Da. Foarte bună.

– Bucură-te de ea. S-ar putea să fie ultima ta țigară pentru foarte mult timp.

Pistolarul trecu asta cu vederea.

– Prea bine, reluă omul în negru. Să-ncepem, atunci: Trebuie să înțelegi că Turnul a existat dintotdeauna și că întotdeauna au existat băieți care știu de el și care tânjesc după el, mai mult decât după putere, sau bogății, sau femei... băieți care caută uși ce duc spre el...

viii

Apoi se vorbi, se vorbi cât pentru o noapte întreagă și Dumnezeu singur știe cât pe deasupra (sau cât era adevărat), însă pistolarul își aminti mai târziu puțin din cele spuse... și pentru mintea sa de-un practicism straniu, puține păreau să conteze. Omul în negru îi spuse din nou că trebuie să meargă la

marea care se afla la nu mai mult de treizeci de kilometri ușori spre vest și că acolo va fi învestit cu puterea *alegerii.*

– Dar asta nu e tocmai așa, zise omul în negru, azvârlindu-și țigara în rămășițele focului din vatră. Nimeni nu vrea să te învestească, pistolarule, cu vreo putere anume; aceasta se află pur și simplu *în* tine și simt nevoia să ți-o spun, în parte datorită sacrificiului făcut de băiat și în parte pentru că asta e legea; legea naturală a lucrurilor. Apa trebuie să curgă la vale și ție trebuie să ți se spună. Vei alege trei, înțeleg... dar mie nu-mi pasă cu adevărat și nici nu vreau cu adevărat să știu.

– Cei trei, murmură pistolarul, gândindu-se la Oracol.

– Și apoi începe distracția! Dar pe atunci eu voi fi demult plecat. Rămas bun, pistolarule. Rolul meu s-a încheiat acum. Lanțul este încă în mâinile tale. Ai grijă să nu ți se-nfășoare în jurul gâtului.

Împins de ceva exterior lui, Roland spuse:

– Mai ai un lucru de spus, așa-i?

– Da, răspunse omul în negru și-i zâmbi pistolarului cu ochii lui goi și întinse o mână spre el. Să se facă lumină.

Și se făcu lumină, și de data aceasta lumina fu bună.

ix

Roland se trezi lângă vestigiile focului mai bătrân cu zece ani. Părul lui negru se rărise la tâmple și devenise gri ca pânzele de păianjen la sfârșitul toamnei. Liniile de pe față erau mai adânci, pielea – mai aspră.

Rămășițele lemnelor pe care le strânsese se transformaseră în ceva asemănător pietrei și omul în negru era un schelet rânjit înfășurat într-o mantie neagră putredă, oase noi în acel loc al oaselor, un craniu în plus pe acea golgotă.

Sau într-adevăr ești tu? își spuse. *Mă cam îndoiesc, Walter o' Dim... Mă cam îndoiesc, Marten-care-ai-fost.*

Se ridică în picioare și se uită în jur. Apoi, cu o mișcare iute, neașteptată, întinse mâna spre rămășițele tovarășului din noaptea trecută (dacă acelea erau într-adevăr rămășițele lui Walter), o noapte care durase cumva zece ani. Smulse falca rânjită și o îndesă nepăsător în buzunarul de la șold, din stânga, al jeanșilor săi – un bun înlocuitor al celei pe care o pierduse sub munți.

– Câte minciuni mi-ai spus? întrebă. Multe, era sigur, însă ceea ce le făcea să fie minciuni bune era faptul că între ele amestecase frânturi de adevăr.

Turnul. Undeva înainte, îl aștepta – nexul Timpului, nexul Mărimii.

O luă iar spre vest, cu spatele la răsăritul soarelui, îndreptându-se către ocean, dându-și seama că o mare bucată din viața lui venise și plecase.

– Te iubesc, Jake, spuse el cu voce tare.

Amorțirea îi părăsi corpul și începu să calce mai sprinten. În seara aceea ajunse la capătul pământului. Se așeză pe o plajă care se întindea pustie la stânga și la dreapta, la infinit. Valurile loveau neîncetat malul, vuind întruna. Soarele la apus împrăștia peste apă o dâră lată de auriu intens.

Acolo șezu pistolarul, cu fața întoarsă în sus spre lumina palidă. Își visă visele și privi cum apar stelele; țelul lui nu pierdu din importanță și nici inima nu-i șovăi; părul lui, mai rar acum și cărunt la tâmple, îi flutura în jurul capului, iar pistoalele împodobite cu lemn de santal ale tatălui său stăteau lipite, lucioase și mortale, de șoldurile lui; și era singur, însă nu găsea că singurătatea este în vreun fel un lucru rău sau rușinos. Întunericul pogorî și lumea merse mai departe. Pistolarul aștepta momentul *alegerii* și în lungile lui vise văzu Turnul Întunecat, la care într-o zi avea să ajungă, la amurg, și de care se va apropia, sunând din corn, pentru a purta o inimaginabilă bătălie finală.

Cuprins

Introducere. Despre cum e să ai nouăsprezece ani
(și despre alte câteva lucruri) 7
Prefață 15

1. Pistolarul 25
2. Halta 93
3. Oracolul și munții 141
4. Mutanții Leneși 173
5. Pistolarul și omul în negru 223

STEPHEN KING

TURNUL ÎNTUNECAT

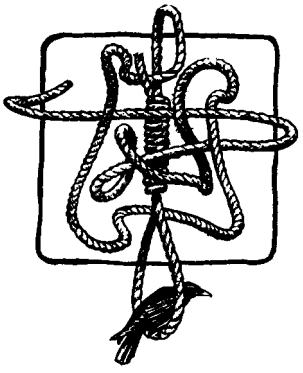

ALEGEREA CELOR TREI

Prolog

MARINARUL

Pistolarul se trezi dintr-un vis confuz ce părea format dintr-o singură imagine: aceea a Marinarului din teancul cu cărți de tarot pe care omul în negru le folosise pentru a prezice (sau a pretinde că prezice) tristul viitorul al pistolarului.

Se îneacă, pistolarule, spunea omul în negru, *și nimeni nu aruncă odgonul. Băiatul Jake.*

Dar ăsta nu era un coșmar. Era un vis frumos. Era frumos pentru că *el* era cel care se îneca, iar asta însemna că el nu era Roland, ci Jake, ceea ce era o ușurare, deoarece era mult mai bine să se înece în pielea lui Jake decât să trăiască în pielea sa, un om care, pentru un vis iluzoriu, trădase un copil care își pusese încrederea în el.

Bun, așa să fie, mă voi îneca, își spuse, ascultând vuietul mării. *Lasă-mă să mă înec.* Însă acela nu era sunetul întinderilor nesfârșite de apă; era scrâșnetul pietrelor răscolite de valuri. Oare el *era* Marinarul? Dacă da, de ce era uscatul atât de aproape? Și, la drept vorbind, oare nu se afla el *pe* uscat? Avea senzația că...

Apă rece ca gheața îi udă cizmele și-i urcă pe picioare până la vintre. Atunci deschise brusc ochii, însă ceea ce-l smulse din vis nu fu senzația că-i îngheață boașele, care i se strânseseră și parcă se făcuseră cât două nuci, și nici chiar oroarea de care dădu cu ochii, ci gândul la pistoalele sale... pistoalele sale și, mai important chiar, gloanțele sale. Când se udau, pistoalele puteau fi repede demontate, șterse, unse, șterse din nou, unse din nou și montate la loc; când se udau cartușele însă, ca în cazul chibriturilor ude, refolosirea lor depindea de noroc.

Oroarea era o vietate târâtoare pe care probabil că o aruncase pe uscat valul dinainte. Își târa anevoie corpul ud și sclipitor pe nisip. Era lungă de vreun metru douăzeci și se afla cam la patru metri în dreapta. Îl privea pe Roland cu ochi goi așezați la capătul unor antene. Deschise gura mare și zimțată și începu să scoată sunete care semănau într-un mod straniu cu graiul oamenilor: rugătoare, ba chiar disperate întrebări într-o limbă străină.

– *Did-a-chick? Dum-a-chum? Dad-a-cham? Ded-a-check?*

Pistolarul văzuse homari la viața lui. Ăsta nu era un homar, cu toate că homarii erau singurele vietăți pe care le văzuse vreodată cu care creatura aceea semăna fie și de departe. Nu părea câtuși de puțin speriată de el. Pistolarul nu știa dacă era sau nu periculoasă. Nu-l mai interesa starea de confuzie în care se afla – neputința temporară de a-și aminti unde se află și cum a ajuns acolo, dacă l-a prins într-adevăr pe omul în negru sau dacă toate acelea se întâmplaseră doar în vis. Știa doar că trebuie să se îndepărteze de apă înainte ca aceasta să-i ude toate gloanțele.

Auzi vuietul scrâșnit, crescând al apei și își luă privirea de la creatură (care se oprise în loc și ținea ridicați în aer cleștii cu ajutorul cărora se târâse până atunci, semănând în chip absurd cu un boxer care adoptă poziția de deschidere, ceea ce, îl învățase Cort, se numea Poziția de Onoare) și se uită spre valul care se apropia înspumat și amenințător.

Aude valul, gândi pistolarul. *Orice ar fi ea, are urechi.* Încercă să se ridice, dar picioarele, amorțite atât de tare încât nici nu le simțea, cedară sub greutatea lui.

Încă visez, își spuse, dar, chiar și așa confuz cum era, gândul era mult prea seducător pentru a-i putea da cu adevărat crezare. Încercă din nou să se ridice, aproape reuși, apoi căzu la loc. Valul se spărgea. Nu mai avea timp pentru o nouă încercare. Trebuia să se mulțumească să se miște cam în aceeași manieră în care părea că se mișcă arătarea din dreapta lui: înfipse ambele mâini în nisip și își trase fundul pe pietre în sus, departe de val.

Nu înaintă destul cât să evite valul cu totul, dar se îndepărtă îndeajuns cât să fie mulțumit. Valul îi acoperi doar cizmele. Îi ajunse aproape până la genunchi, după care se retrase. *Poate că primul nu m-a udat atât de tare pe cât am crezut. Poate...*

Pe cer strălucea o semilună. Era acoperită de o perdea de ceață, însă împrăștia suficientă lumină ca să poată vedea că tocurile pistoalelor erau de-o culoare prea închisă. Pistoalele, cel puțin, fuseseră udate. Era imposibil să-și dea seama cât de gravă era situația, ori dacă gloanțele din butoiașe sau cele din cartușierele

încrucișate la șolduri se udaseră și ele. Înainte să verifice, trebuia să se îndepărteze de apă. Trebuia să...

– *Dod-a-chock?*

De data aceasta era mult mai aproape. Preocupat de apă, uitase de creatura *adusă* de apă. Întoarse capul și văzu că acum se afla la doar un metru depărtare. Cleștii îi erau îngropați în nisipul presărat cu pietre și scoici și se târa mai departe. Își ridică trupul cărnos și zimțat, semănând pentru un moment cu un scorpion, numai că Roland nu vedea nici un ac în vârful cozii.

Un nou vuiet scrâșnit, acum mult mai puternic. Creatura se opri numaidecât și ridică iar cleștii în acea imitație stranie a Poziției de Onoare.

Valul era mai mare. Roland reîncepu să se târască pe panta de nisip în sus, dar, când întinse mâinile, creatura țâșni cu o viteză pe care mișcările ei de până atunci n-o prevestiseră.

Pistolarul simți un fulger luminos de durere la mâna dreaptă, dar acum nu avea timp să se gândească la asta. Se împinse cu călcâiele cizmelor lui ude leoarcă, se trase disperat în mâini și izbuti să scape de val.

– *Did-a-chick?* întrebă hidoșenia pe vocea ei rugătoare, care părea să spună „Nu vrei să mă ajuți? Nu vezi că sunt disperată?", și Roland văzu cioturile arătătorului și degetului mijlociu de la mâna sa dreaptă cum dispar în gura zimțată a creaturii. Arătarea țâșni din nou și Roland ridică mâna la timp pentru a-și salva degetele rămase.

– *Dum-a-chum? Dad-a-cham?*

Pistolarul se opinti în picioare. Arătarea îi sfâșie jeanșii făcuți ciuciulete, îi sfâșie o cizmă a cărei piele veche era fină, dar tare ca fierul, și-i sfârtecă o halcă de carne din gambă.

Pistolarul scoase pistolul cu mâna dreaptă și își dădu seama că două dintre degetele de care avea nevoie pentru a-l folosi lipseau doar când revolverul căzu cu un bufnet surd în nisip.

Hidoșenia sări spre el cu lăcomie.

– Nu, nenorocito! mârâi Roland și lovi cu piciorul în ea. Parcă ar fi lovit o stâncă... una care mușca. Creatura îi sfârtecă bombeul cizmei drepte, îi rupse bună parte din degetul mare, îi smulse cizma însăși din picior.

Pistolarul se aplecă, ridică revolverul, îl scăpă, înjură și în cele din urmă reuși să-l țină în mână. Ceea ce odinioară era un lucru atât de ușor încât îl făcea inconștient devenise acum, într-o clipită, un fel de jonglerie.

Creatura era ghemuită pe cizma pistolarului și rupea bucăți din ea în timp ce continua să-și bodogănească întrebările. Un val se rostogoli spre plajă, spuma de pe creasta lui părând palidă și moartă în lumina zgârcită a semilunii. Homaroșenia lăsă cizma în pace și ridică cleștii în poziția aceea de boxer.

Roland scoase pistolul cu mâna stângă și apăsă trăgaciul de trei ori. *Clic, clic, clic.*

Acum măcar știa cum stăteau lucrurile cu gloanțele din butoiașe.

Vârî pistolul înapoi în tocul stâng. Pentru a-l vârî pe celălalt în tocul drept trebui să-i întoarcă țeava în jos cu mâna stângă și apoi să-l lase să cadă la locul lui. Mânerele roase din lemn de santal erau mânjite cu sânge; pete de sânge erau și pe toc, și pe jeanșii vechi de care tocul era legat cu nojițe. Sânge care-i curgea din cioturile degetelor retezate.

Piciorul drept sfâșiat era încă prea amorțit pentru a-l durea, însă mâna dreaptă era un mănunchi de văpăi. Duhurile talentatelor și îndelung exersatelor degete care deja se descompuneau în sucurile gastrice din stomacul arătării strigau că încă sunt în viață, că ard de vii.

Prevăd probleme serioase la orizont, își spuse pistolarul într-un colț al minții.

Valul se retrase. Hidoșenia lăsă cleștii jos, mai smulse o bucată din cizma pistolarului, după care se decise că purtătorul fusese mult mai gustos decât bucata de piele de care se lepădase ca un șarpe.

– *Dud-a-chum?* întrebă ea și porni spre el cu o viteză năucitoare. Pistolarul bătu în retragere pe picioare pe care abia le simțea, înțelegând că arătarea era înzestrată cu un dram de inteligență; se apropiase de el cu băgare de seamă, venind probabil de la mare depărtare, neștiind ce anume este sau de ce ar putea fi capabil. Dacă valul acela nu l-ar fi trezit, creatura i-ar fi sfârtecat fața cât el încă rătăcea în adâncul tărâmului viselor. Acum trăsese concluzia că era nu doar gustos, ci și vulnerabil; o pradă ușoară.

Mai avea puțin și-l ajungea, o arătare lungă de un metru douăzeci și înaltă de treizeci de centimetri, o creatură care putea să cântărească chiar și treizeci de kilograme și pe care o mâna același instinct prădător ca și pe David, șoimul pe care îl avusese în copilărie – însă lipsindu-i fărâma de loialitate de care David dăduse dovadă.

Călcâiul stâng al pistolarului se împiedică într-o piatră ieșită din nisip și bărbatul se clătină, mai-mai să cadă.

– *Dod-a-chock?* întrebă arătarea, parcă îndatoritoare, și-l studie pe pistolar cu ochii ei din vârful antenelor, în același timp întinzând cleștii... și atunci

veni un val, iar cleștii se ridicară iar în Poziția de Onoare. Acum însă se clătinau puțin, și pistolarul înțelese că hidoșenia reacționa la sunetul valului, iar acum sunetul era – pentru creatură, cel puțin – puțin mai stins.

Făcu un pas în spate peste piatră, apoi se aplecă taman când valul se spărgea pe mal cu vuietul lui scrâșnit. Se afla cu capul la câțiva centimetri de fața insectilă a creaturii care i-ar fi putut scoate ușor ochii cu un clește. Numai că cleștii tremurând, atât de asemănători cu doi pumni încleștați, rămaseră ridicați de-o parte și de cealaltă a ciocului ei ca de papagal.

Pistolarul întinse mâna după piatra care fusese cât pe ce să-l culce la pământ. Era mare, pe jumătate îngropată în nisip, și mâna lui dreaptă mutilată urlă când bucăți de pământ și pietricele colțuroase se înfipseră în carnea crudă, sângerândă. Însă el tot desprinse piatra și o ridică, dezvelindu-și dinții.

– *Dad-a...* începu hidoșenia, lăsând cleștii jos și deschizându-i în timp ce valul se spărgea și sunetul lui se stingea, iar pistolarul avântă piatra spre ea cu toată forța.

Când spinarea segmentată a creaturii se frânse, se auzi un pârâit puternic. Arătarea se zbătu bezmetic sub piatră, jumătatea posterioară ridicându-se și lovind zdravăn solul, ridicându-se și lovind. Interogațiile ei deveniră exclamații ascuțite de durere. Cleștii i se deschiseră și se închiseră în gol. Gura hrăpăreață înșfăcă bulgări de nisip și pietricele.

Și totuși, când un alt val se sparse, încercă să-și ridice iar cleștii, și când făcu asta pistolarul îl călcă pe cap cu cizma rămasă. Se auzi un sunet ca de mii de surcele uscate rupte. Un lichid gros țâșni de sub călcâiul cizmei lui Roland în două direcții. Părea a fi negru. Arătarea se arcui și se zvârcoli în agonie. Pistolarul apăsă și mai tare cu cizma.

Veni un val.

Cleștii hidoșeniei se ridicară doi centimetri... patru... tremurară și apoi căzură, deschizându-se și închizându-se spasmodic.

Pistolarul ridică cizma. Ciocul zimțat al arătării, care-l văduvise de două degete de la mână și unul de la picior, se deschise și se închise încet. O antenă zăcea frântă în nisip. Cealaltă zvâcnea haotic.

Pistolarul călcă din nou. Și din nou.

Aruncă piatra în lături cu un icnet de efort și făcu o tură pe partea dreaptă a hidoșeniei, călcând-o metodic cu cizma stângă, zdrobindu-i carapacea, făcându-i măruntaiele albicioase să se reverse pe nisipul gri-închis. Era moartă, dar el totuși voia să fie sigur; de când se știa pe fața pământului acestuia ciudat nu fusese niciodată rănit atât de rău, și totul fusese atât de neașteptat!

Continuă s-o strivească până când văzu buricul unuia dintre degetele sale în chiseliţa pestilenţială a mortăciunii, văzu praful alb de sub unghie, praful de pe golgota unde el şi omul în negru schimbaseră îndelung palavre, după care îşi feri privirea şi vomită.

Se înapoie pe malul apei ca un beţiv, ţinându-şi mâna rănită lipită de cămaşă, uitându-se îndărăt din când în când pentru a se asigura că arătarea nu mai era în viaţă, aidoma unei viespi pe care o loveşti iar şi iar şi care tot se mişcă, ameţită, însă nu moartă; pentru a se asigura că nu vine după el adresându-i acele întrebări nemaiauzite pe vocea ei disperată.

La jumătatea plajei se opri nesigur pe picioare, uitându-se la locul unde stătuse, aducându-şi aminte. Adormise, din câte se pare, puţin mai jos de linia fluxului maxim. Îşi culese de pe jos desaga şi cizma sfâşiată.

La lumina spână a lunii văzu alte creaturi de acelaşi soi, iar în pauza dintre un val şi următorul le auzi vocile întrebătoare.

Pistolarul se retrase câte un pas odată, se retrase până ce ajunse la marginea acoperită cu iarbă a plajei. Acolo se aşeză jos şi făcu tot ce ştia să facă: presără peste cioturile degetelor de la mână şi al celui de la picior tutunul pe care îl mai avea, pentru a opri sângerarea, îl presără într-un strat gros în pofida noii usturimi (degetul lipsă de la picior se alăturase corului), după care doar şezu, transpirând în bătaia brizei răcoroase, gândindu-se la infecţii, gândindu-se cum se va descurca pe lumea aceea fără două degete de la mâna dreaptă (în privinţa armelor, ambele mâini erau la fel de pricepute, însă în alte privinţe mâna dreaptă fusese pe locul întâi), întrebându-se dacă nu cumva muşcătura arătării fusese veninoasă, un venin care poate deja îşi croia drum prin el, întrebându-se dacă va veni vreodată dimineaţa.